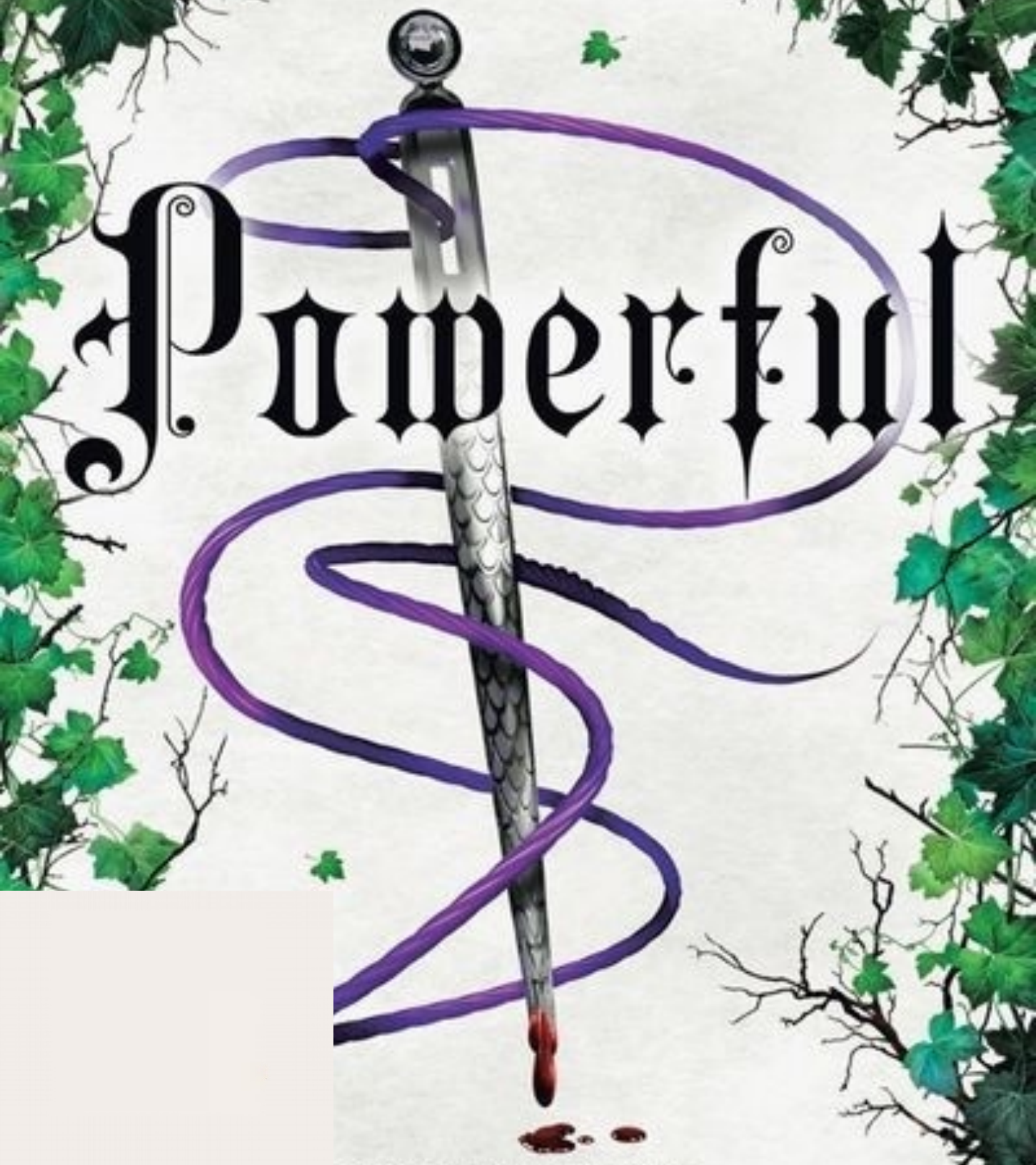
Bir Powerless öyküsü

Powerful

ULUSLARARASI ÇOKSATAR YAZAR

LAUREN ROBERTS

Powerful

YİNE LAUREN ROBERTS'TAN

Powerless

Powerful

LAUREN ROBERTS

Daha pembe hayalleri olan kızlar için...

Sizin gayeniz de gayet güçlü!

KAYITLI SEÇKİNLER

BİLİNEN KAYITLI SEÇKİNLER

Hükmedici - yakınlardaki diğer kişilerin becerilerini seçip kullanabilme -1

BECERİLER › 100

AVCAMLAR

Yükselteç - ses projeksiyonu › 100
İç Okuyan - yalanı tespit etme › 200
Hiper - gelişmiş duyular › 250
Âlim - entelektüel › 100
Görü - çıplak gözle gördüklerini kaydetme ve perdeye yansıtma › 100

SAVUNUCULAR

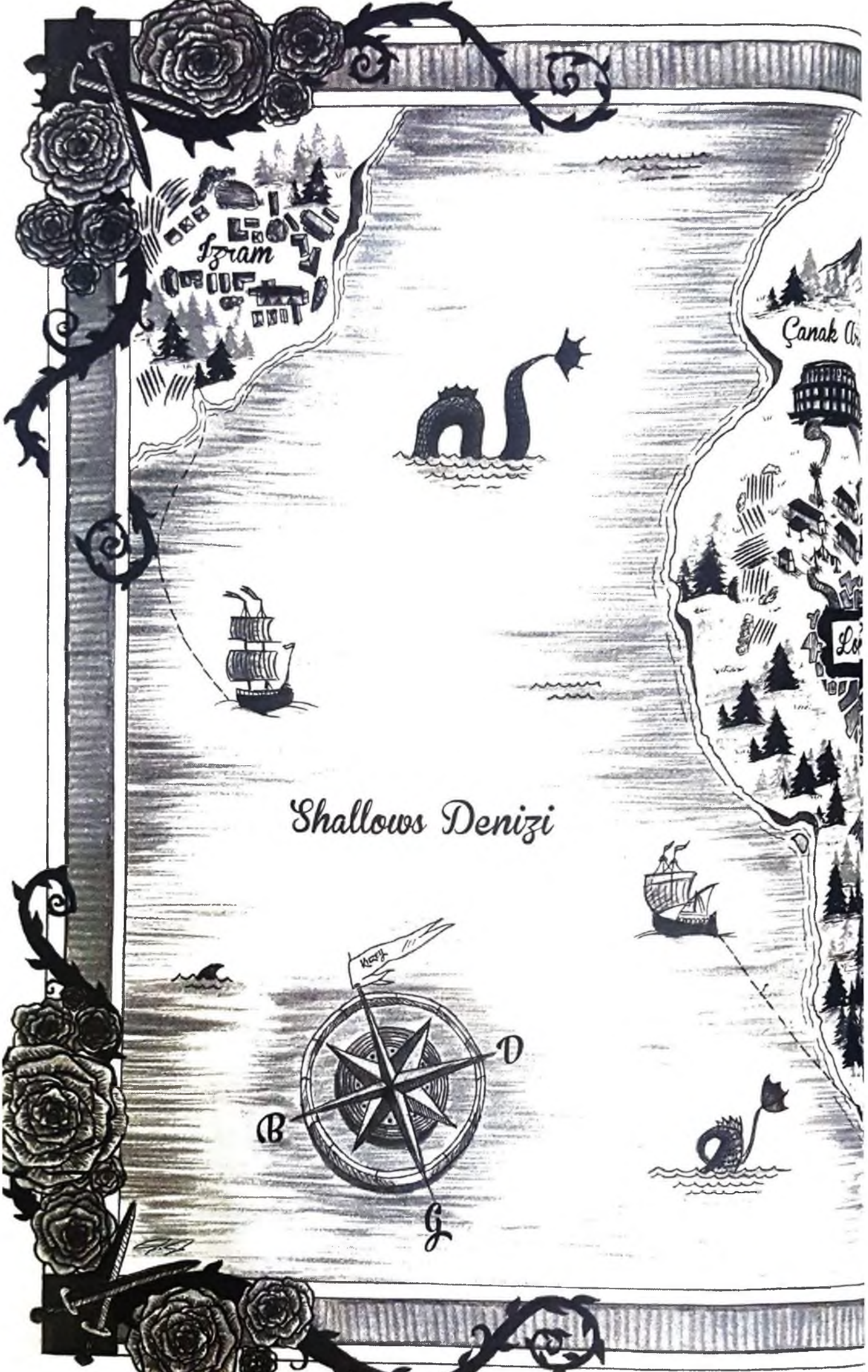
Kırp - bedenini bir anda başka bir yere transfer edebilme › 100
Sürünen - duvarlara tırmanma › 225
Şifacı - hızlı iyileştirme › 100
İllüzyonist - illüzyon yaratma › 100
Kalkan - mor güç alanı oluşturma › 170
Parıldak - ışığı kontrol edebilme › 125
Aktarıcı - nesnelere beceriler yükleme › 100
Peçe - görünmezlik › 130

SALDIRGANLAR

Alevci - alevleri kontrol edebilme › 200
Yediveren - bitkileri kontrol edebilme › 130
Gürbüz - fiziksel güç › 25y
Kopyacı - kendisinin kopyalarını oluşturma › 110
İkili (İkili güç) - iki ayrı gücü kullanabilme › 100
Bora - havayı kontrol edebilme › 125
Hidro - suyu kontrol edebilme › 150
Jünye - patlama yaratabilme › 100
Kabuk - taştan deri › 125
Tele - zihin gücüyle nesneleri hareket ettirebilme › 200
Volt - elektriği kontrol edebilme › 100

HER BİRİ KRAL'IN EMRİNDE OLAN 3 ÖLÜMCÜL

Yöneten - Başkalarını manipüle etme - 1
Zihin Okuyan - 1
Susturucu - diğerlerinin becerilerini baskılama - 1

Izram
Çanak
Shallows Denizi
D
B
G

Plummet Dağı
Ruhlar Mabedi
Dor
Scorches Çölü
Tando
Whispers Ormanı
Ilya

ÖN SÖZ

Adena

BEŞ YIL ÖNCE

O güne dek gördüğüm en iri adam paldır küldür peşimden geliyordu.

Fakat abartıyor da olabilirdim. Annem bana durmadan çalışan bir hayal gücüne sahip olmanın ne feci bir lanet olduğunu hep söylerdi.

Unvanı hak etmiyorsa adamın hayatımda gördüğüm en iri adam olduğunu ilan etmek hiç hoşuma gitmezdi. Bu yüzden at arabalarından ve ayaklarımı yutan çizmelerin altındaki çıkıntılı kaldırım taşlarından sakınırken, cesaretimi toplayıp omzumun üzerinden bir baktım. Annem büyüyünce çizmelerin ayağıma olacağını söylerdi. Hâlâ o günün gelmesini bekliyordum.

Hayır, adam kesinlikle bir devdi. Taktığı beyaz maske yüzünün alt yarısını açıkta bırakıyor, adamın kırmızı yanakları ile çatılan kaşlarını hızlı nefeslerinin arasında ortaya çıkıyordu.

Yeni bir sokağa dönmemle birbirine dolanmış saçlarımdan bir

tutamı yüzüme çarptı. Nadir görülen bir rüzgâr, çok daha önemli bir yere yetişmenin telaşı içinde Loot Sokağı'nda esince çok sayıda bukle ağzımın içine doluştu. Serkeş tutamları geriye atmak için elimi kaldırmamla İmparatorluk Muhafızı'ndan niçin kaçtığımı anımsadım.

Parmaklarımın arasından bal akıyor, avucumda sıktığım tarçınlı çörekten ağır ağır damlıyordu. Çöreği çalmaya çalıştığım tezgâha takılmasam ilk hırsızlık girişimim başarılı olabilirdi.

Ne yazık ki sonrasında her şey daha da kötüye gitmişti.

Hırsızlık yaptığım için bolca özür dilemiş, ardından topuğumun üzerinde dönüp kaçmıştım. Bu da önce tüccarın, sonra da İmparatorluk Muhafızı'nın dikkatini çekmişti ve şimdi, pazar yerindeki herkes çıkardığım olaya şahitlik ediyordu.

Tabii İmparatorluk Muhafızı'nın –ya da onun hizmet ettiği Kral'ın– üstünkörü çaldığım, çok pişmiş hamur işine aldırış ettiği yoktu. Hayır, Muhafiz'ın amacı beni başkalarına ibret olsun diye cezalandırmak, Loot Sokağı'nın ortasındaki kanlı direkte teşhir etmekti. İmparatorluk Muhafızlarının kırbaçlarını sevdiği gibi ben de tarçınlı çörekleri severdim. Fakat ne hikmetse suç, açlık çeken kızda oluyordu.

Erkekler, kadınlar ve amaçsızca gezinen çocuklar yolumdan çekilirken çoğu yanlarından hızla geçişime kayıtsızdı. Loot'ta hırsızlık öyle nadir gerçekleşen bir olay değildi. Arabalarının arasından geçtiğim tüccarlar küfrederken, lütfedip özürlerimi kabul edecek herkesten özür diliyordum.

Yaptığım en dehşet verici şey bu olabilirdi.

Demek istediğim, pileli etek dikmek de kesinlikle insanın gözünü korkutabilecek bir işti. Fakat o sivri uçlu iğnenin yol

açacağı tehlike, bu İmparatorluk Muhafızı'nın bana yapabileceklerinin yanında sönük kalırdı.

Başımı eğip yapış yapış çöreğe baktım.

Aklımı çelen neydi?

Yolumdan apar topar çekilen kadından yüksek sesle özür dilesem de muhtemelen bana küfrederken özrümü işitmemişti.

Açlık. Aklımı çelen açlıktı.

Fakat küfür yemekten pek de hoşlandığım söylenemezdi. İşin aslı, bana bağıran o insanlar beni gerçekten tanıyabilselerdi farklı şartlar altında bana çok daha iyi gözle bakacaklarından emindim.

Saçlarım omzumun üzerinden uçuşurken, başımı çevirip peşimdeki deve baktım. Yüzü iyice kızaran Muhafız yılmadan koşmaya devam ediyordu.

Eh, en azından bir Şimşek olmadığı kesin.

Başımı yeniden sokağa doğru çevirmemle gözüme gümüş rengi bir parıltı ilişti.

Kız yolumda dikiliyor, hızla kendisine yaklaşan kovalamacaya merakla bakıyordu. Gümüş saçlar başından akıp, sırtından aşağı dökülüyordu. Bu takipten tek parça hâlinde çıkabilirsem o pırıltılı tonda bir kumaş bulmaya kararlıydım.

Saçlarına hayran kaldığım kız birden karşımda bitiverdi. O sağa sola kaçmadığı gibi benim de yavaşlamaya niyetim yoktu. Bu yüzden hiç tereddüt etmeden kıza çarptım.

Eh, daha doğrusu *içinden geçtim*.

Nesnelerin içinden yıllardır geçmeme rağmen, o karıncalanma hissi beni her defasında ürpertmekten geri kalmıyordu. Sahip olduğum –Ilya'yı saran ve sonraki nesilleri Seçkinler'e

çeviren Veba'nın bir sonucu olan– beceriye hâlâ alışamamıştım.

Geriye bakmaya cesaret edemedim. Ta ki bir şey arkamdaki kaldırım taşlarına gürültüyle inene dek. İmparatorluk Muhafızı'nın yüzünün taşlara çarptığını görmemle kızın arkamda bitmesi bir oldu.

"Durma!" diye bağırdı kız. Dudaklarına yerleşen gülümsemeye direnmeden. Yorgun bacaklarımı daha da zorlamaya odaklanırken, tek yapabildiğim nefes nefese bir kahkaha atmak oldu.

Koştuk. Ta ki kız beni dar bir sokağa çekene kadar. Yerde yan yana uzanan evsizlerin üzerinden aştık. Kolumu çekiştirmeye devam edip, "Bu taraftan," diye buyurdu. Ancak birçok karanlık ara sokaktan geçtikten sonra kirli, tuğla bir duvara yaslanıp tozlu havayı ciğerlerimize çekebildik.

Kız bana baktı. Ben de ona.

Aramıza anlayışı andıran bir şey yerleşti. Yalnızhk dengini bulmuştu sanki.

Kız, hâlâ elimde sıktığım tarçınlı çöreğe bakıp kaşlarını kaldırdı. "İlk hırsızlığın mı?"

"Çok mu belli oluyor?" Mahcupça gülümsedim.

Omuz silkti. "Bir Geçişken'in kaçmakta daha usta olacağım sanırdım."

İç çekerek, "Açıkçası," dedim, "Ben de öyle sanırdım. Şimdi hâlime bak." Bir sessizliğin ardından ağzımdan, "Ah, bir de orada ne yaptığını bilmiyorum fakat yardımın için teşekkürler," sözcükleri döküldü.

Kız gülümsedi. "Öyle zor bir şey değildi. Sadece ayağımı uzattım. Ayağıma takılması İmparatorluk Muhafızı'nın kabahatiydi."

Güldük. O dostça an hoştu. Uzun zamandır ilk kez kıkırdamak içimi ısıttı. Anneme olanlardan beri.

Tarçınlı çöreği ona uzattım. "Bölüşmek ister misin?" Çöreği burnunun dibinde sallamamla tekrar güldü.

"Nasıl yani, terinin bulaştığı çöreği mi?"

"Ah, ne olacak ondan?" dedim. Sözlerim çörekten aldığım ısırıkla boğuklaştı. "Korse dikerken bundan fazla terliyorum."

Bu sözlerime çok şaşırmış gibiydi. "Korseyi ne yapacaksın ki?"

Özlemle, "Ne yazık ki," dedim, "Hiçbir şey. Fakat zengin insanlara lazım oluyor."

Hayretle bana baktı. Mavi gözlerinin ardından düşüncelerin geçtiği belli oluyordu. "Giysi mi satıyorsun?"

Kızın omzundan sarkıp, çizmelerinde toplanan pantolonuna kadar inmiş kirli gömleğini süzdüm. "Evet ve belli ki sana da lazım." Gömleğinin yeninde elimi gezdirip, tenine sürten sert kumaşa dokundum. "Hayır, bu hiç iyi değil."

"Şu ara önceliğim yiyecek çalmak," diye homurdandı kız.

Heyecan gırtlağımda büyüyüp bastırılmış bir haykırışa dönüştü. "Hırsızlık mı yapıyorsun? Bu işte iyi misin?"

Şüpheci bir tonda, "İyi miyim mi?" dedi kız.

"Eh, ben az önce kötü bir iş çıkardım." Kız bu sözlerime başını hemen sallayarak karşılık verdi. "Sen benim yaptığımı yapabilir misin fakat iyisini?"

Kız keyifli bir gülümsemeyle, "Ne yapsam senin yaptığından iyi olur," dedi. "Fakat evet, *iyi* çalarım ben."

Neşeyle, "Harika," dedim. Sonra artık içinde çaldığım mal olmayan elimi uzattım. "Adım Adena."

Kız elimi tuttu. Belli ki sırf suyuma gitmek için sıkıyordu. "Ben de Paedyn."

"Eh, Paedyn..." Tarçınlı çöreği ikiye bölüp ezik tarafını ona verdim. "Bence iyi bir ekip olabiliriz."

Paedyn bir parça çöreği ağzına attı. "O hâlde sen dikeceksin, ben çalacağım? Parayı ve yiyecekleri paylaşacağız?"

"Aynen." Bir an duraksadım. "Yani... Gideceğin, kenar mahallelerden daha iyi bir yer yoksa..."

Biraz telaşla, "Artık yok," dedi Paedyn. "O zaman ortak mıyız?"

"Ortağız." Onu tepeden tırnağa süzüp gülümsedim. "Ve ilk işim, sana bu kadar feci olmayan bir şeyler giydirmek olacak."

Paedyn güldü. "Evet. Çünkü bu bir öncelik."

Tarçınlı çörekten bir ısırık daha aldım ve dilimde eriyen balın tadı karşısında inledim. Isırıklar arasında mırıldanarak, "Ve senin ilk işin," dedim, "Bana bunlardan daha fazla getirmek olacak."

BİRİNCİ BÖLÜM

Makoto

İsmi bir ölüm listesindeydi.

Göz alıcı güneş ışığı altında gözlerimi kısarak ilanın üzerine mürekkeple yazılmış isimleri tek tek inceledim. Onun ismi diğer sekizin arasındaydı. Prens'in en üstteki isminin altında muhtemelen gözden kaçıyordu. Fakat listede olsa da müstakbel İnfazcımız, diğer yarışmacıları bekleyen ölümden kolayca kaçacaktı. Çünkü Sınavlar, Prens gibi Seçkinler için hazırlanıyordu. Onun gibi Seçkinler için değil.

Bir kez daha listeye göz gezdirdim. Diğer isimleri tanımıyordum. Hangi Seçkinler'in Sınavlara katılabilecek kadar popüler olduğunu takip eden biri asla olmamıştım.

Bir omuz omzuma çarptı. Sonra çok sayıda kol beni itti. Loot Sokağı yapış yapış bedenlerle ve kutlama yapanların haykırışlarıyla dolmuştu. Bu da Ilya'nın kenar mahallelerinde ola-

cağıma, başka herhangi bir yerde olmayı isteme nedenlerime eklenmişti. İğne atsan yere düşmeyecek, her karışı cehaletin vücut bulmuş hâli olan, her karışında Loot'u temsil etmesi için seçilen yarışmacılara tezahüratlar yapılan sokakta çevremdekileri ite kaka ilerlemek tam bir eziyetti.

Kutlamaya aldırış etmeden kalabalığı yardım.

Avamlar'ı ve Savunucu Seçkinler'i ölüme göndermekten başka bir şey yapmıyorlardı.

O da onlardan biriydi.

Fakat gitmesi gereken bendim. Gaddarca bir ölümle buluşması gereken.Yalnız ölmesi gereken. Bir şekilde ölmesi gereken.

Altıncı Arınma Sınavlarının şerefine edilen dualar kulağımda çınlarken her sözcük bana ne yaptığımı anımsatıyordu: hiçbir şey.

Tüm hayatımı onun gölgesine sinerek, hayatın kendisinden gizlenerek geçirmiştim. Şimdi ise o, sırf benim yaptığımı yapmadığı için seçilmişti. İnsanlar onu tanıyor, bir Peçe olarak sergilediği sokak sihirbazlığı gösterilerine bayılıyorlardı.Yine de onur kisvesi altında onu ölüme mahkûm ediyorlardı.

O bir Savunucu'ydu.Bu yüzden de ölü sayılırdı.

Ve ben onu bulmalıydım.

Ellerim kömür tozuyla kararmıştı. Deri, hâlâ kızgın alevler üzerinde çelik dövüyormuşum gibi terli bedenime yapışıyordu. Gece boyunca çalışmıştım ve arbede beni dükkândan uzağa sürüklemese hâlâ çalışıyor olacaktım.

Dün gece onu görmeye gitmeliydim. Öğrendiğinde yanında olmalıydım.

Şimdi ise insan denizini yarmaya, iş işten geçmeden onu bulmaya çalışıyordum. Hıncahınç sokağa göz gezdirdiğimde, sokağın

diğer ucuna doğru gümbür gümbür giden bir fayton gözüme iliş-ti. Fayton tiz bir ses çıkararak durdu. En az sürücüler kadar sabırsız olan atlar, kenar mahallelerden kaçmaya can atıyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu gayet iyi bilirim.

Kalabalığın sıkışık sokakta faytona doğru yığılmaya başlama-sıyla ileri sürüklendim. Kendilerine o bok çukurundan bedavaya çıkış vadedilmiş gibi faytonun çevresine üşüşüyorlardı. Gönül-süzce insan seli tarafından sürüklenmeme karşı koymadım. O sırada, onun faytona binişine şahit oldum.

Bir İmparatorluk Muhafızı, basamağa adım atmasına yardım etti. Hera da adama kendisini ölüme götürecek araca bindirmi-yor gibi utangaççа teşekkür etti. O faytona girip, arabanın dört duvarı arasında kaybolmadan önce son gördüğüm şey parlak, siyah saçları oldu.

Dünya sessizleşmişti sanki. Aldığım her yeni titrek nefesle dönüşü daha da yavaşlıyor gibiydi.

Ona veda edememiştim.

Başparmağım dudaklarımın üzerinden geçen biçimsiz yara izini bulup, hayatımın bir sırra döndüğü günkü gibi üzerinde gezindi. Tanıdık bir uyuşukluk, bedenime yayılıp içimi buruk bir hisle doldurdu.

Ölümüne törenle taşınmasını izlemeyi içim kaldırmayaca-ğından dönüp gidecek oldum.

Tam o anda gözüme gümüşi bir parıltı ilişti.

Sokağa yayılan düzinelerce başın üzerinden baktığımda, onun faytona doğru yürüdüğünü gördüm. Saçlarını görmem kim olduğunu anlamama yetmişti.

Demek ünlü Gümüş Kurtarıcı buymuş.

Prens Kai'ı kurtardığı kulağıma gelmişti. Kenar mahallelerde ne kadar önemli birine dönüştüğünün kanıtıydı bu. Belki ben şüpheci biriydim ya da civardaki tek mantıklı kişiydim. Çünkü onun bir Susturucu'yu alt ettiğine, müstakbel İnfazcı'nın bile galip çıkamadığı bir mücadeleden galip çıktığına ikna olduğum söylenemezdi.

Kai'ın yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu da gayet iyi biliyordum.

Faytona binişini izlerken, zıplayan biri dikkatimi çekti. Siyah bukleler, olup bitenleri kalabalığın üzerinden izlemek için yaptığı her denemeyle sıçrıyordu. Ellerini kaldırmış, Gümüş Kurtarıcı'ya üstünkörü sallıyordu. Son derece yürekten bir şeyler haykırıyordu. Muhtemelen hiç işitilmeyecek, beyhude bir veda.

Sokaktakilerin geri kalanıyla alakasız bir tonda dualar eden iki genç kadının üzerinden eğildim. Gözlerimi kısıp, ısrarla zıplayan kızın yüzünü süzdüm. Yüz hatları yerden her sıçrayışında bulanıklaşıyor, yüzüne odaklanmam güçleşiyordu. Fakat kızda bana az çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Tükenmez canlılığını yakınımda hissetmek bana ilk kez bahşedilen bir lütuf değilmiş gibi.

Sonra hatırlamamla gözlerimi devirdim.

Ah, onun kim olduğunu çok iyi biliyordum. İşin aslı kendisi gitgide uzayan, dükkânımdan asla ayrılmama sebeplerim listesine bile girmişti.

Paramı almaya, benim güç bela baraka denebilecek viraneme dönmeye hevesli olduğum kadar hevesli bir tüccardan malzeme satın alıyordum. Tam koltuk altıma bir tomar deri sıkıştırmış, cansız adımlarla yürürken gülünç denecek kadar enerjik bir satış konuşması kulağıma geldi.

İşte o anda onu gördüm. Başını ne zaman hararetle sallasa kıvırcık saçları hopluyordu. Kız, mavi bir gömleği gereğinden yaklaşık bir düzine fazla sözcük kullanarak tarif ediyordu. Etrafı bir sürü giysiyle çevriliydi.

Ona bir iki şey söylemiş olabilirim. Fakat sohbetimizin ayrıntıları şimdi zaman harcamama değecek kadar ilginç değildi.

Haftalar önce yaşanmıştı bu. Fakat şimdi sokakta ellerini delice sallayan bu kızın, bir sokağın köşesinde satış yapan o terzi olduğundan emindim.

Ayrıca kız bir Geçişken'di. Bundan gayet emindim. Eh, bir ondan bir de o çarpıcı durmadan konuşabilme becerisinden.

Kızı, Gümüş Kurtarıcı'ya öpücükler gönderirken izledim. Öyle çok öpücük yolladı ki kendimi her an nefessizlikten bayılması olasılığına hazırladım. Fakat bunu yapmadı. Böylece kıza duyduğu sevgiyi sevimli hareketlerle ifade edişini izlemeye devam ettim.

Her kolunu sallayışında, haykırarak ifade ettiği duygularındaki içtenliği sezmemek imkânsızdı. Bu terzi, Gümüş Kurtarıcı'yı tanıyordu. Anlaşılan epey yakından. Muhtemelen onun için her şeyi yapabilecek kadar.

Zihnim durmadan çalışıp planlar üretti. Ürkütücü derecede dürtüsel bir plan şekillenmeye başladı. Uygulanması bir yana dursun, zihnimin sınırlarını asla aşmaması gereken bir plan.

Fakat işe yarayabilir bu.

Her şey boka sarmadan hemen önce biri genellikle böyle düşünürdü.

Yine de durumun daha boktan olmasının imkânsız olduğu da söylenebilirdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Adena

Bana sadece kumaş parçaları yârenlik ediyordu.

Her şey, aslında olduğundan daha moral bozucu geliyordu sadece. Geçici bir yalnızlık hâliydi bu. Pae, Sınavlardan döner dönmez –çünkü başka bir sonuç olacağına inanmayı reddediyordum– solumda yeniden o derin uykularını uyuyacaktı.

Bunu düşünmemle biraz kenara kaydım. Pae'ye rahat uyuyabileceği kadar yer açar gibi. Onun tarafına yatmayı reddediyor, bunun yerine o boşluğa kumaşlarımı koyuyordum. Fakat yas tutar gibi, üzücü bir şekilde değil. Daha çok, "Seni özledim, endişe etme, yerini ayırdım," der gibi.

Kale o gün biraz esintiliydi. Fakat bunun sebebi, muhtemelen onu on üç yaşındayken onlarca rastgele malzeme kullanarak inşa etmemizdi. Aniden gelen küçük evimizi elden geçirme dürtüsü uyku düşünemeyecek kadar başımı döndürdü. Pae eve

parmaklarımı bütün gece yatakta huzursuzca dönmekten birbirine dolanmış buklelerin arasında gezdirmeye çalıştım. Çok geçmeden, her gün yaptığım gibi pes ettim. Bunun gündelik rutinimin bir parçası olduğuna hükmetmiştim.

Saçlarımı çevirip ensemde karmakarışık bir düğüm yaptıktan sonra, kucağıma bir yığın giysi alıp Kalemiz olan bariyerin içinden geçiverdim.

Güneş ışığı viran dükkânların tepelerini kaplarken ve ışınlar duvarlardan aşağı sürünerek kaldırıma yayılırken Loot Sokağı'na adım attım. Manzaraya gülümseyerek bakıp parlak yıldıza sessizce günaydın dedim. Onunla hep yakın, açıklayamadığım bir şekilde bağlantılı olmuştuk.

At arabalarının günlük hazırlıklarını yapan çok sayıda tüccarın yanından geçtim ve bu jesti takdir eden birkaçına gülümsedim.

Rutin. Yine.

Taze hamur kokusu burnuma geldiğinde neredeyse köşeme varmıştım. Midem koku karşısında yüksek sesle şikâyet ederek yiyecek eksikliğinden dem vurdu. Anlaşılan ayaklarım mideme kulak vermişti. İkisi beni kokunun kaynağına taşırken kumaş yığınını daha da sıkı kavradım.

Böylece kendimi tarçınlı çöreklerle dolu bir tüccar arabasının önünde buldum. Ben yasa dışı bir şey yapmayı aklımdan geçirmiyormuş gibi tatlı tatlı gülümserken, adam başını hafifçe salladı. Fakat beni ayartan bu dürtü sanki sadece benim için yaratılmıştı. Midem ısrarla, ellerim açgözlülükle sırlı hamur işini aşırmak istiyordu.

Hırsızlıkta asla yeterince başarılı olamamıştım. Bu yüzden o uzmanlık alanını hep Pae'ye bırakmıştım. Fakat Pae beni iş-

tahımla ve mantığımın sesinden yoksun hâlde, yapayalnız bırakmıştı. Ne feci bir kombinasyondu bu. Açlığım tüm mantığımı boğuyordu.

Bu yüzden tüccar sırtını çevirince tarih tekerrür etti.

Bir tarçınlı çörek çaldım.

Parmaklarımın arasından sızan bal, bana dejavunun cisimleşmiş hâli gibi geliyordu. Avucumda parıldayan bala gözlerimi dikerken, kumaş tomarını koltuk altımda sıkıştırmak için mücadele veriyordum. Ağır ağır dönerek, görünürde iyi yürekli adamdan fısıltıyla özür dileyip tezgâhından uzaklaştım.

İşte o anda, dikmek için saatlerce uğraştığım pileli etek yığının içinden arkama düştü. Topuğumun üzerinde dönüp eteği almak için eğildiğimde tüccar durumu fark etti ve...

"Hey! Bunun için verecek paran var mı kızım?"

Apar topar koşmaya başladım.

Hırsızlık yapan ve sonuçlarından kaçan feci biriydim ben. Tabii ki Pae'nin feci bir insan olduğunu kastetmiyorum. Sadece ben bu iş için biçilmiş kaftan değildim. Vicdanım bu tür korkunç eylemlere elvermiyordu.

Sokaktan tüymek için hareketlenirken, "Üzgünüm!" diye bağırdım. "Eminim tadı nefistir ve bende olmayan paraya fazlasıyla değer!"

Giderek büyüyen kalabalığın arasından geçerken, attığım her uzun adımda giysilerin kaydığını hissediyordum. Bulanık yüzler, yanlarından hızla geçerken beni izliyordu. Biri, beyaz bir maskeyle kısmen kapanmıştı.

Bir bu eksikti. Bir İmparatorluk Muhafızı'nın dikkatini çektim.

Tıpkı aynı suçtan ötürü beş yıl önce yaptığım gibi.

Yinelediğim aptallığıma gülebilirdim. Fakat Paedyn bu kez beni kurtarmak için yanımda olmadığından, tek başıma koşup suçumdan kaçmaya çalışmaktan başka bir şey elimden gelmezdi.

İmparatorluk Muhafızı peşime düşmüş, bağırarak bana koşmayı bırakmamı emrediyordu. Kendimi adamın tehditlerini duymazdan gelmeye zorlayıp, içinde Kalemizin olduğu o tanıdık ara sokağın yanından koşarak geçtim. Çıkmaz sokağa yaklaşırken giysilerimi atmak zoruma gitse de onları, "Geri gelip sizi alacağım!" diye teskin ettim. Ardından, çok sevdiğim giysilerimin kirli kaldırım taşlarına düşüşüne şahitlik etmemek için gözlerimi kapattım.

Giysilerden kurtulunca, yaptıklarımdan dolayı kendimi azarlayarak sokakta koştum. Fakat bu, beni aleyhime kullanılacak delilden ısırıklar almaktan alıkoymadı.

Bir sokaktan diğerine geçip, kestirme yollara girerken bir yandan da çalıntı mal boğazıma kaçmasın diye çabalıyordum. Bir köşeden döndüğümde İmparatorluk Muhafızı hâlâ peşimdeydi ve...

İri kollar bedenimi sarıp beni yabancı bir sokağa çekti. Arkamdaki kişinin cüssesi karşısında ne kadar çırpınsam boşunaydı. Tam belki birileri yardım etmeye yeltenir ümidiyle çığlık atmaya hazırlandığımda, üzerindeki kurum kokusu burnumu yakan bir el, birden ağzımı kapattı.

Geriye sürüklendim. Geriye, daha geriye. Ta ki beni yakalayan kişi duvara çarpana ve...

Duvarın içinden geçene dek. Beni de aynını yapmaya zorladı.

Tuğla duvarın diğer yanında sendeledim. Ayaklarım altımda

tökezledi. Ben yüzüstü yere düşmeden kaslı bir kol beni havaya kaldırdı. İri el hâlâ burnumu ve ağzımı kapatıyordu. Boğulan sözcüklerimi dillendirmek için çaresizce kurtulmaya çalışıyordum.

İşte o anda avucuna hapşırdım.

"Lanet olsun!"

Ayaklarım zemine değer değmez o pes sesin kaynağından uzağa sürüklendim. Burnum hâlâ adamın elindeki toz yüzünden yanıyordu. Derin bir nefes alıp adama doğru döndüm. Düşüncelerimi toparlamaya, duygularımı dizginlemeye çalıştım.

Fakat belli ki bunları hiçbirini yapamamıştım çünkü topuğumun üzerinde dönerken boğuk bir sesle, "Sen de bir Geçişken misin?" diye sertçe fısıldadım.

Kalan azıcık aklım da adama bakar bakmaz uçup gitti.

Bir Tanrı varsa, bu adam kesinlikle onun bazılarını özene bezene yarattığının ispatıydı.

Bir kılıç yarası gibi nefes kesiciydi; o kadar yakışıklıydı ki hatları deliciydi. Ona dair her şey, bir kılıç gibi keskin ve soğuktu.

Görünüşü bende birden belli belirsiz bir tanıdıklık hissi uyandırdı.

Başımı kaldırdığımda, gözlerim kara gözleriyle buluşup o gözlerin altındaki çıkık elmacık kemiklerine çevrildi. Üst dudağının kavisini takip ettim. Ta ki dudaklarından geçen yara izini görene dek. Yüzünün altında kalan her şey kalın, kısmi deri giysilerle örtülmüşse de cüssesi ortadaydı. Siyah yenleri gelişigüzel dirseğine kadar sıvanmış, siyah tozla kaplı kaslı kollarını gözler önüne seriyordu. O toz beni...

"Elime hapşırdın." Kolunu ileri uzatıp avucuna hayretle baktı.

"Eh..." Ben sözcükleri bir araya getirmeye çalışırken tüm bedenim kızardı. "Elin beni hapşırttı."

"Deme? Fark etmemişim." Bunu soğuk bir alaycılıkla söylerken avucunu pantolonunun yanına sildi.

Ses tonu karşısında bir nebze gerildim. Fakat uyandırdığım ilk kötü izlenimi bana hatırlattığından, belki aynı şekilde karşılık verir ümidiyle kendimi gülümsemeye zorladım. Ağır ağır konuşarak ve sözcüğü uzatarak, "Demeeek," dedim, "Sen de bir Geçişken'sin?"

Hapşırığımdan nasibini almayan elini kullanarak uzun parmaklarıyla kara saçlarını taradı. Ortadan ayrılmış, dağınık saçı bir kısmı tokayla tutturulabilecek kadar uzun gibiydi. Fakat tutamları yüzünden çekmesiyle o düzensiz, siyah dalgaların arasındaki gümüş teller gözüme çarptı.

Bu görüntü karşısında kalbim duracak gibi oldu. Pae'yi anımsamıştım.

Gözleri nihayet gözlerime çevrilirken hissiz bir sesle, "Duvardan geçmem bunun için yeterli bir kanıt değil mi?" diye sordu.

Bana gülümseyerek karşılık vermesini çok beklerdim. Ya da güzel bir söz söylemesini. Fakat bunları hak etmek için çabalamayacağım anlamına gelmiyordu bu.

"Affedersin, şey, ben daha önce hiç başka bir Geçişken'le karşılaşmamıştım da..." Yüzündeki sert ifadeye rağmen gülümsedim. "Demek istediğim, elbette başkaları da olduğunu biliyordum. Tek olacak kadar özel değilim. Yine de..."

"Bak, belli ki müthiş ilginç şeyler anlatmaya hazırlanıyorsun fakat işe koyulmamız gerek." Ciddiyetle başını sallarken yüzüne muhtemelen sempatik olduğunu düşündüğü bir ifade kondurdu. "Bu yüzden sana her şeyi anlatmadan önce bir soru daha sormana izin vereceğim."

Bir an için afallayıp hayretle ona baktım. "Ne dedin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sormak istediğin sorunun bu olduğundan emin misin?"

Kekeleyerek, "N-ne işinden bahsediyorsun?" dedim. "Neler oluyor?"

"Peki. İki soru etti. Bu yüzden hangisine yanıt almayı daha çok istiyorsan onu seç."

Bakıştık.

O an benim yerimde olsa Paedyn'in ne yapacağını ancak hayal edebilirdim. Her ne yaparsa yapsın, muhtemelen hançerini kullanacağı bir şey olurdu. Fakat ben o kadar şiddet içermeyen bir yaklaşımı seçtim. Belki de onu kızdırıp hayatımdan çıkmasını sağlayabilirdim.

Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme kondurdum. Tatlılıkla, "Peki," dedim. "Benim için elini duvardan geçirir misin? Hep bir başkasını bunu yaparken izlemek istemişimdir."

Adam elini kaldırıp yüzünde gezdirdi. "Aslında şaşmamam gerek."

Tuğlalara doğru yürüyüp bir elini uzattı. "Ah, bekle." Adam bana doğru ağır ağır dönerken masumca kıkırdadım. "O duvar değil. Hayır, senden şu duvardan elini geçirmeni istemiştim."

Karşısındaki tuğlalara işaret ettim. Bir daha görmek isteyeceğimden şüphe ettiğim isimsiz adam, buna alaycı bir sırıtışla

karşılık verdi. Seçtiğim duvara varınca, dönüp bir kaşını kaldırdı. "Peki, el tercihin var mı? Belki hapşırdığın elimi istiyorsundur?"

"Hayır, bu saçma olurdu!" Hafifçe güldüm.

Adamın eli duvara uzandı.

"Düşündüm de sağ elin olsun."

Öfkesini zor dizginleyen adam sırtı tutulmuş gibi döndü. "Başka isteğin var mıydı? Belki kafamı da geçirmemi istersin? Ya da ayağımı?"

Başımı iki yana sallayıp ona biraz fazla yayvan bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hayır!"

Yeniden duvara doğru döndü. Adam öylece beklerken kalbim defalarca çarptı. Omzunun üzerinden bir bakış attıktan sonra, nihayet elini duvardan geçirmesinin güvenli olacağına hükmetti. Elinin gözden kaybolup diğer yana geçini izledim. Bu tanıdık görüntü beni gülümsetti. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Damarlarında seninkiyle aynı güç akan birini bulmak. Ne kadar kaba biri de olsa.

Elini duvardan çıkardıktan sonra bana bitkin bir bakış attı. "Tatmin oldun mu?"

Tehditkâr görünmeye çalışarak kollarımı kavuşturdum. "Olmazsam ne olur?"

"Korkarım hayat hayal kırıklıklarıyla dolu." Yanıma döndü. Gür bir sesle, hissiz bir tonla konuştu. "Şimdi sana kıçını niçin kurtardığımı anlatma zamanı."

Ona soran gözlerle baktım. "Evet, ben de bunu merak ediyordum. Çünkü bakıyorum da bunu iyi niyetinden yapmış olamazsın."

"Elbette hayır." İsli kollarını deri kaplı göğsünün üzerinde

kavuşturdu. "Lafı açılmışken, neden binanın içinden geçip İmparatorluk Muhafızı'nı ekmedin?"

Aniden bastıran kendimi savunma dürtüsüyle çenemi dikleştirdim. "Eh, ben... Diğer yanda beni neyin beklediğini bilemezdim."

Sonra loş ortam dikkatimi dağıttı. Orayı ilk kez görüyormuşum gibi. Etrafta gezinen ne idüğü belirsiz yaratıklar dışında muhtemelen terk edilmiş, yıkık dökük bir binadaydık.

Gergin birkaç saniye boyunca gözlerini bana diktikten sonra, "Tuhaf," dedi.

Gözlerinin üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum ve ne gördüğünü bilmek istemiyordum. Muhtemelen alnımdaki boncuk boncuk terleri ya da daha beteri, zaten karman çorman olan topuzumdan sarkan, birbirine dolanmış saçlarımı. Yapış yapış elimi mahcupça pantolonumun yanına silip, avucuma yapışan bal kalıntılarından kurtulmaya çalıştım.

Adam nihayet gözlerini kaçırdığında sesi ciddileşti. "Pekâlâ, benim... Yardımına ihtiyacım var."

Yüzüme yayılan gülümseme karşısında gözlerini devirdi. Bir elimi kulağıma götürerek tatlılıkla, "Affedersin, şunu bir daha söyler misin?" dedim.

O yapmacık sempati yine yüzüne yerleşti. "Hayatta olmaz. Soru hakkını tükettin tatlım." Derin bir nefes alıp dalgınca yürümeye başladı. "Sen terzisin, değil mi?"

"Bunu nereden bili..." Sözlerim yarıda kesilirken kalbim duracak gibi oldu. Hayretle adama baktım. Yüzü birden yadsınamayacak kadar tanıdık bir şeye dönüştü. Ağzımdan çıkan hayret nidası onu afallattı. Bir elini kalbinin üzerine götürdü. "Sen!

Seni tanıyorum ben!"

Gözlerini gözlerimden kaçırdı. Bakışımdan kasten kaçarken, suçluluk hissettiği fark ediliyordu. Ağzımdan, "Bana tanıdık geldiğini düşünmüştüm," sözleri çıkarken işaret parmağımı suçlayıcı bir tavırla göğsüne bastırdım. "Sokakta bana bağıran sendin!"

Adam gergince omuz silkti. Dağınık saçlarının arkasını kaşıdı. "Ben yapıcı eleştiri demeyi tercih ederim. Fakat senin ne hissettiğini de..."

"En sevdiğim bluzumu *eleştirdin*."

"Sözümün arkasındayım. Bence bluzun..."

Sıktığım dişlerimin arasından, "Kırmızı olması gerekiyordu," diyerek cümlesini tamamladım. "Evet, hatırlıyorum."

Bir an gülecek gibi oldu. "Eee, bluzu sattın mı?"

Ona bakmadan, "Hayır, müşteri de seninle aynı fikirdeydi," diye homurdandım.

Gözlerini yumdu. Nefes vermesiyle sonlanan bir savaş veriyor gibiydi içinde. "Zevk sahibi çıkması senin için ne büyük talihsizlik."

Dişlerimi sıktım. Yabancı, hayal kırıklığı dolu bir histi bu. Bu adam o ana dek biraz çekilmez biri olduğunu göstermişti. Hiç o kadar soğuk ve kibirli birini görmemiştim. Beni bile kızdırabilmesi gerçekten etkileyiciydi.

Aklımdan bu düşüncenin geçmesiyle birden dişlerimi sıkıp kendime yeni bir hedef belirledim. Ona beni kızdırma hazzını tattırmayacaktım.

İşte bu yüzden onu kocaman bir gülümsemeyle korkutarak, "Peki neden yardımıma ihtiyacın var?" diye sordum.

Ani duygu değişimim karşısında kendine gelmesi biraz za-

man aldı. "Bak." İç çekti. "Benim için çok önemli olan biri, kısa süre önce Sınavlara götürüldü." Gözleri gözlerimi aradı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi biliyorsun."

"Sen bunu nereden..." Sesim kesildi. Alnım şaşkınlıktan kırıştı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Fayton yarışmacıları şatoya götürmek için durduğunda sokaktaydım." Boğazını temizledi. "Önce Hera'nın, sonra Gümüş Kurtarıcı'nın faytona binişlerini izledim. İşte o anda, Gümüş Kurtarıcı senin her şeyinmiş gibi zıplayıp ona el salladığını fark ettim."

"Çünkü öyle," diye fısıldadım.

"Eh, seni bilmem ama ben, benim her şeyimle vedalaşamadım." Sözcükleri ağzında acı bir tat bırakıyor gibi söylemişti. "Hera Sınavlardan sağ çıkamayacak. Bu yüzden de yardımına ihtiyacım var."

Başımı sallarken yüzüme anlayışlı bir ifade kondurdum. "Peki, benim elimden ne gelebilir?"

Bana doğru adım atıp aramızdaki mesafeyi yuttu. "Şatoya girip onu son bir kez görmem gerek. Ona vermem gereken bir şey var." Sözcükler ağzından dökülüvermişti. Aceleyle ve öncekilerden daha samimi. "Bunun sana delice gelebileceğini biliyorum fakat beni bir İmparatorluk Muhafızı kılığına sokabilirsen duvarlardan geçebilir, yakalanma korkusu olmadan şatoda gezinebilirim."

Yaşadığım şok diğer tüm duygularımı bastırırken dudaklarım aralandı. "Seni İmparatorluk Muhafızı kılığına sokmamı mı istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye karşılık verdi.

Hemen sahiden de daha iyi bir fikrim olmadığı sonucuna vardım. İki elimi belime götürdüm. Başımı kaldırıp ona inatçı bir bakış attım. "Peki, ne diye sana yardım edecekmişim? Bende iyi bir ilk izlenim bile bırakmadın." Duraksadım. "Her iki karşılaşmamızda da."

"Eh, sevimliliğim herkesi cezbetmeyebilir." İç çekip elini kaldırdı. Başparmağını dudaklarını ikiye bölen yara izinin üzerinde gezdirdi. "Fakat seni temin ederim ki ikimize de fayda sağlayacak bu."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl olacakmış bu?"

"Öncelikle senin... Yardıma ihtiyacın olduğu belli." Ben itiraz edecekken, isli elini kaldırıp beni susturdu. "Sana az önceki küçük hırsızlık girişimini hatırlatmama gerek var mı?" Cık cık edip, başım iki yana sallayarak beni kınadı. "Sana yiyecek verebilirim. Su. Malzemeler. Hepsini."

Ne kadar da cazip bir teklifti bu. Veba biliyordu ya, Paedyn bana yiyecek çalmadan uzun süre dayanamazdım. Huzursuzca kıpırdandım. "Ya başka?"

Başını hafifçe eğdi. Bakışları deliciydi. "İş işten geçmeden önce en iyi arkadaşını yeniden görebilmen için bir şans."

İması karşısında tüylerim diken diken oldu. "Tabii ki onu yeniden göreceğim. Tüm bunlar sona erince."

Sonraki sözleri beni ürpertecek kadar soğuktu. "Peki ya göremezsen?"

Yutkundum. Sözleri üzerine düşünmek bile canımı sıkıyordu. "O zaman seninle giderim. Saraya." Adam başım yavaşça salladı. "Sen Hera'yla görüşürken ben de Paedyn'le görüşeceğim o hâlde?"

Adam bir kez daha başını salladı. "Bildiğim kadarıyla Sınavlar sırasında şatonun aynı kanadında kalacaklar. Fakat canımı sıkan şey orasının nerede olduğunu bilmemem."

"Bu yüzden de bir İmparatorluk Muhafızı üniforması istiyorsun. Böylece şatonun o kısmını ararken koridorlarda serbestçe gezinebileceksin." Sessizce nefes aldım ve başımı anlayışla salladım.

"Aynen öyle." İsli elini uzattı. Dudaklarının hafifçe kıvrılmasıyla yüzünde gülümseme denebilecek bir şey belirdi. "Anlaştık mı?"

Gözlerim kirli elinden yüzüne çevrildi. "Adımı sormadın."

Adam bir nefes verdi. "Kusura bakma. Daha önemli ayrıntılara odaklanmıştım." Yüzümdeki hissiz ifade karşısında, "Neyse, lütfen bana adım bahşet. Heyecandan yerimde duramıyorum," diye homurdandı.

Neşeyle gülümsedim. "Adım Adena. Sorduğun için çok teşekkür ederim. Senin adın ne?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle karşılık verip gönülsüzce, "Bana Mak de," diye yanıtladı.

"Eh, Mak..." Nasırlı elini sıkmak için uzandım. "Artık bir ortağın var."

"Eh, ortak, elimizi çabuk tutmalıyız. Sınavların başlamasına az zaman kaldı."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Makoto

"Bir tarçınlı çörek için her şeyi riske attığına göre sanırım karnın aç."

Kız ağzını gülünç bir hayret ifadesiyle açtı. Gözleri, önümüzdeki kalabalık sokak hariç her yere bakıyordu. Daha o tek kelime edemeden kolumu omuzlarına dolayıp, gözlerimi devirdim ve onu gümbür gümbür gelen at arabasının önünden çekip aldım.

Bu küçük aksaklığı pek de fark etmemiş gibiydi. Şaşkın ifadesi yüzünden eksilmedi. "Tarçınlı çörek çaldığımı nereden..." Sözünü yarıda kesti. İşlediği menfur suçu işitebilecek bir İmparatorluk Muhafızı her an üstüne atılabilir gibi gergince çevresine baktı. Nihayet güvende olduğuna hükmedince, "Tarçınlı çörek çaldığımı nereden anladın?" diye fısıldadı.

Ruhsuz bir tonda, "Elinde hâlâ bal var," dedim. Bu sözüm üzerine, yüzünde mahcup bir ifadeyle kollarını arkasına gizledi. "Ayrıca İmparatorluk Muhafızı'nın seni kovaladığını görünce... Eh, bu sonuca varacak kadar zekiyim."

Sözlerim kulağa soğukkanlı gelse de gerçek bundan çok uzaktı. İşin aslı sabahtan beri onu izliyordum ve acınası hırsızlık girişimine şahit olmuştum. Fakat bunları elbette kendime sakladım. Çünkü gerçekleştirmem gereken bir plan vardı. Aptalca ve biraz da delice bir plan.

Kız kaşını kuşkuyla kaldırıp, "Zekisin demek?" dedi.

"Zekâm kendimden menkul."

Kız mırıldandı. "Anlıyorum."

Sessizce yürüdük. Çevremizde sadece sokağın kargaşası vardı.

Mutlu bir sekiz saniye.

"Bir mesleğin var mı?"

Neşeli ifadesine yan yan baktım. "Kendi işimde çalışıyorum."

Yeniden söze girmesi bu kez altı saniye aldı.

"Hobilerin var mı?"

"Kendi çıkarlarımı düşünmek." Ağzımdan alaycı bir laf kaçmadan gözlerimi ona çevirdim. "Bir de ara sıra kendimden nefret etmek."

Dudakları hayal kırıklığıyla gerildi. O epey arsız gözlemlerinden biri, hayal kırıklığını çabucak bastırdı. "Eh, sohbetine de doyum olmuyor!"

Ona yan yan baktım. "Hoşsohbet olmak kendi kendime öğrendiğim bir şey."

Aldığı derin nefesin sesini Loot Sokağı'nın durmak bilmeyen tantanasına rağmen işittim. Az kalsın gülümseyecektim. Çünkü kimsenin o kadar mutlu olamayacağına inanan korkunç biriydim ben. Belki gerçekten de mutluydu. Fakat bunun sebebi henüz beni tanımaması olabilirdi.

En büyük kâbusu, kendisinin tam zıddı olduğum için onu

çileden çıkarabilirdim. Hatta bunu yapmakla ona iyilik etmiş olurdum. Duygu skalasını genişletirdim. O dayanılmaz, sürekli neşesinin dışında başka duygularla da tanışmasını sağlardım.

Ona baktım. Başını göğe çevirişini, yüzünü okşayan sıcak ışınlarda teninin parlayışını izledim. Üzerindeki açık mor gömlek kolundan sarkıyor, narin köprücük kemiğini ve koyu omzunu ortaya çıkarıyordu. Gözlerim her adım atışında yukarı aşağı zıplayan siyah buklelerinin üzerinde gezindi. Rüzgarın uçuşturduğu kâkülü, kenar mahallelere ait olmayan bir huzurla parlayan ela gözlerini örtüyordu.

Görme zevkini tattığım en güzel kadın olduğu gerçeğini inkâr edecek, kinik bir tek düşünce geçmedi zihnimden. Göz korkutucu bir huzuru vardı. Kendi içinde bir çelişkiydi bu. İçimden neredeyse bu yüzden onu hor görmek geliyordu. Çünkü ondan hoşlanma ihtimali beni korkutuyordu.

"Eeeee?" Harfi öyle uzattı ki kendisine diktiğim gözlerimi suçüstü yakalanmadan kaçıracak zamanım oldu. "Nereye götürüyorsun beni?"

"Muhtemelen bol bol üzerime hapşıracağın bir yere." Ruhsuzca, "Bu yüzden aramıza mesafe koyacağım," diye ekledim.

Omuz silkti. "Bana eşlik edecek kadar yakın olduğun sürece sorun değil."

İşte bu maalesef ilgimi çekmişti. "Anlaşmamızda öyle bir madde olduğunu anımsamıyorum."

Bu, herkesin bilmesi gereken bir şeymiş gibi baktı bana. "Çünkü bu beni tanıma anlaşmasının bir maddesi."

"Bilmem gereken başka kuralların da var mı?"

Yüzünde o ifade varken omuz silkmesine gerek yoktu. "Ha-

vuç sevmem. Bu yüzden havuç getirme lütfen." İnce parmaklarından biriyle dudaklarına hafifçe vurdu. Mevcut sohbet konumuzdan çok daha önemli bir şey üzerine düşünüyor gibi. "Ah, dikişe odaklandığımda çok kolay korkarım. Bu yüzden yanıma sessizce sokulma. İğneyi batırırım bak, uyarmadı deme sonra."

"Bunu bir kenara yazdım." İç çektim. "Başka ne gibi isteklerin var?"

Dudakları hınzırca bir gülümsemeyle gerildi. "Her gün bir tarçınlı çörek isterim. Sıkı çalışmamın karşılığı olarak tabii."

Gözlerimi zayıf bedeninde gezdirdim. "Eh, en azından böylece biraz kilo alırsın."

Dikkatimi yeniden kalabalık sokağa çevirdim. Birçok at arabasından ve o arabaların etrafında koşuşan çocuklardan sakınmam gerekti. Tabii, ürkütücü derecede dikkatsiz Adena'yı da bunlardan sakınmam.

"Neye bakıyorsun?" Sesimde suçlayıcı bir ton vardı. "Çünkü önüne bakmadığın belli."

Çevremize bakıp hafifçe gülümsedi. "Belli ki seninle dünyayı epey farklı görüyoruz."

"Dünyayı istediğin gibi gör. Fakat en azından bunu yaparken önüne bak." Kendi sözlerimi idrak etmek için bir süre duraksadım. Sonra kaşımı hayretle kaldırıp ona baktım. "Bu, iyi bir tavsiyeydi. Bir kenara not düşmelisin."

Güldü. Fakat bana güldüğünden emindim. Yine de kahkahasının keyfini çıkarmaktan geri kalmadım. "Evet, ne bilgece."

Başımı bir tüccara ve renkli kumaşlarla dolu yük arabasına doğru salladım. "Üniforma için sana ne kadar kumaş lazım? İki metre yeter mi?"

Baş döndüren renklerin teşhir edildiği arabaya yürürken bir el beni pazımdan kavradı. Kız, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diyerek beni azarladı. "Kumaş almadan önce ölçünü almam gerek."

Hissizce, "Ciddi olamazsın," dedim. "Neden kumaşı şimdiden almıyoruz, böylece sen..."

"Bu işi benim yöntemimle yapacağız Mak." Bir anda sergilediği katı tavır neredeyse afallatıcıydı. "Ya da hiç yapmayacağız."

Avucumu kaldırıp, teslim oluyor gibi yaptım. "Peki. Gülümsemeye bana ağzımın payını verecek kadar ara vermene hayret ettim."

Bu sözlerim onu gülümsetti ve haklılığımı iyice ispatladı. Sokakta birkaç adım daha yürümemizin ardından, başımla sağımızdaki ara sokağa işaret ettim. "Bu taraftan."

Beni yakından takip etti. Topuklarıma bağlı, fazlaca kısa bir gölge gibi. Onu ara sokağa soktum. Yıkıldı yıkılacak gibi duran, tuğlalarla çevrili birçok dükkân kapısından birinin önünde durdum.

Derilerimi süsleyen ceplerin birinden bir anahtar çıkarmamla dişli demiri kilide zorla sokma rutini başladı.

Ancak ahşabı omzumla ittiğimde gıcırtılı, pas menteşeler kapıyı serbest bıraktı. Bir kolumla kapıyı tutup, diğer kolumla içeri girmesini işaret ettim. Bana şöyle bir gülümsedi. Sonra gözlerini gelişigüzel gezdirerek, hayatımın özetini süzüşünü izledim.

Barakadan hâllice yapının içinde dolandı. Birinin âdeta yansımam olan o keşmekeşi dikkatle süzmesini izlemek tuhaftı.

Parmaklarını odaya özensizce yayılmış çeşitli aletlerin ve metallerin üzerinde gezdirdi. İnce bir kömür tozu katmanı ge-

niş şöminenin yakınlarındaki her şeyi örtmüş, odanın yarısını siyaha boyamıştı.

Tüm hayatım o ufacık alanda geçiyordu. Yarısında, işim olan demirciliği icra ediyordum. Diğer yarısında, dağınık bir yatak ve içlerinde elimdeki bir avuç giysi ve yiyeceğin bulunduğu çok sayıda uyumsuz dolap vardı.

Kız odanın mahrem kısmından çekinir gibiydi. Yine de gözlerinin yatağımın buruşuk örtüleri üzerinde gezindiğini fark ettim. Gözleri yeniden duvarları süsleyen çeşitli silahlara döndü. Ardından, şöminenin yanındaki büyük örsü parmağıyla dürttü. "Sen bir demircisin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne müthiş bir gözlemcisin."

Sözlerime aldırış etmeden, "Silahları kime satıyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Alacak kadar zeki olan herkese." Bu sözlerim soran gözlerle karşılık buldu. Daha fazla ayrıntı istiyordu. "Kenar mahallelerdeki herkesin kendini koruyacak bir yolu olmalı. Burada güçlü olan hayatta kalır."

Gözleri silahların olduğu çok sayıda rafa takılıp kaldı. "Sanırım ben Loot'a hiç o gözle bakmamışım." Ciddiyetle kaşlarını çattı. "Bana Loot hep yuvam gibi gelmiştir."

Yutkundum. "İnsanın canını en çok yuvası yakar."

Bu sözlerim karşısında şaşırtıcı bir şekilde uzun süre sessiz kaldı. Ağzı yine açılana kadar. "Demek her isteyene istediği silahı yapıyorsun?"

Duvara yaslanıp, onun el emeğimi inceleyişini izledim. "Eh, genellikle hangi silahı seçtilerse nasıl kullanacaklarını da bana soruyorlar."

Dönüp bana hayretle baktı. "Ve sen de onlara yardım mı ediyorsun?"

"O kadar şaşırma."

"Affedersin." Savunmacı bir tavırla güldü. "Senin kalbinde iyiliğe yer olmadığını sanıyordum sadece."

Dudak bükerek, "Eh, sana karşı yok," dedim. "İyiliğimi zaten bolca iyiliği olan birine harcayamam."

Yine güldü. Her ne kadar niyetim bu olmasa da sonuçtan şikâyetçi değildim. "Bunu iltifat olarak kabul edeceğim."

"Tabii ki öyle yapacaksın," diye mırıldanıp duvardan ayrıldım ve ona doğru yürüdüm.

Başım yukarı kaldırıp gözlerime baktı. "Ölçü alacağım, hazır mısın?"

"Seçeneğim var mı ki?"

Gülümsedi. "Yok!" Gözleri odada bir şeyler aradı. Nihayet, "Mezuran var mı?" diye sordu.

Karmakarışık dolaplarımı karıştırdıktan sonra, bir köşeye attığım, rulo yapılmış mezurayı buldum. Adena mezurayı çabucak açıp beni odanın ortasına götürdü.

Boğazını temizlemesiyle ona soran gözlerle baktım. "Şey." Gözleri tedirgince hareket etti. "Gömleğini çıkarmanı isteyeceğim." Ben ağzımı açamadan hızla konuşmaya başladı. "Giysilerindeki onca cebin üzerinden doğru dürüst ölçü alamam. Demek istediğim, pantolonun kalabilir çünkü İmparatorluk Muhafızları zaten bol pantolonlar giyiyorlar. Bu yüzden sadece gömlek çıksa yetecek. Tabii istemiyorsan..."

"On dakika açıklama gerektirecek bir durum değil bu." İç çekip gömleği tek hareketle üzerimden çıkardım. Önünde ko-

ruyucu deri panel olan elastik bir kumaştan yapıldığı düşünüldüğünde, gömlek başımın üzerinden kolayca sıyrıldı.

Gömleği yere atarken, çıplak göğsüme bakmamaya çalışan gözlerinin hareketi takip edişini izledim. Gözlerini kısarak buruşuk kumaşa baktı. Sonra eğilip kumaşın üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Deri, kıvılcımların tenini yakmasını büyük ölçüde önlüyor mu?" Bu gözlemini başımı sallayarak onayladım. Sonra yumuşak bir sesle, "Fakat geri kalanı, ateşin kenarında giyilebilecek kadar havadar tutuyor?" diye devam etti.

"Cepler de çeşitli araç gereç için uygun," diye ekledim.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana Pae için yaptığım bir şeyi hatırlattı. Fakat onun cepleri çalıntı mallar içindi."

Birkaç ağır kalp atışı boyunca sessiz kaldık.

"Peki, lütfen kollarını uzat."

Gönülsüzce itaat ettim. Çıplak göğsümle, uzanan kollarımla karşısında dikildim. Mezurayı ustaca kullanarak kollarımın uzunluğunu ölçtükten sonra, aldığı ölçüleri kopardığı bir parça kâğıda yazdı. Gözleri bedenimin üzerinde gezindi. Belli bir noktada çok oyalanmadan. Fakat parmaklarının dokunuşu, yutkunuşu gözümden kaçmamıştı. Parmakları çok soğuktu.

Bal kokuyordu. Mutluluğun beden bulmuş hâli gibi. Bu da dikkatimi çok dağıtıyordu.

Sonra sırtıma uzanıp mezurayı göğsüme doladı. Diken üstünde, "Sen bana aldırma," dedi. Sıcak nefesini tenimde hissettim. Ölçüyü alınca yazmaya koyuldu. Yüzünde gülünç bir endişeyle başını kaldırıp bana baktı. "Eh, birileri tarçınlı çöreklerini yemiyor belli ki."

Ona hissiz bir bakışla karşılık verdim. "Eh, biri ben çöreklere ulaşamadan hepsini yiyor ya da çalıyor."

"Bu suçlamanın bana yönelik olmadığını ümit ediyorum." Gözleri iri, yüzündeki asık ifade etkileyiciydi. "İnan ki Loot'taki tüm tarçınlı çörek stoklarını seve seve tüketirim." Beni tepeden tırnağa süzüp derin bir analiz yaptı. "Şimdi neden o kadar huysuz olduğunu anlıyorum."

"Ah, evet." Ses tonum ruhsuzdu. "Mideme tarçınlı çörek indirmediğim için. Çözdün meseleyi."

Fakat dikkati yeniden elindeki buruşuk kâğıda çevrilmişti bile. "Peki, ne olur ne olmaz, sen bana beş buçuk metre beyaz kumaş getir. Alıştığım modelimden –kendisi Pae olur– çok daha uzunsun." Parşömeni avucuma sıkıştırdı. "Ha, bir de kolay sökülen ucuz kumaştan alma. Gerçek görünmeli bu, o yüzden polyester olsun."

Soru sormadan kendimi ifade etmeme yetecekmiş gibi gözlerimi kırpıştırdım. "Peki sen neden benimle gelmiyorsun?"

Ağır ağır konuşarak, sebebin zaten apaçık ortada olduğunu ima eden bir ses tonuyla, "Çünkü," dedi, "Hazırlamam gereken şeyler var. Bir de müsaadenle dikiş öncesi ayinim olacak."

Birden başımı zonklatan bir ağrı bastırdı. "Tabii ki olacak." Hızla gömleğimi giyip kapıya doğru yürüdüm. "Sakın bir şeyi kırma."

Haykırışı beni sokağa kadar takip etti. "Bana yeni bir iğne getirirsen kırmam!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adena

Ortalığı karıştırıyordum.

Sıkıntı ile merakın tehlikeli bir bileşimi, beni bunu yapmaya itmişti. Notlarımı düzenleyip ölçüleri hesapladıktan sonra, bana Mak'in hayatının geçtiği kargaşayı karıştırmaktan başka yapacak iş kalmamıştı.

İçinde yaşadığı dükkânın daha özel kısımlarından sakındım fakat yatağı ve dolapları uzaktan da olsa inceledim. İlgimi en çok, etkileyici bir çeşitliliği olan silahlarının çekmesini tuhaf bulmuştum. Epey patırtı ediyor, birbirine çarpan çeliklerin tıngırtısı arasında gördüğüm her şeyin üzerinde elimi gezdiriyordum.

Sonra nefesim kesildi.

Nefesimin kesilmesini feci bir batma hissi izledi.

Avucumda kan birikti.

Şekilsiz bir kesik elimin ortasında uzanıyor, tenimi kızıla boyuyordu. Suçlu, sayısız araç gerecin ağırlığı altında zorlanan çok

sayıda raftan birinde duruyordu; keskin yüzü aletlerin arasına masumca gömülmüştü. Bir hançerin elimi kesmesi bir yana dursun, elime çok hançer almışlığım da yoktu. İşin aslı, bir bıçakla yakınlaştığım anlar, Paedyn'e hançerini uzattığım anlardan ibaretti.

Aklımdan kapıdan koşarak çıkmak ve krallıktan kaçmak geçti. Mak'le henüz tanışmıştım ama yaptığımı anlayışla karşılayacağından şüpheliydim. Muhtemelen benimle alay edip...

Kapı ardına kadar açıldı. Aptallığım onu dükkâna çekmişti sanki.

"Polyesterin ne olduğunu bilmiyorum fakat şu nane umarım odur çünkü hiç ama hiç ucuza gelmedi."

Kanlı elimi arkama gizleyerek, dönüp onunla karşı karşıya geldim. Yüzüme bir gülümseme kondurup kucağındaki beyaz çıkına baktım. Bir anda üzerime yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Haydi." Başıyla kumaşa işaret etti. "İstediğin şey bu mu bak bakalım."

Yutkunarak, yarasız elimi arkamdan çıkarıp diğer elimin acısına aldırış etmemeye çalıştım. Parmaklarım kumaşın üzerinde gezinir gezinmez, eli bileğimi kavrayıp hareketime engel oldu.

"Ne yaptın?" Sesi sakin, kontrollüydü.

"Hı?" Gözlerimin suçluluktan fal taşı gibi açıldığını hissedebiliyordum. "Neden bahsediyorsun sen?"

İç çekti. "Birbirimize yalan söylemeye başlamayalım tatlım. Parmak ekleminde kan var."

Gözlerim elime çevrildi. "Ya?"

"Evet, *ya*." Sırtıma götürdüğü eli kalçama sürtünce bedenime bir şok dalgası yayıldı. Suçu işleyen elimi tuttuğunda akan

kanı görünce gözleri hafifçe açıldı. Ondan gördüğüm en yoğun duygu ifadesi bu olsa gerekti.

Yüzünde belirip kaybolan endişe karşısında yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldı. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece bıçaklardan biri elimi sıyırdı. Endişe edecek bir şey yok."

"Bunun için biraz geç," dedi. Gözleri gözlerime çevrildi. Sergilediği duygu, bu beklenmedik şefkat gösterisi yüreğimi ısıtmıştı. Tavrının değişeceğinden, bana kendine has bir iyilikle yaklaşmaya başlayacağından zaten...

"Of! Kumaşa kan damlatacaksın!"

Yumuşak ifadem yerini tanıdık bir hoşnutsuzluğa bıraktı. "Ben de tutmuş benim için endişelendiğini sanmıştım."

Dağınık yatağın başına gitti ve kumaşa bir zarar gelmeyeceğinden emin olacak kadar benden, kirli ellerimden uzaklaşınca çıkını yatağın üzerine bıraktı. "Eh, belki sana da üç gümüş sikke vermem gerekse senin için de endişelenebilirdim."

Vebalar aşkına, kumaşa hiç o kadar para vermemiştim. Zaten Pae'nin benim için kumaş temin etme yöntemlerinden dolayı kumaşa nadiren para vermiştim.

Bir anda yeniden tepemde dikildi. O, kanlı elime bakarken mümkün olduğunca acıdan yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Mak'in kaşları suçlayıcı bir ifadeyle kalktı. "Ortalığı karıştırdın demek?"

"Belki birazcık," diye homurdandım.

Elimi kaldırdı. Nazik tutuşu karşısında şaşırdım. "Nasıl becerdin bunu?"

"Bu bir yetenek gerçekten." İç çektim. "Keskin nesnelerden sadece iğneye güvenirim ki o bile tehlikeli olabilir."

"Peki." Elini sırtıma hafifçe yasladı. Bana bir dokunuşun hayaleti gibi gelmişti bu. Hayal görüyormuşum gibi. "Hadi, seni temizleyelim. Bunu iyi niyetimden yaptığımı da ekleyeyim."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Bana iyiliğini bahşetmediğini sanıyordum?"

"Beni bunu yapmaya zorladın."

Mak beni odanın adım atmaya cesaret edemediğim mahrem yarısına götürdü. Benim merakım için fazla özel kalan yarıya.

Dağınık yatağı her adımda daha da yaklaşıyordu. Karşı duvara dizili iğreti dolaplar da. Tezgâha çarpacakken durdum ve dönüp ona soran gözlerle baktım.

O anda ayaklarım yerden kesildi.

Mak beni tutup tezgâhın üzerine kaldırırken nefesim tutuldu. Ciyaklamış da olabilirdim.

Ona hayretle bakmamın karşılığı hissiz bir ifade oldu. "Buraya çıkarken tezgâhıma kan bulaştırmanı istemedim."

Elleri hâlâ belimdeydi. Boğazıma takılan nefesim bir türlü kurtulamamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak yüzümdeki şaşkın ifadeyi silmeye çalıştım. "Doğrudur. Evet, tabii."

Saçlarının çoğunu bir bez parçasıyla bağladı. Fakat birçok bukle yüzüne düşerken bir kısmı da boynundan aşağı kaydı.

Karşımdaki manzara yüzümü kızarttı. Daha önce çıplak göğsünü görmek, beni dağınık saçlarını görmek kadar afallatmamış gibi.

Yaralı elimi bir elinde tutup diğer eliyle yanımdaki tezgâhın üzerinden bir su matarası aldı. Mataranın kapağını dişleriyle açıp sıvıyı avucuma döktü. Soğuk su kanlı yaramla buluşup içine aktığı, kızıl girdaplar içinde boğulan yarayı yaktı.

Gözlerimde biriken yaşlara engel olmak için dudağımı ısırdım. Acıyla hiç aram olmamıştı. Olmasına gerek de kalmamıştı. Fakat yumuşaklığımın beni utandırmasına izin vermeyecektim. Yumuşaklık, kırılganlıkta eksik olan güçtü.

Mak sessizce, "Üzgünüm," dedi, "Banaait bir şey seni şimdiden yaraladığı için."

Hafifçe omuz silktim. "Ben de bıçağın için üzgünüm."

Gözleri gözlerime çevrildi. "Nedenmiş o?"

"Üzerine kan bulaştırdığım için."

Başımı tam zamanında kaldırmıştım. Böylece güzel bir tesadüfe şahit olabildim.

Onu gülümsetmiştim.

Başta gülümsememek için çabalar gibiydi. Gülümsemek uzun zaman önce bıraktığı bir alışkanlıkmış gibi. Sonrası ise beyaz dişler, kenarları kırışan gözler, gülümseme çizgileri ve pes kıkırtılardı.

Gülümsemek yüzünü dönüştürmüş, yüz hatlarına sıcaklık katmıştı. Soğuk ifadesi eriyip, yumuşak tonları ve çarpıcı bir gülümsemeyi ortaya çıkarmıştı. Dudaklarındaki ince yara izi daha yumuşak, hiç de eskisi kadar göz korkutucu olmayan bir şeye dönüşmüştü.

Hayatın henüz sertleştirmediği bir oğlanın yüzüydü bu.

"Demek gülümseyebiliyormuş!" dedim. Kendim de yüzüme bir gülümseme kondurarak.

Sonra birden ağzımı açtığıma pişman oldum. Sözlerim yüzünü aydınlatan kıvılcımı söndürüvermişti sanki. O soğuk ifade hemen geri döndü. "Fazla alışma."

"Evet, Vebalar korusun bir an için biri senin mutlu olduğunu zannedebilir," diye mırıldanarak ona takıldım. Sonra aniden bir

karar aldım. "Seni yeniden gülümsetmeye kararlıyım."

Mak'in yarayı hafifçe silişini, kullandığı havlunun yaranın üzerinden her geçişinde lekelenişini izledim. Dizim tezgâhın üzerinde huzursuzca aşağı yukarı hareket ediyor, ben Mak'ten bir yanıt beklerken içi boşalan matarayı takırdatıyordu. Mak önce yol açtığım gürültüye, sonra da elimdeki yarayla uğraşan kendi ellerine baktı. Her iki eli de meşgul olduğundan, bana doğru yaslanarak bedenini yerinde durmayan dizimin üzerine bastırdı.

Kalçasının ağırlığı bir alev gibi giysilerimin tüm katmanlarını, tüm mantıklı düşüncelerimi, çılgına dönen benliğimin tüm parçalarını aşıp kavurdu. Dizimin hareketi Mak'in uyguladığı baskıyla dururken, yüreğim de onun yakınlığından dolayı duracak gibiydi.

Daha da eğilmeyi başarıp, "Bunu hak etmen gerek tatlım," diye mırıldandı.

Bana neler olduğunu bilmiyordum fakat gür sesi birden yutkunmamı zorlaştırdı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü gülümsemeyi pek de hak etmiyorum."

Belli ki muğlak sözlerini açıklamaya niyeti yoktu. Uzunca bir süre bakıştık. Sonra dolaplardan birini karıştırıp, diplerinden bir sargı bezi çıkardı ve açtı. Muhtemelen bir daha zor göreceğim dişleriyle kumaşı yırtıp avucuma iyice sardı.

Hissizce, "İşte oldu," dedi. Sonra geri çekilip eserine hayran hayran baktı. "Artık kumaşıma kan bulaştırman imkânsız."

Başımı yana eğip, "Bulaşsa daha gerçekçi görünür," dedim. "İmparatorluk Muhafızlarının üniformalarının ne kadar lekeli olduğunu görmüş müydün?"

"Lanet olsun Adena." Mak ofladı. "Ne vardı ben kahramanca yaranı sarmadan önce söyleseydin şunu?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

Makoto

Başı sallanıp, parmaklarının arasından kayan sivri iğneye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Afalladı. Gözlerini kırparak uyanırken, ağzından çıkmaya yaklaşan panik nidasını yuttu. Ben çalışma masasının üzerine abanmış, yeni bir bıçak tasarımı yaparken yorgun gözleri gözlerimle buluştu.

İşime döndüm. Artık yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. "Yine kendine bir şey batırmayı başaracaksın."

Adena savunmacı bir tavırla, "Daha önce de bütün gece çalıştığım oldu," dedi. Fakat esnememek için kendini zorluyordu. "Alışığım."

"Bu kez olan gözüne olacak." İç çektim. "Ya da belki boğazına. Birkaç parmağının nasibini alacağı da kesin."

"Bir yerime bir şey batırmayacağım Mak." İsmimi fısıltıyla söylemişti. O kadar güzel birinden adımı işitmenin üzerimde bıraktığı etki beni şaşırttı.

Sırtımı dikleştirip ona doğru yürüdüm. "Hayır, batırmayacaksın." Parmakları arasından iğneyi almamla homurdandı. "Çünkü bu gecelik bunu alıyorum."

İğnelenmiş kumaşları göstererek, "Hayır, yapacak çok iş var," diye karşı çıktı. "Daha dikişe yeni başladım ve bu üniforma üzerindeki katların ne kadar zaman alacağını bilsen..."

"İki gündür durmadan çalışıyorsun." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ayrıca bugün yeterince söz işittim. Hepsini ağzından çıkarmak seni nasıl yormuştur, hayal bile edemiyorum."

Hissiz bakışı benim bakışlarımla yarışabilirdi. "Beni evden mi atıyorsun demek oluyor bu?"

Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Çıkarken kapıyı çarpma."

"Peki." Ayağa kalkıp bana sertçe baktı. Gülünç bir tatlılığı vardı bakışının. "Umarım biraz uyku şu aksiliğini üzerinden alır da yarın rahat ederim."

"Dün gece bir işe yaradı mı bu?"

"Belli ki yaramamış. Fakat ben ümidimi kaybetmeyeceğim. Henüz."

Tatlılıkla, "Bu gece daha iyi uyumanı sağlayacaksa öyle yap," dedim.

Yanımdan geçip hızla kapıya gitti. Sonra, birden topuğunun üzerinde döndü. "Sabahın ilk ışıklarıyla burada olacağım."

"Ah, bu sabah olduğun gibi," diye mırıldandım.

Kapıya doğru döndü.

Başını geriye çevirmesiyle bir iç çektim.

"Bir gülümseme ve tarçınlı çörekle karşılanmayı bekliyorum." Talebinin sonuna bir nokta koyar gibi başım hafifçe salladı.

Kollarımı kavuşturdum. "İsteklere bir son verdiğimizi sanıyordum tatlım?"

"Bana tarçınlı çöreğimi getirdiğinde son vereceğiz."

Sonra gıcırtıyla kapanan kapının ardında gözden kayboldu.

Ancak o anda, onunla karşılaştığımdan beri ilk kez derin bir nefes aldım.

Sarhoş ediciliğiyle yoruyordu insanı. Hani nefessiz kalana dek koşarsınız fakat bu his hoşunuza gider ya. Bana günlerdir koşuyormuşum gibi geliyordu.

Daha da kötüsü, ondan gerçekten hoşlanmaya başlamam beni korkutuyordu.

Bir insanın diğerine duyduğu hayranlığı kabullenmesi ne ürkütücü bir işti.

Ellerimi yüzüme düşen tutamların arasında gezdirdim. İç çekip, kendimi yüzüstü bırakmak istediğim dağınık yatağa gittim. Bunu yapmak yerine kenarına oturdum. Kendimi kaptırmak istemediğim düşüncelere dalmış hâlde. Her şey bir yana, daha yeni tanıştığım bir kız hakkındaki düşüncelere. Ne acınası bir şiirselliği vardı bunun.

Kendimi kaçınılmaz bir şekilde bana zarar verecek o sersemlik hâlinden çıkarıp, gece rutinime başlamak için doğruldum. Bu rutin için önce kömür lekeli giysilerimi üzerimden çıkarmam gerekiyordu. Bu iş tamamlanınca, bir kısmı deri olan ve hâlâ bacaklarımı saran pantolonu çıkardım. Üzerimde sadece külotumla derme çatma dolaplardan birini karıştırıp, giyecek ince bir pantolon bulmayı başardım.

Tüm bunlar, tüm rutinlerde olduğu gibi vakitlice gerçekleşiyordu. Çünkü sonraki adımda tenimdeki isi silmek için bir bezi

ıslatıyordum. Dürüst olmak gerekirse –bu, bana görece yabancı bir kavramdı– normalde o saatte yorgunluktan çalışma masama yığılır, derin bir uyku uyurdum. Fakat o gece, rutinimdeki aksaklık zihnimi bir kez olsun rutinin sonunu getirecek kadar uyanık tutmuştu.

Kurum, tenimde gezdirdiğim ıslak beze yapıştı. Her sürtünmede kurumun altındaki yara izleri ortaya çıkıyordu.

Tam o anda kapım sertçe çalındı.

Vebalar aşkına, ben açana dek ses kesilmedi.

Karşımda dikilen o idi. Fakat daha önce hiç görmediğimi düşündüğüm bir hâli. Yüzünde izler oluşmuş, ela gözlerden akan gözyaşları geride çizgiler bırakmıştı. Tir tir titriyor, narin bedenini ezen korkuyla sarsılıyordu.

Panik boğazını tıkamıştı, kendini sadece hareketlerle ifade edebiliyordu. Kollarıma yığıldı. İnce kollarını çıplak belime dolayıp, gözyaşlarının lekelediği yüzünü tenime bastırdı.

Duraksadım. Bedenimin karasızlıkla kaskatı kesildiğini hissettim. Bunu fark etmemle o katılaşma geçmiş gibiydi. Sanki bedenim, ancak bu kızın bana aşıladığı bu yeni duyguları fark etmeme yetecek kadar donmuştu. Çünkü kararsızlık, onu nasıl davranmam gerektiğini sorgulayacak kadar önemsediğimi gösteriyordu.

Bunu fark etmenin dehşeti içinde kollarım onu sarıp bedenini göğsüme yasladı. Yüzü göğsümde, burnunu çekmesiyle tenime o an ne olduklarını düşünmemeyi tercih ettiğim birtakım sıvılar bulaştırdı.

Sözleri onu boğuyormuş gibi, "Be-ben üzgünüm," diye fısıldadı. "Gidecek başka bir yerim yoktu."

Elim yüzünü bana çevirdi. Böylece yüzündeki perişan ifadeyi açıkça gördüm. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Bir kez daha burnunu çekti. "Ben Ka-Kale'ye dönerken sokakta bazı adamlar vardı." Daha cümlesini bitirmeden kanımın kaynadığını hissettim. "Bir şeyler... Söylemeye başladılar. Sonra beni ta-takip ettiler ve..." Gözlerine öfkeli yaşlar doldu. "Koşmaya başladım. Ne yapacağımı bi-bilemedim..."

"Şışt." Elimi kıvırcık saçlarında gezdirdim. Bedeninin bir hıçkırıkla sarsıldığını hissettim. "Doğru olanı yaptın. Bana sığın. Hep bana sığın."

Fakat burada uzun süre kalmayacağım. Her şey plana uygun giderse.

Korkaklığımı gizlemek adına elbette ona bu düşündüklerimin hiçbirini söylemedim. Bana hayretle baktı. Gözyaşları kalın kirpiklerine takılmıştı. "Seni uyandırdım mı? Özür dilerim, oysa yapmam gereken..."

İç çekerek cümlesinin sonunu getirdim. "Kıçlarını tekmelemek miydi? Evet, fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Burnunu çekerek başını iki yana salladı. "Pae hep yanımda olur, benim yerime kıçları tekmelerdi."

Küfürlü sözcükler kullanınca, bu durumda gerekli olup olmadıklarını tartar gibi duraksadı. İçindeki ikilem az kalsın beni gülümsetecekti.

Ağır ağır konuşarak, "Evet ama o artık burada değil," dedim. "O yüzden, belki de bunu kendi başına nasıl yapacağını öğrenmen gerekiyor."

Kollarımın arasından sıyrıldı. Yüzüne kararsız bir bakış yerleşti. "Fakat bildiğin üzere, ben dövüşçüden çok sevgi insanıyım."

"Evet, o kadarını anladım zaten." Sözler ağzımdan umma-dığım kadar yumuşak çıkmıştı. Bu kız içimdeki merhameti tatlı dille yüzeye çıkarmış gibi. Dönüp, yüzünü üzerine düşürdüğüm gölgede gizledi. "Bana bak." Yine her sözcük teselli edecek ka-dar yumuşak, dikkatini çekecek kadar da sertti. Başı yeniden bana doğru çevrildi. "İyi misin?"

Başını hararetle salladı. "Artık iyiyim."

"İyi." Yana çekilip ona odamı açtım. "Çünkü anlaşılan yeni bir emre kadar burada uyuyacaksın."

"Yo, hayır, ben bunu yapamam..."

"Yapabilirsin. Yapacaksın da."

"Hayır, gerçekten, bu..."

Sözünün gerisini getirdim. "Son derece cömert bir teklif, bunun farkındayım."

Yanağındaki serkeş bir gözyaşını silerken kararlılıkla sırtını dik-leştirdi. "Peki. Fakat sen de bir gece Kale'de kalma sözü verirsen."

Başımı hafifçe salladım. "Elbette."

"El sıkışalım," diye diretti. Yaralı olmayan elini bana uzattı.

"Cidden bunun sözümde durmamı sağlayacağını mı düşü-nüyorsun?"

Söylediklerime aldırmadan parmaklarım oynattı. Yumuşak elini sıktım. Sırf bu sohbetin sonu gelsin diye.

"Tamam. O hâlde anlaştık." Burnunu bir kez daha çekip yü-zündeki tüm gözyaşlarını sildi. Sonra gözleri beklentiyle bana çevrildi.

Bu kez isteksizce, "Peki," dedim. "Yatağı sen al."

Dağınık yatak örtülerine mahcupça baktı. "Şey, ben zaten yerde yatmaya alışığım. Bu yüzden..."

"Bu ikinci cömert teklifimi kabul edeceksin, değil mi?" Ağzını açtı fakat odayı dolduran benim sesim oldu. "Harika. Yatağı al."

Birden ellerini beline götürdü. "Bu isteğin yanında bir lütfen alabilir miyim?"

"Ah, bakın kim nihayet hakkını savunmaya başlamış." Burnuna hafif bir fiske vurdum. "Fakat hayır."

Oflayıp kâkülünü gözlerinden uzaklaştırdı. Çekingence yatağa gitti. Uzunca bir süre düşündükten sonra yatağın kenarına gergince oturdu.

Tepesinde dikilip, üstünde oturduğu buruşuk örtülerden birini çekiştirdim. Söylenerek yana devrildi. İtirazlarına karşılık olarak yumuşak kumaşı yatağın yanına, yere serdim. "Herhâlde benim için tek bir battaniyeni feda edebilirsin."

Zorlama bir gülümsemeyle, "Benden kalkmamı isteyebilirdin," diye mırıldandı.

"Bunun eğlenceli bir yanı olmadığını biliyorsun."

Ben giysilerden iğreti bir yastık yaparken bakışı tenimi gıdıkladı. Bu hissi, yüzündeki bakışı görmezden gelmeye çalıştım. Ağlarken bile ışık yayabiliyordu. Her bir gözyaşı güneşten bir damlaymış gibi.

"Biraz kalmış."

Sesini işitince başımı kaldırdım. Sonra soran gözlerle kaşlarım kalktı. "Kömür tozu," dedi. "Dirseğinde biraz kalmış."

"O hâlde benden uzak dur." Kaşlarımı çattım. "Yine üzerime hapşırmanı istemem."

Gülümsedi. Yatağın karşısındaki tezgâhta duran ıslak bezi kaptı. "Of, saçmalama." Kolumu tutup beni kendisine yaklaştırmaya girişti. Gönülsüzce buna izin verdim.

Bezi koluma sürmeden önce kısa bir an için duraksadı. Tenime sürten kumaş sert olsa da onun dokunuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Narin biri değilimdir." Şefkatli dokunuşlarına karşılık olarak söylemiştim bunu.

Yumuşak bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Narinlik ve hassaslık arasında epey fark vardır."

Bu sözleri, önceki şen şakrak sözlerinden çok farklıydı. Bu sözler, ölçüp biçilmişti ve sadece ona has bir anlayışın eseriydi. "Demek hassas olduğumu düşünüyorsun?"

Sorum karşısında başını hafifçe yana yatırdı. "Sana özenle yaklaşılmasını istemiyor musun?"

Bu soru karşısında nutkum tutuldu.

Ancak lekeli kumaşı bıraktığında, boğazımı temizleyip ilk kez bir ses çıkardım. Onun yatağa gömülüşünü, altındaki örtülere sarınışını izledim.

O anda, hançerleri pantolonumun beline sokarak uzun adımlarla kapıya yöneldim.

Sesindeki endişeyi işitebiliyordum. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıyı açtım. "Onları bulmaya."

ALTINCI BÖLÜM

Adena

Tarçınlı çörek kokusuna uyandım.

Mak'in beni onun kollarına sığınmaya iten adamları bulmak için çıkıp gittiği günden beri, her sabah yaptığım gibi. Fakat o avın nasıl sonuçlandığından emin değildim ve öğrenmek istemediğimden korkmaya başlıyordum.

O gece durmadan aklıma geliyordu. O aşağılık adamları bulmaya giderken Mak'in yüzünde beliren ifade de. Adamların ettikleri laflar, peşimden gelen ayak sesleri. Bir daha hiç o kadar korkmamayı diliyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, Mak'in karnımın üzerine bir tabak bıraktığını gördüm. İçinde donuk ışıkta parıldayan bir hamur işi vardı. Uzandığım yerde sırtımı dikleştirip, her zamanki gibi gülümseyerek esnedim. "Üçüncü kez yatakta kahvaltı demek? Çok şımartılıyorum."

Mak birçok şeyi söylerken yaptığı gibi, hissiz bir tonda, "Evet, hem de çok," dedi. "Bir başka gün, bir başka istek."

Onu çalışma masasında bekleyen tarçınlı çöreğe başımla işaret ettim. "En azından bu istek ikimize de yarıyor."

"Eh, kesinlikle eminim ki keseme yaramıyor," diye homurdandı Mak. "Bana pahalıya patlamaya başlıyorsun."

Kendimi battaniyelerin kozasından çıkarıp, homurdanarak doğruldum. Omzumdan sarkan mavi kazak beni sıcaklığıyla sarsa da asıl beni benden alan şey Mak'in kokusu oldu. Ateşe benzer bir kokusu vardı; tütsü gibi de değil fakat benzer şekilde kışkırtıcı ve kalıcı. Bir silahın beden bulmuş hâli gibi. Meşinsi ve ölümcül.

İki gece önce, soğuktan birbirine vuran dişlerimin sesini durmadan çeliği döven çekice –ya da aynı ölçüde dramatik başka bir şeye– benzetmiş ve bana kazağını atmıştı.

Kazağın yıpranmış ipliklerine çenemi yaslıyor, söküldü sökülecek yakada teselli buluyordum. Ya da beni rahatlatan çok daha sembolik bir şeydi. Belki de Mak'ti.

Karşılaştığım insanların arasındaki en az huzur verici kişi olabileceği düşünüldüğünde ne de tuhaftı bu. Fakat son birkaç günde yanımda olması bana büyük bir huzur vermişti.

Ben konuşuyordum. O dinliyordu. Bir şekilde beni Pae'ye dair endişelerimden uzaklaştırmıştı.

Eh, beni dinleyip dinlemediğinden asla tam olarak emin olamıyordum gerçi. Benimle ilgili yanlış kanılardan biri, konuşmakta asla zorluk çekmediğimdi. Fakat aslında dinleyenin kim olduğuna bağlıydı bu. Ve beni dinlediğinden asla emin olamasam da ona içimi dökmek bana yine de çok kolay geliyordu.

"Üzerinde çalıştığın nedir?" Omzunun üzerinden masanın üzerine yayılmış metal parçalarına baktım.

Bana o bakışlarından birini attı. İçindeki tüm soğuk hisleri barındıran türde bir bakış. "Senin üzerinde çalışman gereken şeyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey."

"A, hadi ama!" Tarçınlı çörekten bir ısırık daha alıp etrafında dolandım. "Üniforman gayet güzel oluyor." Ağzını açmasıyla dudaklarındaki yara izi gerildi. Telaşla, "Ve biz şatoyu ziyaret edene kadar bitmiş olacak," diye ekledim.

Ellerini saçında gezdirmesiyle, o gümüş teller ortaya çıkıp bana bir kez daha Pae'nin yokluğunu anımsattı. "Demek üç güne hazır olacak?"

Şevkle, "Evet, evet," dedim. "Bana ne kadar da az güveniyorsun Mak."

"Haklı sebeplerim var," diye karşılık verdi. "Daha dün gece bir düğme yüzünden nasıl ağladığını hatırlatmalı mıyım sana?"

"Düğmeler başımın belası," demekle yetindim. "Verilebilecek tek uygun tepki oydu."

"Doğal olarak." Alaycılığından pek de etkilenmeden başımla söz konusu işine işaret ettim. İç çekip gönülsüzce, "Bazı bıçak tasarımlarını test ediyorum," dedi. Masadan ince bir bıçak alıp, "Bu, açılınca içinden iki bıçak çıkıyor," diye ekledi. Sonra bana bıçağın nasıl çalıştığını gösterdi. Parmağını bıçağın üzerindeki metal halkaya yerleştirip, halkayı çevirerek avucunun içine soktu. Yumuşak bir çıt sesinin ardından, karşı uçtan ikinci bir bıçak çıktı.

Ahşabın üzerinde zararsızca duran birçok bıçaktan birine işaret edip, "Ya bu?" diye sordum.

Elimi itip bana bir bakış attı. "Elini kolunu silahlarımın yanında gezdirmen artık yasak."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak, onu daha fazlasını anlatmaya teşvik etmek için başımla bıçağa işaret ettim.

"Bu dördü birleşip tek bıçak oluyor." Bu sözlerinin ardından bıçakları birleştirmeye, kabzalarını birbirine geçirip bir tür ölümcül yıldız oluşturmaya koyuldu.

Tuhaf aleti uzak duvara fırlatmasıyla kalbim duracak gibi oldu. Ağzımdan bir hayret nidası çıktı. Çelik, yıpranmış tuğlaların arasından kayıp geçerek duvarın derinlerine saplanmıştı.

Kalbim yeniden atmaya başlarken gözlerimi hayretle kırpıştırdım. "Bu... Muhteşemdi."

Mak kendini dizginlemeyip hissiz bir kıkırtı çıkardı. "Bu tür şeylerden hoşlanacağını sanmazdım."

Kollarımı kavuşturdum. "Sevgi insanı olmam, savaşçılara hayranlık duyamayacağım anlamına gelmiyor."

Mak duvarın kenarına gidip, homurdanarak bıçağı çekti. "Bu doğru. Daha seni bir savaşçı yapmam gerek."

Homurtuyla güldüm. "İnan bana, Pae bunu denedi. Bıçak taşımam için bana yalvarırdı." Bir anda neredeyse dip dibe olmamız karşısında sesim kesildi. Uzun adımları onu dosdoğru bana getirmişti, öyle yakınımdaydı ki giysisine yapışan derinin kokusunu alabiliyordum.

Gerginliğimi azaltacak bir şeyler gevelemek için –genellikle yaptığım gibi– ağzımı açtım fakat kulağıma gelen ses onunki oldu.

Ağır ağır, alçak sesle konuşarak, "Şimdi," dedi, "Bu bıçağı karnına doğrultsam ne yapardın?"

Hafifçe güldüm. "Eh, bunu asla yapmayacağından, açıkçası hiç üzerine düşün..."

Bıçağı kaburgalarıma sürttü.

Öne eğildi. Öyle bir fısıldadı ki yüzüm kızardı. "Bana fazla iyi gözle bakıyorsun tatlım."

Yutkundum. "Saçmalık bu. Asla öyle bir duruma düşmeyeceğimden..."

"Kenar mahallelerde yaşadığın sürece..." Duraksadı. Gözleri beni ağır ağır süzdü. "... kesinlikle bu duruma düşersin. Şimdi, ne yapardın, bana söyle."

Parmağımı dudaklarıma hafifçe vurdum. "Eh, önce onları ikna etmeye çalışırdım. Nazikçe tabii."

"Vebalar aşkına!" Burnunun köprüsünü iki nasırlı parmağı arasına sıkıştırıp başını iki yana salladı. "Sen gerçekten ümitsiz bir vaka olabilirsin."

Bıçağı bırakmasıyla nihayet dolu dolu bir nefes alabildim. Önümde avuçlarını yukarı kaldırdığında, ben de şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Haydi, bana nasıl yumruk attığını göster," dedi.

"Avuçlarını yumruklamamı mı istiyorsun? Biraz can acıtmaz mı bu?"

"O kadar da canın acımaz." İç çekti.

"Ben seni kastetmiştim."

Bu sözlerim onu neredeyse gülümsetecekti. "Bence o kadarına dayanabilirim."

Sırtımı dikleştirip ellerimi yumruk yaptım. Yumruklarım avuçlarıyla buluşunca ona gülümsedim. "Al işte. Nasıldı?"

Mak, "Beklediğim kadar berbattı," demekle yetindi. Ellerini belime götürmesiyle o ellerin sertliği beni irkiltti. Hiç zorlanmadan belimi çevirip, "İşte böyle," dedi. "Yumruk atarken bu hareketi yapmalısın."

Az kalsın gülecektim. O anda tek hissettiğim belimdeki elleriydi. Dokunuşu hariç her şeye hissizleşmiş gibiydim.

Konuştuğunu, ancak avuçlarından biri sırtıma uzandığında fark ettim. "...belini çevirirken kolunu da çevir ve tüm ağırlığını koluna ver. Sırtını dik tutup, karın kaslarını sıkarak omurganı ve leğen kemiğini destekle. Yumruğu tüm bedenin atacak, sadece kolun değil."

Sonra arkama geçip parmaklarını belimde gezdirdi. Bu yabancı his karşısında ürpertimi güçlükle bastırdım. Başını başıma yaklaştırıp, "Bir daha dene," diye mırıldandı. "Seni yönlendireceğim."

Yutkundum. Gururumu ve bir anda gelen gerginliğimi bastırmak için. Kolum ileri fırladığında, Mak yumruğumla aynı anda belimi çevirdi. Bedeninin sıcağı sırtıma dayandığında, tek bir yumruk için fazla nefes nefese kalmıştım.

"Nasıldı?" diye mırıldandı.

Sırtıma yaslanırken, küt küt atan kalbimi hissedip hissetmediği sorusu aklımdan geçti. Dokunulmaya, en azından o şekilde dokunulmaya alışık değildim. Ancak hayalini kurduğum bir yakınlıktı bu; hayalini kurarken uyuyakaldığınız türde.

Fakat yanımdaydı işte. Nefesi ensemde, nasırlı elleri belimdeydi. Elimde olmadan o anı zihnime kazıdım. İçimde uyandırdığı duyguları irdeledim. Sinir bozuculuğu sinir bozucu düzeyde olan birine karşı hissettiğim duyguları. Zıddım olan birine karşı.

Boğazımı temizledim.

Gerçekten gülünçtü bu. Bu adamı daha birkaç gündür tanımama rağmen, her hareketi beni tuhaf bir şekilde etkiliyordu.

Birine böyle derin hisler beslemek, onu böyle cüretkârca sevgime layık görmek gerçekten bir lanetti.

Annem hep tez canlılığımın başıma iş açacağım söylerdi. Sabırsızlığım birine zamanla âşık olmayacağımın garantisiydi. Bunun yerine dengemi kaybediyor, sendeliyor, kaçınılmaz fiyaskoya doğru yüzüstü çakılıyordum.

"Tekrar Dena."

Sanırım nefes almayı unutmuştum.

Dena.

Takındığı o alışageldik kayıtsızlık yüzümü ona çevirmemle tekledi. Kahverengi gözlerinin benimle aynı anda kocaman açılmasından ve bedenime değen bedeninin gerilişinden ne yaptığını fark ettiğini anladım.

Pae hariç kimse, bana gerçek ismimden başka bir isimle seslenecek kadar önemsememişti beni. Ta ki o ana kadar.

İsim bana bir okşayış gibi geldi. Küt küt atan kalbimi, Mak o kalbin üzerinde parmaklarını gezdirmiş gibi durdurmuştu. İşittiğim ses, sözcükteki ima içimi ısıtmıştı. Çünkü o isim yakınlığın eseriydi.

Takma adlar, tanışıklıktan ve daha fazlasından doğardı. Fakat bizim o tayfin neresinde yer aldığımızdan emin değildim. Ya da belki saçmalıyor, her şeye gereğinden fazla anlam yüklüyordum...

Belime uzanan iki güçlü el beni aniden çevirdi. Belim ahşap masaya çarpıp, beni onun aklımı başımdan alan kütlesiyle masa arasına kıstırdı.

Bana o bakışı attı. Başını eğip, dudaklarını hissizce büktüğü o bakışı. "Umarım öyle dalıp gitmene sebep olan şey dövüş tekniğindir."

Başımı kaldırdım. Gözlerimi dudaklarını yarıp geçen yara izinden ayıramadığım ortadaydı. "Aklımda başka ne olabilir ki?" Gülümsedim. Her sözcük ağzımdan fısıldar gibi çıkmıştı.

"Sana sormalı." Öne eğilip ellerini masaya, iki yanıma yasladı. Kollarının iki yanıma sürtünüşünü hissederken, kendimi tutmakta zorlandığım için kendime lanet ettim. "Her zamankinden daha kıpır kıpırsın. Bunun hoşuma gittiğini söyleyemem."

Boğazımı temizleyip yüzüme bir gülümseme kondurdum. Bir anda onda gönülsüz bir ortaktan fazlasını görmemişim gibi. "Bana zorla verdiğin bu çok eğlenceli eğitime duyduğum heyecan sanırım içimden taşıyor!"

Gözlerini kırpıştırıp başını hayretle iki yana salladı. "Peki, hatırlat da sonraki derste sana nasıl yalan söyleyeceğini öğreteyim." Başımı salladım. Elleri yeniden belime gitti ve bu hareketi ayak parmaklarıma kadar inen bir şok dalgası yarattı. "Şimdi, ben avucuma vurabilecek hâle geldiğine karar verene dek yumruk savurmaya devam et."

Yumruk attım. Parmakları belimi kavradı.

Yumruk attım. Eli sırtıma yaslandı.

Yumruk attım. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

İşte böylece, Mak'in içine yaptığım lanetli yolculuk başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Makoto

"Kes gülmeyi. Komik değil bu."

Yine güldü. Ona öfkeli kalmayı zor kılacak bir şekilde. Benim için bile. Fakat iğnenin ucu yine parmağımın ucuyla buluşunca, oflayıp kumaşı bir kenara attım.

"Ah, lütfen pes etme." Yüzündeki hayal kırıklığı az kalsın beni vazgeçirecekti. "Şu geldiğin noktaya bir bak!"

"Ne yani, şu on iki yamuk yumuk dikişi mi kastediyorsun?" Sözlerimin kanıtı olarak kumaş parçasını kaldırdım. "Evet, belli ki doğuştan yetenekliyim."

Dudaklarını kenetleyip, beni kızdırabilecek bir gülümsemeye ket vurdu. Son birkaç gündür gülümsemeleri beni gitgide daha az kızdırır olmuştu. Fakat o anda bunu düşünmemeyi seçtim.

Pantolonun ek yerini ustalıkla dikerken, "Bak, dün beni saatlerce kendi uzmanlık alanında çalıştırdıktan sonra benimkini denemen bence gayet adil," dedi. "Saatlerce."

"Abartma." İç çektim. "Ayrıca en azından *benim uzmanlık alanım* kendini savunabilmeni sağlayacak."

Adena iğnesini bana doğrulttu. "Daha bu şeyi nasıl kullandığımı görmedin."

Gözlerim, Adena'nın hâlâ bir araya getirmekle uğraştığı üniformanın yanındaki kumaş parçaları üzerinde gezindi. "Zaten şu anda yaptığın bu değil mi?"

Bir süre düşündü. "Sanırım öyle diyebiliriz."

"İki gün sonra beni İmparatorluk Muhafızı kılığına soktuğunda gerçekten etkileneceğim."

"Biliyorum, biliyorum." Ofladı. "Şatodaki küçük ve eğlenceli görevimize sadece iki gün kaldı."

Başımı iki yana salladım. "Ondan bu şekilde bahsetme."

Neredeyse ciyaklayarak, beni duymazdan geldiği için gayet memnun bir hâlde "Pae'yi göreceğim için çok heyecanlıyım," dedi. "Geriye sadece İmparatorluk Muhafızı üniformalarının üzerindeki dolguları taklit etmek için giysiyi astarlamak kaldı. Ha, bir de masken için deri kesmem gerek."

"Harika." Derin bir nefes aldım. Rahatlamıştım. "Planı hatırlıyorsun, değil mi?" Hararetle başını sallasa da ona hatırlatmanın en iyisi olacağını düşündüm. "Akşam erken saatlerde yola çıkacağız. Arena'ya ulaşmak için bir saatimiz olacak. Orada..."

"Şatonun doğu kanadına giden yoldan gizlice ilerleyeceğiz. Sonra muhafızlarla karşı karşıya gelmemek için duvarlardan geçeceğiz." Kibirle gülümsedi. "Bak, hatırladığımı söylemiştim."

Hissizce, "Ne etkileyici," diye karşılık verdim. "Şimdi, birbirimizden ayrılmayacağız ve gerekirse, duvarlardan geçip odalara girerek..."

"Bir dakika, küçük görevimiz sırasında ben ne giyeceğim?"

Burnumun köprüsünü iki parmağım arasında sıktım. Başımı zonklatan bir ağrının başladığını hissettim. "Lütfen, şu küçük görev lafını..."

"Hizmetçi kız kılığına girebilirim!" Bir parmağını dudaklarına hafifçe vurarak düşüncelere daldı. "Fakat ne giydiklerinden tam olarak emin olmadığım için..."

Umursamazca, "Beline bir önlük tak yeter," dedim. "Zaten karanlık olacak. Birinin seni görmesi olası değil."

"Mükemmel." Beni zorla üzerinde çalıştırdığı acınası rezalete başıyla işaret etti. "Şimdi, devam et. Daha bitirmen gereken dikişler var."

"Ciddi olamazsın."

Hafifçe güldü. "Annem bana dikiş öğretmeye çalışırken benim dikişlerimi görmeliydin. Tam bir felaketti." Sesi alçaldı. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayattan bahsetmesiyle tamamen kesildi.

Sessizce, "Ondan pek bahsetmiyorsun," dedim. "İşin aslı, Pae dışında kimseden bahsetmiyorsun."

Kendisini bugüne getiren geçmişin çok da önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Ayrıca..." O iri, ela gözlerini bana çevirdi. "Sen de Hera'dan hiç bahsetmiyorsun."

Ona kendi sözleriyle, "Anlatacak pek bir şey yok," diye karşılık verdim.

"Bu tuhaf." Sesi umursamaz çıksa da delici bakışına yansımıyordu bu. "Onu son bir kez görmek uğruna tüm bu dertlere katlandığına göre senin için epey önemli olmalı."

Doğru. Sadece onu son kez görmem gerekiyor. Vatan hainliğine kalkışmam değil.

Öfkeli bir ses çıkardım. "Merakın yorucu tatlım."

Kaşlarını çatıp, "Hazır konu açılmışken," dedi, "Korkarım senin hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Ölçülerin hariç. Onları zaten ezberledim."

"Umarım bunu biraz huzursuz edici bulduğumu biliyorsundur ve..."

Ondan gizlediklerime biraz gücenerek, "Eh, bana Hera'dan bahsetmeyeceksen," dedi, "Başka şeyler anlat."

"Az önce anlattım ya." Bir duraksama. "Merakın yoruyor beni."

O ela gözleri devirip cesurca bastırmaya devam etti. "Ya ailen?"

Az kalsın gülecektim. "Ah, ne dost canlısıdırlar. Onlara bayılırdın."

Anlaşılan, her sözcüğün her hecesine kattığım alaycılığı sezmemişti. "Ah, ne harika! Bir gün onlarla tanışmak isterim!" Ardından, "Yani tüm bunlardan sonra yine görüşmeye devam edersek," diye eklerken yüzü kızardı.

Ah işte, yine o suçluluk bastırmıştı. Onu terk etme düşüncesinin, ona kaçınılmaz bir şekilde fiyaskoyla sonuçlanacak bir şeyin ümidini aşılamanın verdiği suçluluk duygusu. Hera kendime tanıdığım tek zayıflıktı. Kendime yeterince yaklaşma izni verdiğim tek kişi. Peki ya sonucu ne olmuştu? Bir ölüm fermanı.

Nereye gitsem trajedi peşimden geliyordu ve onun ölümüne neden olmaya layık değildim. Adena peri masallarındaki gibi bir kaderi, ışığına layık bir hayatı hak ediyordu. Bu da ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu.

Uzak durmalıyım.

"Bence sonrasında görüşmemeliyiz."

Gözleri pantolonun bacağına attığı dikişlerden bana çevrildi. "Ne-neden?"

Yalandan sergilemeye çalıştığım bir umursamazlıkla omuz silktim. "Çünkü gıcıklığım sana bulaşabilir."

Yüzünde o ışıltılı gülümsemelerden biriyle başını kaldırdı. "Bence sen, sadece seni daha sevimli biri yapmamdan endişe ediyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Bu, tam bir talihsizlik olurdu. Korumam gereken bir şöhretim var."

Gözleri yeniden kucağındaki üniformaya gitti. "Dövüşmeyi nerede öğrendin?"

Boğazım tıkandı. "Kendi kendime," demeden önce yutkunmam gerekti.

Israrı onu benden daha fazlasını istemeye itti. "Neden? Yaptığın silahları nasıl kullanacağını öğrenmek istediğin için mi?"

Korktuğum için.

Hissiz bir sesle söze girdim. "Babam demirciydi. Her şeyi onu izleye izleye öğrendim. Dövüş tekniklerinin çoğunu da."

Beni daha fazla sorguya çekemeden ona, "Peki, göster bana, dün gece verdiğim onca emekten aklında neler kalmış bakalım," diye buyurdum.

"Senin verdiğin emek mi?" Homurdanarak doğruldu. "Onlarca kez havayı yumruklayan bendim."

"Evet ve izlemek bana epey acı verdi."

Bir elimi beline koyup, kalçasının her adımda iki yana sallanışını izledim. Bunun dikkatimi dağıtmamasına uğraşırken onu eskiden içi tıka basa silahla dolu dolabımın gizlediği yastıklı du-

vara doğru götürdüm.

Yıllar önce duvara monte ettiğim tozlu mindere işaret edip, "Artık havayı yumruklamak yok," dedim.

Pek de şevkli olmayan bir tonda, "Ah, ne harika," dedi. "Artık gerçekten can yakacak bir şeyi yumruklayacağım."

"Ben bunu çok yumrukladım tatlım. Seni temin ederim ki karşılık vermez."

Her zamanki gibi arkasına geçtim ve yastığa ona öğrettiğimden daha yumuşak bir yumruk attı. "Haydi Dena. Canı yanmaz, merak etme."

İşte yine yapmıştım. Onu sahiplenmiştim.

İsim dudaklarımdan ikinci kez çıkıvermiş ve bir kez daha buna pişman olmuştum. Aramızda oluşan yakınlığın pişmanlığını duyuyordum.

Boğazını temizleyip ikinci bir yumruk denedi. Tam hareket ettiği anda kalçasını çevirdim. Avuçlarımın bedenine oturduğunu hissettim.

Kıvırcık saçları durmadan yüzüme çarpıyor, her zamanki gibi bal kokuyordu. Fakat benden çekinmesinden korkarak yakınlığından şikâyet edemedim.

"Pae'nin baloda ne giyeceğini merak ediyorum." Adena iç çekip yumruklarını yavaşlattı. "Onu gümüş rengi saçlarıyla solgun göstermeyecek bir şeyler seçseler iyi olur. Ayrıca firfirlı şeyleri kesinlikle giymez ya da..."

"Odaklan Adena."

Ona taktığım kısa ismi ağzımdan kaçırmamak zordu.

Ben ağzımı hiç açmamışım gibi, "Yani... Benim ona diktiğim yelek hariç, onun üzerine herhangi bir şey giydirmek zor-

dur," diye ekledi.

Konuyu değiştirme özlemi içinde iç çektim. "Pae senin tek yakının mı? Ya da tek sohbet konun?"

Omzunun üzerinden bir bakış attı. Yüz hatlarına belli belirsiz bir kızgınlık işlenmişti. "Annem ölmeden önce sadece o ve ben vardık."

Bir yumruk daha atmasıyla elim belini daha da sıkıca, bu kez öncekinden daha kuvvetli kavradı. "Ben..." Duygularım yüzeye kolay çıkmazdı. "Üzgünüm. Bilmiyordum."

Adena omuz silkti. Elim onun hareketi yönünde kaydı. Nefesi kesildiğinde çıkardığı ses beni her an gülümsetebilirdi. Fakat soğukkanlılığımı koruyup avucumu kaskatı omzunda gezdirdim. Teninin bedenimin altında titreyişini hissedebiliyordum.

"Sorun değil," diye fısıldadı. Sesi titriyordu. "Zaten hastaydı. Şifacı'nın elinden hiçbir şey gelmezdi."

Alçak sesle, "O zamandan beri sokaklarda mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Beş yıl oldu." Başını sallarken geçmişin gözlerinin önünden geçtiğini görebiliyordum. "Pae'yle Kale'de beş yılımız geçti." Sonra hızla dönmesiyle bukleleri yüzüme çarptı. "Ah, daha sana Kale'yi göstereceğim! Geceyi orada geçirme sözü vermiştin."

Bana doğru salladığı parmağını yüzümden uzaklaştırdım. "Söz vermiştim demek? Hatırlamıyorum?"

Bu kez ince kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana yalan söyleme Mak..." Sorgulamayı bir anda kesip, bana meydan okuyan bir bakış attı. "Daha tam adını bile bilmezken seni nasıl doğru dürüst azarlayabilirim ki?"

"Güzel." Beni daha iyi görmesi için gözlerinin üzerine dü-

şen bir lüleyi geriye tarayıp, "Böyle devam edelim," dedim.

Boğazından çıkan ses, hüsran dolu bir homurtuydu. "Senin hakkında herhangi bir şey bilmeme izin var mı?"

"Tabii ki var." Başımla yere serili üniformaya işaret ettim. "Ölçülerim."

Gözleri ağır ağır kapandı. Yumuşak yanakların üzerinde kırpılan kara kirpikler. Hayal kırıklığının yüz hatlarına yansımasını izlemek komikti. Fakat o duyguyu hemen, o tipik Adena tarzıyla bastırdı. "İyi." Bu seferki gülümsemesinde biraz kızgınlık vardı. "O zaman sen de benim hakkımda hiçbir şey öğreneme-yeceksin."

Başımı salladım. Sırf hafifçe gülümsediğimi yüzüme düşen saç tutamlarıyla gizlemek için.

Ya, şimdiden çok şey biliyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Adena

"Artık gözlerimi açabilir miyim? Adaba uygun musun?" Kumaş hışırtılarını hissiz bir yanıt izledi. "Giyiniğim. Eğer bunu soruyorsan."

Bir gözümü aralamamla kalçasından inen ütülü, beyaz pantolonu gördüm...

Dudaklarım kenetlendi.

Kalçası hâlâ çıplaktı.

Üzerinde üniformanın yarısı, karşımda dikiliyordu. Göğsü açıktaydı. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Nihayet gözlerimi kaçıracak gücü toplayana dek. Daha birkaç gün önce göğsü merakımı cezbedecek bir şey değildi. Fakat şimdi... Şimdi onun her yanı beni büyülüyordu.

Soran bir bakışla, "Ne?" dedi. "Gömleksiz gördüğün tek adammışım gibi davranma."

"Hı?"Yanaklarım kızardı. "Tabii."

Mak kıpırdamadan durdu. Gözlerini kıstı. "Değilim herhâlde?"

Telaşla, "Hayır," dedim. "Loot'ta gömleksiz dolaşan çok adam olur..."

"Tabii." Başını yavaşça salladı. "Sen de onlara hep böyle dikkatle bakarsın demek?"

Yüzümün daha da kızarabileceği aklıma gelmezdi. "Neyse. Acele et, gitmem gereken yerler var." Güçlükle ağzımdan çıkan bu sözlerin ardından, Mak'in meraklı gözlerinden sakınmak için döndüm ve kendime küfrettim.

"Demek öyle?" Ses tonu alaycıydı. "Bu gece saray dışında nereye gideceksin acaba?"

Keyifle, "Unuttuysan hatırlatayım," dedim, "Benim bir işim var."

"Ah, evet," dedi. Dönüp baktığımda, üniformasının diğer yarısım yüzüne düşen dağınık buklelerin üzerinden geçirmek için çekiştirdiğini gördüm. "Satacak giysilerin var. Bu sayede, kenar mahallelerde yaşayanlar bile açlıktan ölürken tarz sahibi olabilecekler."

Ona yeni geliştirdiğim bakışı attım. Etkilenmemiş ve bir nebze keyifli arasında bir bakış. "Eh, haklı olabilirsin..."

Dudak büküp kollarını kaldırdı. Eserime göz gezdirdi. "İkna edici görünüyor muyum? En azından karanlıkta."

Beyazlar içindeki bedenine doğru birkaç yavaş adım atıp, kumaştaki her dikiş yerine ve panele göz attım. Sonra ellerimi çırpıp hafifçe ciyakladım. "Mükemmel! Her zamankinden daha tehditkâr görünüyorsun."

Dudakları seğirdi. "Bana iltifatta bulunmanın zamanı gelmişti."

"Ah, dur biraz, bir şey daha var." Tozlu çalışma masasından deri maskeyi kaptım. Ona yeterince yaklaştığımda üniformasını

–tabii ki gerçekçilik katmak adına– buladığım kumaş kolasının kokusu burnuma geldi. Başımı kaldırdığımda, siyah gözlerini epeydir bana dikmiş olduğunu fark ettim.

Maskeyi gözlerinin ve burnunun üzerine yerleştirmek için uzandığımda aynı havayı paylaştığımızın fazlasıyla farkındaydım. Yüzümde gezinen bakışları avuçlarımı terletti. Fakat maskenin altında kalan elmacık kemiklerinin kavisini, ortadaki burnunun düz köprüsünü takip ederek yüz hatlarına hayranlıkla bakmayı sürdürdüm. Gözlerim dudaklarını süsleyen yara izine çevrildiğinde, elimi üzerinde gezdirme arzumla mücadele etmem gerekti.

"Hâlâ tehditkâr görünmüyor muyum?" diye mırıldandı. Yüzü yüzümün üzerindeydi.

Nefes nefese, "Her zamankinden de fazla," diye yanıt verdim.

Çok sayıda titrek nefes boyunca birbirimizi izledik. Sonra boğazını temizledi. "Senin gideceğin yerler yok muydu? Satacağın malum bir mavi gömlek?"

Acımasızca eleştirdiği kreasyonumdan bahsetmesiyle ondan uzaklaşacak gücü topladım. "Aa evet, var. O gömlek satılmazsa küçük görevimizde ne giyeceğimi çok iyi biliyorum."

Mak işittiklerine inanamıyor gibi başını iki yana sallayıp iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bak ne diyeceğim, sen göründüğünden çok daha hesapçısın."

Çenemi kaldırdım. "Nasıl görünüyormuşum peki?"

"Tatlı. Mütevazı. O feci mavi gömleği giysen de göze batmayacak kadar güzel."

Boğazım kurudu. Yine de yutkunmaya çalıştım. Ben dikişle uğraşırken bana aynı şekilde bakıyordu. Odaklanacak bir kusur ararken bile gözleri hayranlıkla ışıldıyordu. Bizi ağır ağır birbiri-

nize bağlayan şey ne ise dikişlerini sökmeye can atıyormuş gibi.

"O hâlde onu giyeceğim," dedim.

Gözleri üzerimdeyken hep yaptığım gibi kapıyı körlemesine yokladım ve aceleyle sokağa çıktım.

Loot'ta telaşla koşarken güneş yüzüme vuruyordu. Neyse ki Kale'ye kimse dokunmamıştı. Zaten eğitimsiz bir göze çöp yığını gibi görünürdü. Aklıma Pae dönmeden Kale'yi yeniden dekore etme kararım geldi. Bunu zihnimdeki yapılacaklar listesine ekledim.

Oradaki birçok halıdan birini kaldırıp, altına gömülmüş giysilerimi buldum. Bunlar, soygun girişimim sırasında sokağa attığım bohçanın bir parçasıydı. Mak'le tanıştıktan sonra geri dönmüş, eserlerimi düzgün bir şekilde toplayıp tozlarını almış, sonra tüm kumaşları Kale'nin katmanları altına gizlemiştim.

Giysi bohçasını kucağıma alıp yaklaşık iki haftadır ihmal ettiğim köşeye gittim. Fakat o geceden sonra bana parasız yemek verilmeyecek, Mak'in yatak örtülerinin altında rahat bir uyku çekemeyecektim. Bana kalsa bunlar devam etsin isterdim. Fakat Mak açık bir şekilde görevimizin ardından onunla görüşmemem gerektiğini ifade etmişti. Yine de ben henüz bunun için iyi bir sebep bulamamıştım.

Gülünç derecede tuhaf bir nedenden ötürü beni mutlu ediyordu. Güneş gibi mutluluktan ışık saçtığı söylenemezdi ama onun ışığı belki ay ışığına benzetebilirdi. Gizemli ve huzursuz edici. Aynı ölçüde güzel fakat çıplak gözle bakılabilecek kadar yumuşak.

Kalan bir avuç mantığımı Mak'e dair düşünceler ele geçirmişken kalabalık sokakta aceleyle ilerledim. Köşeme az kalmıştı ve daha giysilerden hiçbirini düşürmemiştim. Bunun olağan bir

duruma dönüşmesini diledim. Aklımda bu hedefle, her zamanki sokağımın ağzına aceleyle giderken kumaşları daha sıkı kavradım.

Çoğu tüccarın satış yapacak at arabaları olurdu. Benim farklı yöntemlerim vardı.

Yıllar önce, Pae bu sokağın girişine uzun bir tel bağlamıştı. Paslı çivilerin hâlâ sökülmediğini görüp şaşırdım. Giysi yığınını kucağımda dengeleyip, ürünlerimi sergilemek için tele serdim. İğreti fakat dikkat çekecek kadar renkli bir bayrak gibi görünüyorlardı.

Her bir parçayı istediğim şekilde düzenledikten sonra, sergimin altında külçe gibi oturup sıkıntıdan tırnaklarımı yeme arzumla mücadele ettim. Zamanımı akıllıca geçirmeye karar verip, Mak'in üniformasından arta kalan deri parçalarıyla uğraşmaya başladım.

Pürüzsüz malzemede başparmağımı gezdirirken aklıma Mak'in bıçak koleksiyonu geldi. Sivri bıçakların uçlarını dert etmeden taşımasının bir yolu yoktu.

O anda zihnimde bir fikir şekillendi. Kapalı göz kapaklarımın ardında birden şablonlar ve ölçüler dönmeye ve hizalanıp elle tutulur bir tasarıma dönüşmeye başladı. Kumaşı yırtıp köşelerini iğnelemeye başladım ve fikrimin gerçeğe dönüşmesini izledim.

Tam o sırada midem guruldayıp bana seslendi. Bu ses de bana ne kadar az param olduğunu hatırlattı. Aklımda bu düşünceyle yanımdan geçen herkese neşeyle gülümsedim. Bu, onları bir şeyler satın almaya ikna edebilir gibi.

Tam girişimlerimin müşterileri korkutuyor olabileceğini düşünmeye başladığımda, bir adam bana yaklaştı.

Ayağa kalkıp projemi tele astım ve adamı çaresizliğimin

okunmayacağını umduğum bir gülümsemeyle karşılaştım. Adam yaklaştıkça bulanık yüz hatları bana her adımda daha da tanıdık geldi.

Tanıyordum bu adamı. Yüzü, uyumadan önce gözlerimi yumduğumda gördüğüm yüzlerden biriydi.

Peşime takılan adamlardan biriydi o.

Aramızdaki mesafeyi kapatan adam, "Merhaba güzellik," diye mırıldandı. "Gündüz daha da hoşsun."

Gözlerim tedirgince oradan oraya çevriliyor, yanımdan geçen insanlara bakıyordum. Sahte bir emniyet hissi eşliğinde, medeni davranmaya çalıştım. Huzursuzluğuma rağmen profesyonelce davranmaya.

"Günaydın beyefendi." Rahatsız edici bir sırıtışla karşılık verdi. "Özellikle aradığınız bir şey var mı? Belki de bir hanımefendi için bir şeyler alacaksınızdır? Çünkü elimde bu güzel, mavi bluz var ve..."

"Onu senin üzerinde görmek isterdim," diye sözümü kesti. Sesi boğuktu ve mavi gözleri yanıyordu. "Eh, daha doğrusu seni onu çıkarırken görmek isterdim."

Bir adım gerilememle kirli duvarı omuzlarımda hissettim. Sesim titrese de sözcükleri zorla telaffuz ettim. "Bence şimdi gitmelisiniz."

Adam elini yağlı saçlarında gezdirirken gözlerim gözündeki morluğa takıldı. Gülümsemesi daha da delice bir hâl aldı. "Yo, hayır, seni bir daha gözümün önünden ayırmayacağım güzellik."

Dudaklarım aralandı. Böylece sözcükler ağzımdan dökülebildi. "Lütfen, ben..."

"İlk seferinde seninle yeterince ilgilenmedim herhâlde?"

O hissiz, meydan okumayla dolu ses sözümü yarıda kesti. Gözlerim, bana yaklaşan adamın arkasında beliren uzun figüre çevrildi.

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturan Mak rahat, hatta sıkılmış görünüyordu. Simsiyah saçlarının çoğu bir tokayla arkadan bağlanmışsa da birçok tutam yüzüne düşüyor, hafif meltemde dalgalanıyordu. Aşinalık ve güven uyandıran o gümüş saç tutamı aradan göründü.

Mak'i görmek bile gözlerimin dolmasına neden oldu.

Adam hızla döndü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun."

Nasıl olduğunu anlayamadım. Çünkü yersiz bir anda gözlerimi kırpmıştım. Fakat adamın yüzü birden kirli duvara yaslanıverdi. Bu sırada Mak'in kolu ensesine bastırıyordu.

Mak hissizce, "Öğrenme hızın acınası hâlde," dedi. "Bir mor gözün sana gerekli mesajı vereceğini sanmıştım. Fakat belli ki takım olsun istiyorsun."

"O-onu tanımadım, yemin ederim!" Adamın sesi tuğlaların arasında boğuldu.

Mak öne eğildi. Fısıltıyla, "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz," dedi.

Mak adamın yakasına yapışıp onu sertçe döndürdü ve sırtını duvara yasladı. Adam anlamsız sesler çıkarırken, Mak'in işitilebilmek için sesini yükseltmesi gerekti. "Dena, sanırım bu onur sana ait olmalı."

Mak'in yanında, olanları şaşkın gözlerle izlerken boğuk bir sesle, "N-ne?" dedim.

"İyi bir alıştırma olur." Bunları rahatça, ne kastettiği hakkında bir fikrim olduğunu düşünüyormuş gibi söyledi. "İş oraya varsa beni yumruklamana izin verirdim. Fakat bu çok daha cazip bir seçenek."

"Benden ona yumruk atmamı mı istiyorsun?" Başımı iki yana sallayıp itiraz ettim. "Hayır, buyur sen yap. Ben böyle iyiyim."

"Dena."

Pek de ikna edici olmayan bir gülümseme eşliğinde, "Cidden, bu işi sana bırakacağım," dedim. "Bu, daha çok senin uzmanlık alanın."

İç çekerek, bir elini uzatıp koluma doladı ve rızam olmadan beni kendisine çekti. "Haydi. Eğitiminin bir parçası bu."

Omuzlarımı düzleştirip bedenimi yumruk atmaya hazır bir pozisyona getirdi. "Mak, ben..."

"Onun ve arkadaşlarının ne yapmaya çalıştıklarını düşün." Sesi bir mırıltıdan ibaretti. "Kenar mahallelerdeki diğer kadınlara neler yapacaklarını düşün."

Sakinleşmek için bir nefes alıp, sözlerinin aklıma yatmasını bekledim. Fakat adamın yüzüne yumruğumun savrulmasına neden olan sonraki sözü oldu.

"Onun Pae'ye ne yapacağını bir düşün."

Adam anlamsız sesler çıkararak kan tükürdü. Bana parmak eklemlerimi ateşe sokmuşum gibi geliyor, ağrı kolumun ucundan köküne yürüyordu. Ağzımdan gergin bir haykırış çıktı. "Vebalar aşkına!"

Mak haykırışım karşısında kaşlarım kaldırdı. "Haydi, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

Elimi tutarak etrafa bakındım ve epeydir söylemeyip içimde tuttuğum şeyler ağzımdan kaçıverdi. "Hay kahretsin! Bu... Feci acıttı!"

Acıma rağmen çekingence gülümsedim. Ağzımı bozmakla gurur duyuyordum. Mak'in hafifçe gülümsemesinden onun da

aynı hisleri paylaştığını anladım. "İyi iş çıkardın tatlım. Belki de bir şeyler öğrenmişsindir." Sonra duvara mıhlanmış, korkudan sinmiş figüre doğru döndü. "Bir daha gözüm görmesin seni."

Adam göz açıp kapayıncaya kadar sokağa fırlayıp, insanları kenara ite kaka uzaklaştı. Ağrıyan elimi sallarken, Mak'in adam kalabalığın içinde gözden kaybolana dek hareketlerini gözleyişini izledim. "Te-teşekkür ederim," diye fısıldayıp başımı göğsüne yasladım.

Kolları başta duraksasa da beni sardı. Ben de hiç vakit kaybetmeden ona sarıldım. Onu nihayet kollarımın baskısından azat ettiğimde boğazımı temizleyip, dikkatini çekerek, "O adamları aramaya gittiğin gece ne yaptın?" diye alçak sesle sordum.Mak yüzüne düşen serkeş tutamları geriye attı. "Onları buldum."

Öne eğildim. "Ya sonra?

Bana boş gözlerle baktı. "Bir daha sana yanaşmamalarını sağladığımı sanmıştım. Belli ki başaramamışım."

Yeniden konuşacak hâle gelene kadar gözlerimi defalarca, hayretle kırpıştırdım. "Neden beni tanımadığını söylediğinde yalan söylediğini düşündün? Demek istediğim, o gece çok karanlıktı ve..."

"Yalan söylüyordu Adena." Sesi sesimi bastırdı. "Buna inan yeter."

Daha birçok soru sormak için ağzımı açtığımda aniden uzaklaştı. "Attığın ilk dayağı kutlamak için bir tarçınlı çörek yemeye ne dersin?"

Koluna hafifçe vurdum. "Bunu bir daha yapmaya niyetim yok. Elim acıyor. Ayrıca dikiş dikmek için ona ihtiyacım var." Kısa bir an düşündükten sonra, "Fakat tarçınlı çöreğe asla hayır

demem," diye ekledim.

Dudakları seğirdi. "Ah, bilmez miyim?"

Sokakta gözden kaybolan Mak'in ardından baktım. Sonra kendimi serbest bırakıp duvara yaslandım. Kalbim hâlâ göğsümü dövüyordu. Gözlerimi yumdum. Bunu yapmam kalbimi yavaşlatabilecek gibi.

Bir parmağın omzuma sertçe vurmasıyla derin derin solumaya ara verdim.

Gözlerimi açtığımda, karşımda kumaş kolası kokan ve kayıtsızca kaşlarını çatan bir İmparatorluk Muhafızı vardı. Adamı görünce irkilip duvara doğru geriledim. Adam bunu yapmama aldırış etmemiş gibiydi. Tek yaptığı, ağzını açıp kendisinden söylemesi istenen sözleri sıralamak oldu.

"Seni şatoya götürmek için gönderildim."

Gözlerimin önüne çalıntı tarçınlı çörek geldi. O anda suçumdan dolayı hapse atılacağımdan emindim. "Bir Arınma Sınavları yarışmacısı için terzilik yapmak üzere çağrıldın."

"Pae," diye fısıldadım. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Evet, Paedyn Gray için." Sabahını bunlara harcadığı için epey hoşnutsuz görünüyordu. "Seni faytonda bekliyor."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Adena

Tarçınlı çöreği canı pahasına korur gibiydi. Bedenlerin arasından geçip, kalabalığı yararak ona doğru ilerledim. Kollarını tatlıma sarmış, kıymetli yükünü dört yandan yağan dirseklerden koruyordu.

"Mak!" Sokağın tantanası haykırışımı yuttu. Fakat sesimi daha da yükselttim. "Mak!"

Başı bana doğru çevrilince, ellerimi havaya kaldırıp, dikkatini çekecek kadar yükseğe zıpladım. Beni görünce gülümsediğine yemin edebilirdim.

Başıyla yakındaki bir sokağa işaret etti. Onu takip etmem için sessiz bir emir. Apar topar onu izledim. Ara sokağın taze havasına ulaşana kadar kalabalığı yardım.

"Neler oluyor?" Beni dikkatle süzdü. "Her şey yolunda mı?"

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ciyak ciyak söze girdim. "Hem de nasıl! O burada. Burada ve beni yanında götürecek!"

"Ağır ol." Bana doğru bir adım atıp elini omzuma koydu. "Burada olan kim?"

"Pae!" Sözcükler ağzımdan dökülüverdi. "Bir İmparatorluk Muhafızı bana saraya gönderileceğimi, Pae'nin Sınav balolarının terzisi olacağımı söyledi! Harika, değil mi? Onun elbiselerini dikebileceğim ve..."

"Ne zaman?"

Sesindeki hissiz tonu işitmemle bocaladım. "Şey, aslında hemen. Fakat İmparatorluk Muhafızı'na biriyle vedalaşmam gerektiğini söyledim. Seni bulup Muhafız'ın yanına dönecektim."

"Fakat..." Sesinde kaygı verici, ölümcül bir ton vardı. "Bu gece görevimiz vardı. Bir planımız var. İkimizin de şatoya sızması için bir plan."

Başımı iki yana sallayıp bir gülümsemenin havayı yumuşatacağım ümit ettim. "Mak, üniforman hazır. Şatoya ne zaman istersen gide..."

Mak benden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi, "Hayır, bu iş sensiz çok daha riskli olur," diye mırıldandı.

Huzursuzca ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Bak, yalnız gideceğin için gergin olmanı anlayabiliyorum. Neden Hera'ya bir mesaj yazmıyorsun, ben iletebilirim ve..."

Mak, "Anlamıyorsun!" diye bağırıp elini dağınık saçlarının arasına soktu. "Orada olmam gerekiyordu! Birlikte olmalıydık, böylece benim menzilimde olacaktın fakat şimdi nerede olacağını bilmem mümkün olmayacak ve..."

Sustu. Sonra yine anlamadığım bir şeyler mırıldandı. "Mak." İsmini işitince başını iki yana salladı. "Be-ben anlamıyorum. Neden bahsediyorsun?"

Bir elimi uzatıp, kolunda gezdirerek onu teskin etmek istedim. Fakat geri kaçıp aramıza mesafe koydu. "Onu buradan çıkarmam gerek! Bu krallıktan! Ve sen şatonun çok derinlerinde olursan gücünü kullanamam," diye söylendi. "Ya da daha beteri, ne olduğumu sezebilecek o Prens'le karşılaşırım."

Sessizce, "Gücümü kullanmak mı?" dedim.

"Evet Adena, gücünü kullanmak," diye fısıldadı Mak. "Çünkü benim yaptığım şey bu. Olduğum şey bu." Öne adım atıp, beni omuzlarım duvara değene kadar gerilemeye zorladı. "Ve artık onu kurtarmam daha da zor olacak."

Zihnimi çalıştırmaya, Seçkinler'e dair öğrendiğimiz her bilgiyi aklıma getirmeye başladım. Kai Azer'in tüm Ilya'daki kayıtlı tek Hükmedici olduğunu tüm halk biliyordu. Bazıları bunun sebebinin kimsenin o zamana dek öyle bir güce sahip olmaması olduğuna inansa da, bazıları Kral'ın krallıkta tehdit oluşturabilecek herkesi ortadan kaldırarak oğlunun en güçlü Seçkin olmasını teminat altına aldığını iddia ediyordu.

Fakat sanırım, o anda o tehditlerden birine bakıyor olabilirdim. Belki de haftalardır baktığım gibi.

Şaşkınlık boğazımı düğümledi. Yutkunmak için kendimi zorladım. "Sen bir Geçişken değilsin."

Güldü. Gergin, buruk bir sesti. "Hayır tatlım. Değilim. Ayrıca Hera'yı kaçıramazsam önümüzdeki Sınavlarda ölecek."

Başımı iki yana sallayıp, gözlerimi yakmaya başlayan gözyaşlarımla mücadele ettim. "Onu *kaçırmak* mı? Kastettiğin şey onunla kaçmak mı?" Ağzını açtı. Fakat benim ağzımdan öfkeli sözler çıkmaya başlamıştı bile. "Beni terk edecektin! Hera'yı kurtarıp krallıktan kaçacaktın!" Titrek bir nefes aldım. "Seni ya-

kaladıklarında ölecektin."

"Ben zaten ölecektim," diye mırıldandı. "Birilerinin kim olduğumu keşfetmesi an meselesiydi. Ayrıca, krallıkta sadece tek bir Hükmedici olabilir."

Akmayan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. "Bana yalan söyledin. Beni kullandın."

Başım iki yana salladı. Kendisini anlamamı istiyordu. "Hera'dan başka kimsem kalmamıştı..."

"Ben vardım!" Sesim boğuldu. "Ben senin yanındaydım ve sırrını saklardım. Değer verdiğim insanlar için neleri yapmaya gönüllü olduğumu bilmiyorsun. Fakat yalan söyledin." Sokağa doğru sendeledim. Islak yanaklarımı öfkeyle sildim. "En azından ben veda etme inceliğini gösterdim."

Mak'in ellerinden kurtuldum. İnsan denizine karışırken ismimin haykırıldığını belli belirsiz işittim.

ONUNCU BÖLÜM

Makoto

Faytona binişini izledim. Hera'nın da aynısını yaptığı anı yeniden yaşadım.

Kapının kapanmasıyla gözden kayboldu. Muhtemelen daha az önce yüzündeki gözyaşlarım, benim yüzümden döktüğü gözyaşlarım silmemiş gibi arkadaşına gülümsüyordu.

Onu yıkmak için ne gerekeceğini düşünmüştüm hep. İçindeki o mutluluğun geri kalanımızda olduğu gibi körelmesinin ne kadar zaman alacağını. Şimdiyse bunu hiç öğrenmemiş olmayı diliyordum.

Çünkü bunu ona ben yapmıştım.

Fayton takırtılarla onu benden alıp götürdüğünde arkamı döndüm. Loot Sokağı meraklı izleyicilerle dolup taşmıştı. Hepsi gülümsüyor, sürpriz ziyaret yapan favori yarışmacılarına el sallıyordu.

Kalabalığı umursamazca, itip kakarak ilerlerken çevremdeki tüm becerilerin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Her biri beni ezecek gibiydi. Günlerdir ilk kez kendime bu yükün ağırlığını, gü-

cün o müthiş boğuculuğunu itiraf etme özgürlüğünü tanıyordum.

Onun gibi olmak için neler verebileceğimi, beni yalan söylemeye iten şey olmanın ne demek olduğunu bilebilseydi keşke. Çünkü Hükmedici olmak beni sadece zayıflatmıştı. Hedef hâline getirmişti. Yalnız bırakmıştı.

Fakat onun yanındayken tüm bunları unutuyordum. Yanında sadece bir Geçişken olduğumda. Artık bir daha onun yakınında olma ayrıcalığına asla sahip olamayacaktım.

Belki de babamın bana ne yapacaksa yapmasına izin vermeliydim. Dudaklarımın yarıldığı o gün başladığı işi bitirmesine. O dudaklarla Dena'ya yalan söylemek kadar acı vermezdi bu bana.

Fakat bunun yerine Hera'ya koşmuştum ve şimdi bunu tekrar yapmam gerekiyordu. Bu kez onu kurtaran ben olacaktım.

Kalabalığı yararken, aklım o gece gitmem gereken şatoya dörtnala koşan faytondaydı. Artık Adena'nın gücü bana yardımcı olmayacağı için zaten riskli olan planımı yeniden ele almam gerekecekti. Fark edilmeden etrafta dolaşmak artık bir seçenek değildi. Elimde sadece İmparatorluk Muhafızı rolü yapma planı kalmıştı.

Sanırım Adena'nın diktiği üniformanın ne kadar ikna edici olduğunu yakında öğrenecektim.

Bir anda kendimi dükkânımın kapısında dikilir hâlde buldum. Omzumla açtığım kapıdan o tanıdık menteşe gıcırtıları geldi. Adena'nın ışığının doldurmadığı oda renksiz, kasvetli görünüyordu. Ondan geriye sadece kumaş parçaları kalmıştı. İğne ve iplik, birlikte geçirdiğimiz zamanla aramdaki son bağ...

Odada ağır adımlarla gezinip, onun darmadağın bıraktığı tüm yüzeyleri tek tek inceledim. Çalışma masamın köşesine bulaşan ince bal tabakası, onun her zaman oturduğu yeri işaretlemişti.

Yumruk alıştırması yaptığı yastık kaplı duvarda hâlâ parmaklarının izleri vardı. Gözlerim bir zamanlar bedeninin üzerini örten, hâlâ teninin kokusunu taşıyan buruşuk çarşaflara takıldı.

Mantıksızlığım karşısında hayrete düşerek başımı iki yana salladım. Bunun asla bu kadar kontrolden çıkmaması gerekiyordu. Hem istenmeyen hem de öngörülemez duygulardı bunlar. Onun amaca ulaşmada bir araç, Ilya'dan ve Ilya'da pusuda bekleyen tehditlerden uzak, yeni bir hayata atılacak ilk adım olması gerekiyordu. Hera'yı şu Sınavlardan kaçırabileceksem Adena'yı kullanmayı sorun etmeyecektim. Bu umuda tutunmuştum. Çünkü Hera'dan başka kimsem kalmamıştı.

"Ben vardım!"

Acı dolu sesi kafatasımda yankılanıp beni o buruk sözleri yeniden duymaya zorladı. Fakat o sözleri doğru kılmıyordu bu. Çünkü o asla benim olmayacak, ben onun *ışığını biriktirip*gülümsemelerini bir kenarda saklayamayacaktım. Onu hak etmiyordum ve üzerinde o berbat tişörtle onu gördüğüm günden beri bunu biliyordum.

Yatağımın kenarına külçe gibi yığıldım. Gözlerim zemine düşmüş bir kumaş parçasına çevrildi. Kumaşı almak için eğilmemle, başparmağım gevşek dikişlerin karmaşasına sürtündü.

Beni üzerinde alıştırma yapmaya zorladığı kumaş parçasıydı bu.

Fakat bana yara izimi bir gülümsemeyle gerdiren, kumaşın üst yarısına ustalıkla diktiği sözcükler oldu.

Alıştırmalara devam et!

Parmağımı harflerin üzerinde tekrar tekrar gezdirip, kendime beni bekleyen görevi hatırlattım. Tamamladığımda Hera'yı Sınavlardan, kendimi bu krallıktan kurtaracağım görevi.

Gitmenin bu kadar zor olacağını hiç hayal etmemiştim.

Çünkü artık o ve ondan sonrası vardı.

Ondan önce mutluluk nedir bilmezdim ve onun olmadığı bir gelecek varsa, bir daha asla mutluluğu tatmayacağımı biliyordum.

Kumaşı elimden düşürdüm. Buz kesen parmaklarımı kızaran yüzümde gezdirdim.

Babamı dinlemem gerekirdi. Babamın çaresizce istediği şeyi yapıp teslim olmam gerekirdi. Çünkü artık Hera'nın hayatı benim ellerimdeydi. Yıllarca benim hayatımın onun ellerinde olduğu gibi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Fakat hünerli eller ve yumuşak bir ten, yüreğimi birden zıt yöne çekiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Adena

Kan dilimle buluşup geride epey nahoş bir tat bıraktı. Derimde ağır ağır biriken kızıl akıntıyı durdurmak için parmağımı emdim. Genellikle iğnenin ucundan en çok darbe alan başparmağım olurdu. Fakat anlaşılan, o akşam işaret parmağım da tehlike altındaydı.

Delinen deriyi inceleyip sakarlığımdan dolayı kendime küfrettim. Aklım önümdeki kumaştan çok uzaklarda bir yerdeydi. O sabahtan beri hep öyleydi. Ne kadar çabalasam da aklıma durmadan Loot ve dudaklarında yara izi, saçlarında gümüş bir tutam olan, elleri isli oğlan geliyordu.

Oflayıp, saatler süren sessizliğin ardından boş odayı öfkemle doldurdum. Soluk ay ışığı duvarlara dizili tozlu pencerelerden içeri süzülüyor, raflardan akıp masaların üzerini örten renkli kumaşların üzerine sıcak bir ışık düşürüyordu.

Günlerimin ve gecelerimin çoğunu dikiş odasında kıvrılarak geçiriyordu. Fakat yoğun temposu el verdikçe Pae ile de

mümkün olduğunca zaman geçiriyordum. O eğitimlere katılıp dinlenirken ben zamanında yetiştirmek için çırpındığım elbiseye kan damlatmamak için elimden geleni yapıyordum.

Gümüş, ipek kumaş bacağımın üzerine düşüp, üzerimi erimiş sikkeleri andıran bir şeyle örttü. Çok sayıdaki iğne yaralarımdan bir şey akmadığından emin olunca parmaklarımı belki onuncu kez kumaşın üzerinde gezdirdim. Daha önce parasını verip kullanabilmek bir yana dursun, böyle bir kumaşa dokunmamıştım bile. Bu geniş odanın tamamı, ancak hayalini kurabileceğim malzemelerle doluydu. Kumaş tomarları raflarla kaplı duvarları doldururken yumuşak halının üzerinde onlarca masa vardı. Hepsinin amacı terzilere kolaylık sağlamaktı.

Ölmüş ve kendi özel cennetimde uyanmış olabileceğimi düşünüyordum.

Masamdaki ışık güçle cızırdıyordu. Hayranlık vericiydi. Elektriğe, musluk suyuna, yumuşak yatak örtülerine alışık değildim. Ama bir şatoda yaşamaya alışabilirdim. Gerçekten yaşamaya alışabilirdim.

Derin bir nefes alıp dikkatimi yeniden bir elbiseye diktiğim ince, katlanmış yene çevirdim. Balo yarın akşam düzenleneceğinden, gecenin çoğunu bu dikiş odasında yalnız geçirme fikrini kabullenmiştim.

Şikâyet ettiğim de yoktu hani.

Pae derin uykudayken yapacak daha iyi bir işim yoktu. Ayrıca onu aklımdan çıkarmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Faytona bindikten sonra Pae'ye gülümsemek, onunla gülüşmek zor olmamıştı. Hayır, sonrası zor olmuştu. Pae diğer yarışmacılarla akşam yemeğine gidip, beni yabancılarla dikiş odasında bıraktığın-

da nihayet Mak'i düşünmekten, bana fiziksel bir darbe gibi inen, gözlerimi yaşartan ihanetini düşünmekten başka çarem kalmamıştı.

Bana yalan söylemişti. Gücü, planı, kendisine dair her şey hakkında.

Bense kalkmış, onun bana değer verdiğini düşünmüştüm. Ona olan hislerimin karşılıklı olabileceğini.

Fakat istediği benden çok Hera'ydı. Hera için her şeyini tehlikeye atmaya gönüllüydü.

Öfkeyle diktiğim kumaşa bakıp başımı iki yana salladım. Sınavlardan kaçmak vatan hainliği olarak görülüyordu. Yakalandıklarında onları ölümün beklediğini bile bile o planı nasıl gerçekleştirmeye çalışabiliyordu?

"Ben zaten ölecektim."

Yürüttüğü mantık hem trajik hem de son derece doğruydu. Bir Hükmedici olduğu ortaya çıkarsa neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Uzun lafın kısası, Kral buna izin vermezdi.

Bu düşünce gözlerimi yaşarttı. Kucağımdaki kumaş bulanıklaşıp gümüş bir lekeye dönüştü. Burnumu çekip, saçlarımı dağınık bir düğüm yaptım ve gözlerimi kırpıştırarak hissettiğim duyguyu bastırmaya çalıştım.

Ona öfkeliyim. Beni kullandı. Bana yalan söyledi.

Duvar yanı başımda dalgalanınca zihnimdeki tüm düşünceler kayboldu.

Hayır, *biri* yanımda dalgalandığında.

Ayağa fırlayıp kendimi korumama yarayacak gibi iğneyi parmaklarımın arasına aldım.

Bir İmparatorluk Muhafızı'nın duvardan geçip içeri girmesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Üniformasında gördüğüm en temiz dikişler olan, siyah saçlarının arasından gümüş rengi bir tutam görünen bir İmparatorluk Muhafızı.

Siyah gözleri deri maskenin ardından bana çevrildi. Sonra da göğsüne doğrulttuğum nesneye. "Demek iğneni kullanmakla bunu kastetmişsin."

O hissiz ses beni biçip geçti ve bir an için kendi sesimi kaybetmeme yetecek kadar sarstı. "Se-sen..." Sözcüğü yutup sil baştan konuştum. "Sen burada ne arıyorsun?"

Yutkundu. Huzursuzluğu görünürdü ve ağırlığını bir ayağından diğerine verişinden belliydi. Sanki kendisiyle ne yapacağım bilemiyordu. Onu görmenin içimde uyandırdığı birçok duyguya karşı mücadele veriyor olmasam hâline gülebilirdim. "Koridorlarda yürürken gücünü hissettim." Benden sakladığı becerisinden bahsetmesiyle boğazını temizledi. "Sen olduğunu anladım ve benim... Seni görmem gerekiyordu."

Hâlâ saldırıya hazır tuttuğum iğneyi ayağından başına kadar salladım. "Ziyaretinin tek sebebi bu mu?"

Gözlerini kaçırıp iç çekti. "Bak, öncelikle seni görmek için geldim. Bunun bir değeri olmalı."

"Eh, yok." Kollarımı kavuşturup meydan okuyan bir tonda konuştum. "Ben seni sonu ölümle biten yolundan alıkoymayayım."

"Lütfen," diye fısıldadı. Bana doğru bir adım attı. "İzin ver açıklayayım..."

"Açıklamak mı?" Öyle sesli bir kahkaha attım ki gergince etrafına bakınma ihtiyacı duydu. "Neler olduğunu bana açıklamak için neredeyse iki haftan vardı. Fakat sen yalan söylemeyi

seçtin." Geriledim. Sesim gergindi. "Ayrıca o iki haftanın her gününü, senin için o lanet üniformayı dikmemin ardından bir daha seni asla görmeyeceğimi bilerek geçirdin."

Israr ediyor, yakarıp ayak diriyordu. "Dena. Lütfen. Söyleyeceklerim hoşuna gitmezse lafım bittiğinde iğneni bana saplayabilirsin."

Ona kuşkuyla baktım. "Söz mü?"

Başını salladı. "Evet. Fakat sadece bunu gerçekten yapmayacağını bildiğim için."

Kesinlikle haklı olduğunu bilsem de bu sözlerine gücenmiştim. "Bunu bilemezsin."

Mak yumuşak bir sesle, "Seni tanıyorum," dedi. "Ve benim dövüşçü, senin de sevgi insanı olduğunu biliyorum."

Yutkundum. "Konuş."

Derin bir nefes aldı. Yıllarca sırtında taşıdığı bir şeyin yükünü barındıran bir nefes. "Evden kaçtım. On dört yaşındaydım." Başını hafifçe iki yana salladı. "Hera daha on ikisindeydi. Ebeveyni öldüğü için ailemin yanında yaşıyordu. O benim kuzenim. Belki de bunu en başta söylemeliydim."

Yüzüme akın eden rahatlama hissini gizlemeye çalıştım. Mak, Hera'mn kendisi için neden önemli olduğundan hiç bahsetmemişti. Akraba oldukları için bencilce minnet duydum.

Mak alçak sesle konuşmaya devam etti. "Ebeveynimden kaçıp, o günden sonra yalnız başımıza yaşamaya başladık. Başım sıkıştığında, o hep benim yanımda oldu. Ben gölgelerin arasında yaşarken, birilerinin ne olduğumu öğrenmesinden ölesiye korkarken beni hayatta tutan o oldu."

Bir adım yaklaştı. Aramızda kalan küçük mesafeyi de kapat-

tı. "Bu yüzden bunu yapmak zorundayım. Ölmesine izin veremem. Hera hayatının onca yılını beni kurtarmaya harcamışken bunu yapamam."

Muhtemelen onun umduğundan daha uzun süre sessiz kaldım. Sorgulayan bakışım altında nasıl eğilip büküldüğünü izledikten sonra, "Neden kaçtınız?" diye sordum.

Mak başını hafifçe iki yana salladı. "Başka bir zaman anlatılacak bir hikâye bu."

"Ne zaman?" dedim. Sesim belki ömrüm boyunca çıkmadığı kadar sert çıkmıştı. "Veda etmek için buradasın, değil mi? Bu yüzden bana yalan söyleme Mak. Seni nihayet tanımam için başka bir zaman olmayacak."

"Bilmene değecek pek bir şey yok," diye mırıldandı.

"Peki." Annemden öğrendiğim sert bakışla gözlerimi ona diktim. "O hâlde sanırım konuşacağımızı konuştuk."

"Beni tanımak mı istiyorsun?" Maskeyi yüzünden indirmesiyle altında gizlenen sert hatları ortaya çıktı. "Bildiğim bir şey varsa o da senden önce kimseyi önemsemediğim."

"Fakat Hera..."

"O aileden," dedi Mak. "Fakat sen... Sen benim olmadığım her şeyin vücut bulmuş hâlisin. Yine de işte buradayım, geride bir parçamı bırakmış gibi sana döndüm." Elini yavaşça kaldırdı. Parmakları gevşek bir bukleyi okşarken nefesimi tuttum. "Ve bu, beni çok korkutuyor."

"O hâlde," diye fısıldadım, "Tam olarak ne diyorsun Mak? Demek istediğim, olabilecek en basit şekilde bana ne istediğini..."

"Senden o mavi gömleği satın almadığım için pişmanım. Sırf dikkatini çekip, seni kırmızının sana daha çok yakıştığına

ikna edebilmek için. Gözlerine düşen kâkülü üflerken seni izlemekten ya da dikişlerini tamamladığında el çırpmandan ne kadar hoşlandığımı sana söylemediğim için pişmanım. Sana her gülümsemek isteyişimde kendimi tuttuğum için pişmanım. Sana gerçeği söylemediğim için pişmanım. Fakat hepsinden önce, sana veda etmediğim için pişmanım."

Yüreğim cız etse de içimde kelebekler uçuşuyordu. Mak üzerime eğilirken tek kelime edemedim, yerimden kımıldayamadım ve...

Dışarıda, koridorda ayak sesleri yankılandı.

Sıçrayarak birbirimizden uzaklaştık. Gözlerimiz kapalı kapıya ve ardında gitgide büyüyen ayak seslerine çevrildi. Mak maskeyi yüzüne taktı. İçinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde yüzünde fazla soğukkanlı bir ifade vardı.

Telaşla, "Gitmelisin," diye fısıldadım. "İmparatorluk Muhafızları buraya hiç girmezler ve orada her kim varsa, seni gördüğünde bir şeyler olup bittiğini anlar."

Mak sakin bir sesle, "Hera'ya ulaşmam gerek," dedi.

"Seni yakalarlar." Ona yakardım. Anlamasını sağlamak için çırpındım. "Oradakinin Kai olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Adena..."

"Git. Lütfen. İkinizin birden ölmesi gerekmiyor."

Tartıştığımız her saniye ayak sesleri daha da yaklaşıyordu.

Başını iki yana salladı. "O hâlde yarın onu kurtarmak için gelmem gerek."

"Yapamazsın." Gözlerim gözlerine mıhlandı. "Bir Sınav'dan önce yarışmacıların kapılarına nöbetçiler dikiyorlar. Daha sen onun yanına varamadan seni durdururlar." Tartışmak için ağzını

açtı. Fakat fısıltım onu susturdu. "Lütfen Mak. Yine pişman olacağın bir şey yapma."

Bana uzunca bir süre, gözlerini kırpmadan baktı. Tam korkunç bir karar almak üzere olduğunu düşündüğüm anda, dışarıdaki zemine açılan çok sayıda pencereden birinin yanına gitti. Duvarın içinden geçip açık havaya çıkmadan önce, "Beni görmeye gel," diye mırıldandı. "Lütfen. İkinizi birden kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Sonra gitti. Duvarın içinde eriyip geceye karıştı.

Kapı hızla açılmadan önce sakinleşmek için ancak bir nefes alacak zamanım oldu.

Kapı aralığındaki adamı görmemle şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Sonra dizlerim bir reverans için kıvrılıverdi. "Ekselansları! Şey, selam... Affedersiniz. Geleceğinizden haberim olsaydı ben..."

"Burada olmaz mıydın?" Müstakbel Kral hafifçe güldü. Prens, Pae'nin yanındayken defalarca şahit olduğum bir gülüştü bu.

Çekingen bir gülümsemeyle, "Belki?" dedim.

"Seni suçlayamam." Omuz silkti. "Eskisi kadar eğlenceli biri değilim."

"Ah, eminim bu doğru değildir." Güldüm. Sonra birden boğazımı temizleyip abuk sabuk gevelemeye başladım. "Demek istediğim, sizin yalan söylediğinizi düşündüğümden değil tabii. Sadece Pae sizin yanımızda iyi vakit geçirdiğinden... Çok da sıkıcı biri olamazsınız, değil mi?" Odadan kaçma arzumla mücadele ederken cümlemi kararsız bir soruyla noktalamıştım.

Çenemi kapalı tutmak üzerinde cidden çalışmalıydım.

"İyi vakit geçiriyor demek?" diye sordu Prens. Sesi keyifli çıkmıştı. "Bak, bu benim için yeni bir haber. Benden hiç hazzetmediğini düşünmeye başlamıştım oysa."

"Eh, sizden hoşlanmama hatasına düşmeyecek kadar akıllıdır o." İç çekip başımı iki yana salladım. Sonra hemen, "Ekselansları," diye ekledim. "Fakat yapması gerektiğini bildiği şeyi her zaman yapmaz o."

Prens başını sallayarak bana hak verdi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "O kadarını öğrendim." Üzerine gümüş kumaş serili, ışıklandırılmış masaya yürüdü. "Ben de tam bu yüzden seni burada bulmayı ummuştum."

"Ge-gerçekten mi?" diye kekeledim. Gülümsemem yüzüme daha da yayıldı. "Siz benden ne isteyebilirsiniz ki?"

"Başlangıç için..." İç çekti. "Bana 'ekselansları' değil, Kitt demeni istiyorum. Bir de tavsiyene ihtiyacım var."

Işıl ışıl gülümsedim "Sanırım senin için ikisini de yapabilirim Kitt."

"Mükemmel." Ellerini lacivert tuniğinin önünde kavuşturdu. "Şimdi, ilk baloda giyeceği elbise bu mu?"

Başımı hararetle salladım. "Güzel, değil mi? Ah, elbiseyi onun üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum. Kesimi hatlarını ön plana çıkaracak, onun..." Kiminle konuştuğumu anımsamamla dudaklarımı kenetledim. "Neyse, neyi kastettiğimi anladın. Üzerinde harika duracak."

"Ah, eminim duracak." İç çekti. Kararsız bir hâli vardı. "Bir mesaj vereceği kesin."

Kaşlarımı çatmamak için kendimi tuttum. "Ve o mesajı vermesini istemiyor musun?"

"Dikkatli olmasını istiyorum, hepsi bu." Parmaklarını pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirdi. "Onun cesaretinin kızdıracağı insanlar var bu ülkede. Yeşil giymemek geleneğe karşı çıkmak olur."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. Neyse ki o söze girdi. "Eee, ne düşünüyorsun? Smokin ve siyah kravat?" Dağınık, sarı saçlarında elini gezdirdi. "Neyse, bir önemi yok. Zaten bana çok da bakılacağını sanmıyorum."

Yumuşak bir kıkırtıyla ona hak verdiğimi belli ettim. "Gümüş bir kravat iğnesi takın. Bir de fark etmezse gücenmeyin. Fakat dikkatli bakacak gözler için ince bir dokunuş olacaktır bu."

"Ah, her zaman dikkatli bakan birileri olur," diye mırıldandı Kitt. Sonra sustu.

Işık masanın üzerinde cızırdıyordu. Saniyelerce işitilen tek ses oldu. Sonra boğazımı temizleyip, "Eh, moda tavsiyeleri konusunda her an emrine amadeyim!" dedim.

Gözleri gözlerime çevrildi. "Bana nerede hata yaptığımı söyleyebilir misin?"

Soru bir an için beni afallattı. "Giysin konusunda mı?" Onu tepeden tırnağa süzdüm. "Yani o renk kesinlikle tenine uymuş ve..."

"Hayır," diye kıkırdadı. "Paedyn konusunda diyorum. Bana pek bakmıyor bile." Ellerini bıkkın bir tavırla kaldırıp hafifçe of çekti. "Demek istediğim, artık ne yapacağımı bilmiyorum. Onu daha önce kimseyi bulmadığım bir şekilde büyüleyici buluyorum. Şatoda karşılaştığım her şeyden daha gerçekmiş gibi."

Sesinin tonu, her sözcüğünü saran samimiyeti beni gülümsetti. Henüz kendisine bile itiraf etmediğinden şüphelendiğim

kara sevdayı da sezmiyor değildim. Bir yanım en iyi arkadaşımı onun yanında, yüzünde içten bir gülümsemeyle görmeyi ümit ediyordu.

Ama sadece bir başka hayatta olabilirdi bu. Kitt'in Seçkinler tahtının vârisi olmayacağı ve Pae'nin bir Sıradan olduğu için cezalandırılmayacağı bir hayatta.

"Pae zorlu bir yaratıktır." Bir elimi belime götürdüm. "Güven bana, bunu ilk elden biliyorum. Fakat diğer insanlardan ne beklediği konusunda tutarlıdır." Omuz silktim. "Dürüstlük. Konuşabileceği biri. Özellikle seninle olan ilişkisinde, söyleyeceklerine karşı açık fikirli olman."

Kitt dalgınca başını salladı. "Açık fikirlilik demek?"

Başımı salladım. "Sen müstakbel Kral'sın. Sana birçok önerisi olduğunu düşünüyorum."

Kitt kıkırdadı. "Eminim vardır." Sonra kapıya doğru döndü. "Teşekkür ederim Adena. Fakat henüz benden kurtulmadın. Önümüzdeki günlerde yine tavsiyelerine ihtiyacım olabilir."

Yüzüme yayvan bir sırıtış yerleşti. "Ben de sen izin verdiğin sürece burada olacağım!"

Kitt gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi. "Kral olduğumda seni danışmanlarımdan biri yapmam gerekebilir."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Makoto

Onu gördüğümden beri çelik dövüyordum.

Hızlıca bir şeyler yemek haricinde hiç ara vermemiştim. Her duyguyu fiziksel bir darbeye dökmek, son yirmi dört saatte aklımı kaybetmememi sağlayan tek şey olmuştu.

Çünkü Hera'yı hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu ölüme mahkûm etmiştim. Bunun verdiği suçluluk da beni bir lokmada yutacak gibiydi.

Dosdoğru Hera'nın yanına gitmeli, dikkatimi Adena'yla o denli dağıtmamalıydım. Fakat Adena'nın gücünün çekimi öyle tanıdık, öyle rahatlatıcıydı ki verdiği hissin peşinden gitmemek elimde değildi. Adena'nın varlığı hipnotize ediciydi. Öyle ki Hera'yı kurtarma şansımı elimden kaçırmıştım.

Suçluluk, çekicimi çeliğe daha da sertçe indirdi. Tekrar tekrar. Ritmik ses beni çevremden soyutluyor, her tür duygumu uyuşturuyordu.

Metal kızarmış, parlıyordu.

Onu kurtaramadım.

Çekicim sertçe iniyordu.

Sınavlarda ölecek.

Sıcak dalgası yüzüme vuruyordu.

Başaramadım...

Ensemdeki tüyler onun verdiği tanıdık hisle diken diken oldu.

Güç her geçen saniye artarken, sırtımı dikleştirip aletlerimi yere attım. Gözlerim, onun her adımda giderek yaklaştığını sezdiğim kapıya çevrildi.

Kapıyı çaldığında az kalsın gülecektim.

Kapıyı hızla açmamla beni iri gözler ve çekingen bir gülümseme karşıladı. Üç saniye gözlerini diktikten sonra, kollarını bana doladı ve bedenimi ihtimal veremeyeceğim bir güçle sıktı.

Hemen sonra ellerim sırtına gitti ve onu sıkıca göğsüme yasladım. "Buradasın."

Sesi boğuk çıktı. "Sadece sen burada olduğun için."

Sözleri beni gülümsetti. "Kapıdan geçebileceğinin farkındasın, değil mi?"

"Seni korkutmak istemedim."

"Seni sezebiliyorum tatlım." Saçının tatlı kokusunu içime çektim. "Yakında olduğunda bunu hep hissedebiliyorum."

"Doğru ya." Omuz silktiğini hissettim. "Buna hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Kollarımdan ayrılıp o iri gözlerini bana çevirdi. "Fakat hâlâ bilmem gerekenler var."

"Ya, öyle mi?"

"Öyle." Hınzırca gülümsedi. "Ayrıca bana hâlâ Kale'de bir gece borcun var, hatırlıyor musun?"

"Öyle bir arzum olduğunu hatırlamıyorum."

Adena ofladı. Elimi tutup beni kapıdan dışarı sürükledi. "Bir anlaşma yapmıştık Mak!"

"Anlaşma iki tarafın da yararına olur."

Anlayışsız bir tonla, "Ah, nasıl da abartıyorsun," diyerek bana takıldı.

Karanlık sokaklarda el ele yürüdük. Bana sokuluyor, yanımdayken mutluluktan çevresine kayıtsız görünüyordu. Onu gölgelerin arasından yönlendirdiğim için önüne bakmadan yürüyebilme lüksüne sahipti.

Onu ikinci kez omuzlarından tutup yönlendirmemin ardından, birden yukarı bakıp, "Teşekkür ederim," dedi. "Dün gittiğin için."

Ne yapmadığımı hatırlatmasıyla başımı hafifçe salladım. Bunu fark etmesiyle, "Sen iyi misin?" diye ekledi.

Uzunca bir süre bunu düşündüm. "Ne zaman oldum ki?"

"Onu kurtaramadığın için üzgünüm," diye fısıldadı. "Fakat elinden gelen her şeyi yaptın."

"Her şeyi değil."

Adena bana kaşlarını çattı. "Biz burada konuşurken balo gerçekleşiyor. Balonun ardından Sınav'a kadar Hera'nın başında nöbetçiler olacak. Yakalanmanın kimseye faydası olmayacaktı."

Omuz silktim. "Şüphesiz kaçınılmaz olanı çabuklaştırırdı."

"Yakalanmayacaksın." Adena ofladı. "Senin ne olduğunu bilen çok az insan var ve şanslısın ki sır saklamada çok başarılıyımdır."

Bir parmağını dolgun dudaklarına hafifçe vurup, "Ayrıca, Hera'nın Sınav'dan sağ çıkamayacağından neden o kadar eminsin? Ne de olsa o bir Peçe," diye ekledi. Adena bana anlayışlı bir

gülümsemeyle baktı. "Belki kurtarılmaya ihtiyacı bile olmaz."

Uyuşmuş gibi başımı salladım. Hera'nın kenar mahallelerde yıllarca nasıl hayatta kaldığını anımsadım. Belki de onu hafife alıyordum. Belki de bu Sınavların sonunda, o da bana tam olarak bunu söyleyecekti.

Tek yapabildiğim aksi bir tonda, "Umarım haklısındır," demek oldu.

Aramızdaki sessizlik derinleşti. Ta ki Adena sohbetin yokluğuna tahammül edemeyene kadar. "Şu an bunu sormamın zamanı değil belki –aslında, kesinlikle değil– fakat İmparatorluk Muhafızı üniforması işini gördü mü? Diğer Muhafızlardan şüphelenen oldu mu?"

Başımı iki yana salladım. "Bana pek bakmadılar bile. Şatoya ulaşmak için yaklaşık bir buçuk saat yürümemin ardından, Çanak Arena'ya en yakın girişten içeri öylece geçiverdim. Nöbetten dönmüşüm gibi."

Adena'nın gizlemeye çalıştığı gülümsemeyi fark etmiştim. "Eh, eserimin ikna edici olmasına sevindim."

"Evet, mükemmeldi." İç çektim. "Ve hepsi boşunaymış. Zamanını boşa harcadığım için üzgünüm."

"Seninleydim." Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Nasıl zaman kaybı olabilir ki bu?"

Ben yanıt verme fırsatı bulamadan, beni köşeden döndürüp bir çıkmaz sokağa götürdü. Karanlık ara sokağı görmesiyle fazla büyük bir şevkle, "İşte geldik!" diye bağırdı. "Evim evim güzel evim!"

Daha yakına gidince çok çeşitli nesnelerden oluşan bir yığını seçtim. Hepsi duvara yaslanmış, bir bariyer oluşturmak için üst üste yığılmıştı. Yaklaşık bir metre yüksekliğindeki yığın, çok

sayıda halının ve eski püskü battaniyenin üzerinde yükseliyordu. Ağır ağır konuşarak, "Burası," dedim, "Uyuduğun yer mi?"

"Evet! Pae şu tarafta yatıyor." Yıpranmış bir halının sol tarafına işaret etti. "Tabii bu taraf da bana ait." Çöp bariyerinin içinden geçtikten sonra, halının kendisine ait kısmına çöktü. "Bu taraf Pae'ye özel olsa da bu gece bir istisna yapacağım."

Kirli halıya oturacak gücü yavaş yavaş toplarken, "Ah ne şanslıyım," diye mırıldandım. "Vebalar aşkına, burası tam bir bok çukuru."

"Hey!" Elinin tersi karnımla buluştu. "Burası benim yuvam."

"Eh, yuvan bir bok çukuru."

Bana sert bir bakış attı. "Kabalaşmana gerek yok."

"Beni ilk kez mi görüyorsun sen?" Son derece içten bir soruydu bu.

"Hayır. Fakat senin her ne kadar dışarı yansıtmasan da daha iyi biri olduğunu düşünüyorum." Yanıtı benim sorum kadar içten olmasa, bu söylediğine gülebilirdim.

"Nereden çıkardın bunu?"

Birden utangaç, biraz da kararsız bir hâle büründü. "Mavi gömleğimi satın almayı isteyen tek kişi sendin."

Birden itirafım aklıma geldi. Daha birkaç saat önce değil de çok daha uzun zaman önce ağzımdan çıkmış gibi. Hera'mn kaderine öyle odaklanmıştım ki kalbimi sessizce ona açtığım henüz aklıma gelmemişti. Fakat artık geldiği için Adena'yı görmek bile beni bocalatıyordu. Ağzımdan çıkan her sözcüğü hatırlamak da.

Sessizce, "Hâlâ istiyor musun?" diye sordu.

Gözlerimi ondan hiç ayırmadan başımı yavaşça salladım.

"Sadece bana karşılığında bir şey söylersen."

Gülümsememek için kendini tutarak, "Anlaştık," dedi.

Elimi cebime atıp ona bir sikke verdim. Paraya gözlerini dikti. "Ben üç sikkeye satacaktım gömleği."

Sözcüğü uzatarak, "Tabii," dedim, "Peki,satabiliyor muydun o fiyata?"

Kollarını kavuşturdu. "Üç."

"Senin pazarlık yapacak durumda olduğunu fark etmemişim."

"İki," dedi. "Ve bir de gülümseme."

Beden dilimle, teklifi tarttığımı belli ettim. Sonra başımı salladım. "Bu biraz çok oldu tatlım."

İç çekti. "O hâlde gülümseme yetsin."

Sözleri nazikti. Sanki ürkek bir hayvanla konuşuyordu. Ve bir bakıma, bu yerinde bir kıyastı. "Söyleyecek misin? Sebebi? Benim için neden gülümsemediğini?"

"Bu kişisel bir mesele değil Dena." Dönüp duvara yaslandım. Kollarımı, büktüğüm dizlerimin etrafına sardım. "Sadece Hera'yla evden kaçtıktan sonra yapmayı bıraktığım bir şey."

Adena kaşlarını kaldırıp, sessizce beni devam etmeye teşvik etti. Buna sıkkınca oflayarak karşılık verdim. "Peki fakat o lanet gömleği bedavaya alırım o zaman." Duraksadım. Düşüncelerimi toparladıktan sonra anlatmaya devam ettim. "Kenar mahallelerin diğer yakasında büyüdüm. Ebeveynim, onlar, yoksul Avamlar'ın tipik örnekleriydiler. Yani –hâlâ– öyleler. Bırak çocuklarını doyurmayı, kendi karınlarını zor doyuruyorlardı. Uzun lafın kısası, özel ayrıntıları da başka zamana bırakırsak, beklenmedik bir gebelikle ben doğdum."

Bunu omuz silkerek, anlattıklarımın dönüştüğüm şey üze-

rinde çok da bir etkisi olmamış gibi söyledim. "Çocuk yapmak istememişler, bir boğaz daha doyurmaya asla niyetlenmemişlerdi. Fakat doğmuştum işte, onları gönülsüzce ebeveynlik yapmak zorunda bırakmıştım."

Adena dirsekleri dizlerinde, yüzü avuçlarının arasında can-kulağıyla dinliyordu. Başını yana eğmiş, gözlerini fal taşı gibi açmıştı. En sade tabirle sevimli, en dürüst ifadeyle muhteşem görünüyordu.

"Tüm Seçkin çocuklar gibi becerilerimi kontrol edemiyordum. Fakat annem bir Görü, babam da İç Okuyan olduğundan, benim de olsa olsa kenar mahallelerde bolca bulunan bir Avam olduğuma kanaat getirmişlerdi." İç çektim. "Eh, ta ki ben çevremdekilerin daha fiziksel olan güçlerini kullanabilmeye başlayana kadar.

Beş yaşındayken, az kalsın derme çatma bir kulübe olan evimizi yakacaktım. Bu da ebeveynime benim geç olgunlaşan bir Yakıcı olduğumu düşündürdü. Ta ki aynı gün içinde duvarlarda sürünmeme kadar."

Ona baktığımda yüzünde dramatik bir huşu gördüm. Bir başkasının yüzünde o ifadeyi görsem benimle dalga geçtiğini düşünürdüm. Fakat karşımdaki Adena'ydı ve o bakış, tarçınlı çörek gördüğü anda yüzünde beliren bakışın yanından bile geçmezdi.

Elini beni yüreklendiren bir hareketle sallayıp, "Ya sonra?" diye sordu.

"Sonra ne olduğumu anlamaya başladılar." Hissiz sesim, her sözcüğe işleyen burukluğu maskeliyordu. "Benimle ne yapacaklarını bilemediler. Beni küçük kulübemize kilitlediler. Ebevey-

nim dışında gördüğümü hatırladığım ilk kişi Hera'ydı. Ben yedi yaşımdayken kapımızda belirmişti ve sonra, ikimizin de başka kimsesi olmadığından ayrılmaz bir ikili olduk."

Başparmağımın dudaklarımı bölen yara izi üzerinde gezindiğini ancak Adena'nın bu hareketimi gözleriyle takip ettiğini görünce fark ettim. "Büyüdükçe neden beni dışarı salmadıklarını anlamaya başladım. Hâlâ becerilerimi kontrol etmeyi öğreniyordum ve Hükmedici olmak ölüm demekti. Kendi rızamla sahip olmadığım bir güç yüzünden Kral için bir tehdittim. Hâlâ da öyleyim. Ebeveynim bunu biliyordu ve ikisinin de beni istemediği belliydi. Özellikle de babamın."

Adena'ya bakıp bu sohbeti sonlandıracak bir sebep aradım. Fakat ela gözlerinde endişeden başka bir şey bulamadım. Elini dizime götürürken nazikti ve her parmağından teselli yayılıyordu.

"Benim işe yaramaz olduğumu düşünüyordu. Bunu söyledi de." Yutkunarak, sözcükleri ağzımdan alelacele çıkarmaya çalışırken bocalamamaya çabaladım. "Dükkânda, onun yanında çalışamazdım; ne olduğumun anlaşılması korkusundan evden çıkmıyordum. Bir yüktüm. Bir illet. Bir hüsran."

Adena başını kararlılıkla iki yana sallayıp, "Değilsin," diye fısıldadı.

"Ah, öyleydim." Başımı salladım. Gözlerim tepemizdeki gökyüzüne çevrildi. "Sadece buna rağmen sevilebilecek kadar talihli değildim."

Gözlerim gözleriyle buluşunca söylediklerime pişman oldum. Her sözcük sanki gözlerindeki ışıltıyı söndürmüş, gülümsemesini boğup yerine dudaklarına yakışmayan bir kasvet kondurmuştu. O kadar dertli görünebileceğini hayal bile ede-

mezdim. Buna sebep olduğum için de kendimden nefret ettim.

Fakat artık durmama izin vermeyeceğini bildiğimden, derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. "Hera yanımdaydı. Bir Peçe olduğundan sokaklarda sihir numaraları yapıyordu. Bu yüzden ebeveynim ona karşı bana olduklarından daha hoşgörülüydü. Fakat biz büyüdükçe işler kötüye gitti. Babam daha çok içmeye başladı. Annem onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı. İşte o zaman, kendimi savunmayı öğrenmeye başladım."

Elimi saçlarımda gezdirirken, yüzeye akın eden anılar karşısında başımı iki yana salladım. "Dükkândan geç saatlerde geliyor, ara sıra o gün yaptığı silahları getiriyordu. Babam bağırıp çağırır, annem saklanırdı. İş oraya vardığında Hera'yı ve annemi korur, babamın öfkesini benden çıkarmasına izin verirdim. Öfkeli olduğu bendim. Ona faydası olmayan bendim."

Eli ağzını örtüp şaşkın yüzünün yarısını gizledi. "Bu yüzden mi kaçtınız?"

"Hem evet hem de hayır. Boktan hayatım resmen mahvolduğunda on dört yaşındaydım." Adena bana yaklaştı. Eli anlayışla dizimi sıktı. "Olayın olduğu gece sıradan bir geceydi. Babam eve sarhoş geldi. Kavga çıkarmaya hazırdı. Hera ile beni, ikimizden birinin söylediği bir şeye gülerken yakalamıştı. O anda elinde bir kılıcın parladığını gördüm. Daha önce de silahlı görmüştüm onu. Fakat üzerinde o kadar keskin, o kadar ölümcül bir silahı ilk kez görüyordum.

Her zaman yaptığım gibi Hera'yı arkama sakladım ve gözlerim asla yanımızda olmayan annemi aradı. Fakat beni kılıçtan çok babamın sözleri korkutmuştu." Yutkundum. "O gece bana söylediklerini asla unutmayacağım. Beni Kral'a teslim ederse hiç

olmazsa ona faydam dokunurmuş. Onca yıl derdimi çekeceklerine beni Kral'a satsalarmış. Sonra..." Duygularımın yaşartmaya başladığı gözlerimi kırptım. Bundan nefret ederek sesimi sertleştirdim. "Sonra beni tam da bunu yapmakla tehdit etti. Beni hak ettiği gümüş sikkeleri almak için Kral'a satacağını, bunu yıllar önce yapmadığı için pişman olduğunu söyledi."

"Mak..." Adena'nın sesi bir fısıltıdan ibaretti. Titrek nefeslerimin arasında güçlükle işitebiliyordum sesini.

"Gülümsemeyi hak etmiyormuşum. Böyle söyledi bana." Sesim giderek alçalıyor, geçmişimden çıkıp gelen her sözcük şimdime musallat oluyordu. "Bana savrulan kılıcı hatırlamıyorum. Sadece bana o gülümsemeyi yüzümden sileceğini söyleyen sesini hatırlıyorum."

Başparmağım dudaklarımı ayıran yara izini bulup titrekçe üzerinde gezindi. "Beni yaralamasının ardından Hera'yla kaçtık. Ben... Onun Hera'ya ne yapacağını bilmiyordum ve orada kalıp, beni Kral'a satma planını hayata geçirip geçirmeyeceğini görecek hâlim de yoktu."

Söylediklerimin ardından Adena'ya bakamadım. "Hera'yla kenar mahallelerde yıllarca yaşam savaşı vermemizin ardından, başımızı sokacak bir evi karşılayacak kadar para kazanabildik." Adena'nın hüzünlü gözlerinden kaçınmaya devam ederek, "Kendimi o ezici gücü kontrol etmeye zorladım. Herkesin gözü önünde nasıl gizleneceğimi öğrendim. Sonra babama inat demirci oldum. Yani en azından garezimden iyi bir şey çıkmış oldu," diye ekledim.

Adena'nın parmakları çenemi okşarken gözlerimi yumdum.

Direnmeme rağmen Adena yüzümü yüzüne çevirdi. Yana-

ğımdaki avucu yumuşak, verdiği huzur yabancıydı. Fakat başparmağı yara izimi okşadığında nihayet gözlerine baktım.

"Gülümsemeni çalmış," diye fısıldadı. Siyah kirpiklerine gözyaşları takılmıştı. "Bana gülümsememene şaşmamak gerek."

Bir kez daha pişmanlık göğsüme bir yumruk gibi indi. Adena'nın sözleri, bana kendi gülümsememle onu gülümsetmek için elime geçen fakat kaçırdığım onca fırsatı hatırlattı. "Yeniden gülümseyeceğim," diye mırıldandım. "Gerekirse gülümsememi çahp geri alacağım. Senin için."

Dudakları kıpırdadı. Gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu. "Ve ben de onu bağrıma basacağım."

Yara izinin üzerinde gezinmeye devam eden başparmağı sıcaktı ve izle özdeşleşecek yeni anılar yaratıyordu. Uzunca bir sessizlikten sonra, Adena nihayet kendine alçak sesli bir soru sorma hakkını tanıdı. "Şimdi neredeler? Annen ve baban?"

Bunu her gün düşünmüyormuş gibi hafifçe omuz silktim. "Bilmem. Muhtemelen kenar mahallelerin diğer yakasındaki aynı evdedirler. Fakat yıllardır onlardan gizleniyorum, kalabalıklara karışıyorum. Henüz ölmediğime göre, babam Kral'a benden bahsetmemiş." Dudak büktüm. "Demek ki yokluğum bile onları yeterince memnun etmiş."

Adena başını yavaşça sallayıp sözlerimi tarttı ve hislerini dillendirdi. "Asla işe yaramaz değilsin. Güçlüsün, zekisin ve bir İmparatorluk Muhafızı üniforması bile üzerinde iyi duruyor." Başparmağı hâlâ dudaklarıma yaslanırken gözleri alev alev yanıyordu. "Ve kimse senden gülümsemeni alamaz. Onu vermek senin elinde Mak."

Bileğini tutup onu fısıldayabileceğim kadar yakınıma çek-

tim. "Makoto."

Gözlerini kırptı. "N-ne?"

"Makoto," diye mırıldandım. Onu hâlâ tuttuğum bileğinden ve dizinin arkasına götürdüğüm elimle kendime çektiğimde ciyakladı. "Adım Makoto Khitan." Gözleri kocaman açıldı. Gözlerime hiç olmadıkları kadar yakınlardı. "Artık beni doğru dürüst azarlayabilirsin."

Yutkunduğunu işittim. "Peki, Makoto hakkında başka ne bilmem gerekiyor?"

Başımı omuz silker gibi yana yatırıp, "Bu seni şoke edebilir fakat ben bazen biraz... Odun olabiliyorum," dedim.

Adena bana beni yüreklendiren bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kendini bilmek değişimin ilk adımıdır."

"Ah, niyetim değişmek değil. Sadece bunun sık karşılaşılan bir durum olduğunu bilmeni istedim. Şimdi, başka ne vardı?" İç çektim. "Ömrümce ip atlamayı çok beceremedim ve bunun sebebini ya da beni neden utandırdığını anlamış değilim. Kaşıkları pek sevmem, sadece çatal kullanırım. Kırmızı turpu ortalama insandan daha çok severim. Bir de yay kullanmakta çok iyi değilimdir."

Sözlerime verdiği tepkileri izledim. O tepkilerin gözlerinden başlayıp yüzünün kalanına nasıl yayıldığım. "Devam et. Fazlası olduğundan eminim."

"Kusura bakma tatlım. Sıra sende." Gözlerim gözlerine çevrildi. "Karşılığında bana bazı ayrıntılar sunmalısın."

Gülümsedi. Göz kamaştırıcı olmak için çaba sarf etmesine gerek yoktu. "Eh, o biraz zaman alabilir."

"Sen buraya uyumaya geldiğimi mi düşünüyorsun gerçek-

ten?" Kaşlarımı kaldırdım. "Hayır, sabaha kadar seninle konuşmaya niyetliyim."

Sonra ağır ağır nefes aldım. Onunla karşılaşmadan önce içimden hiç gelmeyen bir şeyi, kendime ket vurmayıp yaptım.

Ve dehşet verici bir şekilde, çok kolay oldu.

Gülümsedim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adena

"Pae senin küveti silmenden memnun olmayacak." Yerde çömelen kıza gülümseyerek, sözlerimi şarkı söyler gibi bir ritimle dillendirmiştim.

Kahverengi saçları bir düğümle tutturulmuş Ellie, başını bana çevirince ince saçları gözlerine kaçtı. "O zaman bundan hiç haberi olmasın."

Kollarımı kavuşturdum. Ona takılmak için tepeden baktım. "Ve bunu ona söylemeyeceğimi düşünecek kadar bana güveniyorsun, öyle mi?"

Ellie süngerini kaldırdı. Sular damlatan süngerin kunt ucunu bana doğrulttu. Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Ben okkanın altına gidersem, sen de gidersin. Ayrıca ben onun oda hizmetçisiyim. İşim bu."

İç çekip banyo kapısının çerçevesine yaslandım. İlk Sınav'a katılmak için giden Paedyn'in bir haftadır uğramadığı odası pırıl pırıldı. Tüm bunlar huzursuz ediciydi ve Pae'nin bu *özel* Sınav-

Sınavlara katılması fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Özel olmayan hâliyle de, Sınavlardan sağ çıkmak yeterince zordu.

Ve aklımda bu kasvetli düşünceyle, dikkatimi yeniden küvetin dibini seslice ovuşturan Ellie'ye çevirdim. "Bir sonraki elbise için kafanda bir fikir var mı? İkinci baloya bir hafta kaldı."

"Pek sayılmaz." Akan suyun sesini bastırmak için kendi sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Şimdi hangi rengi isteyecek kim bilir?"

"Eh, o hâlde bana söylemesini beklemem gerekecek." Bunu kendimden emin bir şekilde, o gün Sınav'dan sağ çıkacağını biliyor gibi söylemiştim. "Çünkü gümüş elbisesi çıtayı çok yükseltti. Ah, o sarkan yenlerle ve yırtmaçlı etekle nasıl da güzel görünüyordu..."

"Ve sen bakışları nasıl da üzerine topladığını görmedin bile." Ellie başını kaldırıp bana baktı. Bilgiççe bir gülümsemeyle dudaklarını kenetledi.

Bocalayıp, "Eh," dedim, "Fakat elbette onu hazırlayıp iyi şanslar diledim..."

"Tabii." Ellie'nin gülümsemesi yumuşak yüz hatları için fazla hınzırdı. "Çünkü senin *oğlanı* ziyaret etmekle meşguldün."

Yüzüme yayılmaya başlayan gülümsemeye rağmen, "O... *Benim oğlan* değil Ellie," dedim. "Ayrıca gizlice dışarı kaçtığım için biraz olsun bile pişman değilim. Onu Kale'ye götürdüm ve saatlerce her ayrıntı üzerine konuştuk." Bu düşünce yanaklarımı kızarttı. "Çocukken bir köpeği olduğunu anlattı bana. Eh, ara sıra onu ziyaret eden bir sokak köpeğiymiş fakat çok sevimli değil mi şimdi bu? En sevdiği şeyleri, yeşil elmaları kırmızıya tercih ettiğini öğrendim. Ah! Bir de saçımın –aynen onun seçtiği

sözcüklerle söylüyorum– çok yaylandığını söyledi."

Gülümseyerek kendimi bir nefes almaya zorladım. "Neyse, o günden beri neredeyse her gün onunla görüşüyorum. Bazen ortada bir yerde buluşuyoruz ya da akşam erkenden çıkıp, karanlık çökmeden kenar mahallelere gidiyorum. Pae'nin elbisesini zamanında yetiştirdiğim sürece kimse nereye gittiğime aldırış etmiyor."

Ellie ciyak ciyak konuşmamı bitirmemi bekledikten sonra, "Vay canına, ona gerçekten gönlün kayıyor," dedi.

Sözleri dans eden ayaklarımı dondurdu. Hayır, gönül kayması değildi benimkisi. Hayır, benim gönlüm ona düşmüştü. O düşüş anında, ne duygularımı ne de o duyguların nesnesi olan kişiyi sorgulayacak zamanım olmuştu. Geçmişte bazı oğlanlardan hoşlanmış olsam da birine bu kadar kolayca gönlüm düşmemişti hiç.

"Paedyn'e söyledin mi?"

Daldığım düşüncelerden gözlerimi kırpıştırarak sıyrıldım. "Hı?"

Ellie gözlerini hafifçe kıstı. "Ona söylemedin, değil mi?"

Oflayıp, ben gelmeden önce sildiğinden şüphe ettiğim tertemiz zemine, Ellie'nin yanına oturdum. "Hayır, söylemedim. Fakat söyleyeceğim! Sadece... Henüz değil." Parmaklarımla oynadım. Paedyn'le yeniden bir araya geldiğimden beri düştüğüm o aynı ikileme düşmüştüm. "Şu an işi başından aşkın ve Sınavlara odaklanması gerekiyor. Aşk hayatımın dikkatini dağıtmasını istemem. Çünkü güven bana, Pae mutlaka Mak'le tanışıp ona onayını vermek isteyecektir." Başımı iki yana salladım. Bu konuda nihai kararımı vermiştim. "Hayır, hayatı tehlikedeyken dikkatini

dağıtmayı ya da onu endişelendirmeyi göze alamam."

Ellie uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra başını yavaşça salladı. "Onu olup bitenlerden habersiz bırakmandan memnun olmayacak."

Küçük, muzip bir gülümsemeyle başımı küvete doğru salladım. "Aynısı senin temizlik işlerin için de geçerli sevgili Ellie."

Ellie üzerime su sıçratamadan, bağırarak odadan kaçtım. "Geri geleceğim! Benim oğlanla buluşmaya gidiyorum!"

Heyecandan koridorda hoplaya zıplaya yürümemek için kendimi tuttum. Mak'le görüşecek olmamın heyecanıyla içim içime sığmazken...

Az kalsın köşeden dönen iri yarı birine çarpacaktım.

Bir yandan bir özür gevelerken, gözlerim yüzüme dikilen yeşil gözlerle buluştu. Az önce işlediğim kabahatin dehşetiyle hayretle gözlerimi kırpıştırdım ve eğilip reverans yaptım.

"Majesteleri!" diye ciyakladım. "Çok, çok özür dilerim! Önüme bakarken daha dikkatli olmam gerek, özellikle de böyle kalabalık bir şatoda..."

İri bir el havaya kalkıp sonraki sözlerimi boğazıma dizdi. Gözlerim, yüzümün üzerinde gezinen elden o elin gerisindeki adama çevrildi.

Kral'a dair her şey haşmetliydi. Benden en az otuz santim daha uzundu ve delici bakışları beni ikiye biçebilecek gibiydi. Yutkunarak karşısında ayağa kalktım. Beni tepeden tırnağa süzen gözleri, bir süre dağınık saçlarımın ve buruşuk giysilerimin üzerinde gezindi.

Sesimi kesen elini nihayet indirdiğinde, tuhaf bir şekilde kendimi onun karşısında çıplak hissettim. "Sen de kimsin?"

Sesindeki pes ton teskin edici olmaktan uzaktı. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken, gergin olmayan bir sesle konuşmaya çalışarak, "Adım Adena, Majesteleri," dedim. "Sizinle tanışmak büyük bir onur!"

Kral'ın bana bahşettiği gülümsemeye olsa olsa tehditkâr denebilirdi. "Kral'ına yalan söyleme Adena. Bir başkasını bulmak için telaşla koşmana bakılırsa muhtemelen görmek istediğin son kişiyim ben."

İlk sözcükler dökülene dek ağzımı defalarca açıp kapamam gerekti. "Ah, şey, benim sonraki baloya kadar yapacak çok işim olduğundan hazırlığımı şimdiden yapayım demiştim. Bilirsiniz işte... Kumaşı seçmek, ölçü almak filan..."

Eli bir kez daha kalktı.

Hissiz bir tonda, "Seni daha önce görmemiştim," dedi. "Neden buradasın?"

"Ah, ben Paedyn'in terzisiyim." Bunu elimden geldiğince neşeyle söylemiştim. "Yıllardır ona giysi dikmekten bu işte ustalaştığım için beni buraya getirtti."

Kral gözlerini kısarak düşündü. "Anladığım kadarıyla Paedyn'le birbirinize yakınsınız?"

"Evet, çok." Gülümsedim. Öyle rahatlatıcı bir konu hakkında konuşmak beni ferahlatmıştı. "Yıllarca kenar mahallelerde birlikte yaşadık. Bu yüzden birbirimizin en iyi arkadaşı olmamız doğal!"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Kral. "Buraya gelmen onu çok mutlu etmiştir."

Başımı salladım. "Ah evet, ikimiz de çok sevinçliyiz!"

"Eh, onun ilk Sınav'dan sağ çıktığını işitmek seni sevindirecektir." Sesi hissizdi. Sonucun farklı olmasını ümit ediyormuş gibi.

Kral'ın karşısında rahat bir nefes almamak için kendimi tuttum. "Elbette öyle olmuştur! Pae'den tam da bunu bekliyordum zaten."

Kral alçak sesle, "*Pae*," dedi. Ağzının köşesi yine huzursuz edici bir şekilde kıvrıldı. "Ne de tatlı."

Gülümsememi yüzümde tutmak için elimden geleni yaptım. Her ne kadar ayaklarım gerginliğimden yerlerinde duramasa da. Hızlıca reverans yapıp, oradan sıvışmaya kalkacağım sırada Kral iç çekti. "Evet, Pae'nin bu Sınav'ın kayıpları arasında olmaması ne büyük şans."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey, mahzuru yoksa –Majesteleri– kimlerin hayatlarını kaybettiklerini sorabilir miyim?"

Kral hafifçe omuz silkti. Ölümlerin onun için pek de bir anlamı yokmuş gibi. "Sadie... Yazık oldu. Babasıyla yakınız. Ha, bir de kenar mahallelerden gelen şu Peçe kız var. Fakat ona şaşırmadım..."

Kral'ın sesi giderek zayıflayıp boğulurken kulaklarım çınlamaya başladı. Gözlerim, ardındaki duvara sabitlenip, sözlerinin üzerime binen yüküyle bulandı.

Hera ölmüş.

Tek düşünebildiğim Mak'ti. Öğrendiğinde yüzünde belirecek suçluluk, sonrasında ağzından çıkacak sözcüklerdeki acı.

Titrek bir sesle, "Ne korkunç," dedim. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kral'ın sesinde ürkütücü bir neşe vardı. "Sınavlarındoğası bu."

Kral başka bir şey söylemeyince, titreyerek reverans yapıp eğildim. "Sizinle tanışmak bir onurdu Majesteleri."

Yanından geçip gitmek için hareketlendiğimde, gür sesinin koridorda beni takip etmesiyle irkildim. "Ah, yine görüşeceğimizden eminim Adena."

★

Loot'a adım attığımda, ikindi güneşi sokağı sıcak bir ışıkla boyuyordu.

Kondisyonum güçleştirmese oraya kadar tüm yolu koşardım. Yine de Çanak Arena'ya giden yolu her zamankinden çok daha hızlı katettim.

Sokak bağıran müşterilerle, ciyaklayan çocuklarla doluydu. İnsanları mümkün olduğunca nazik bir şekilde iterek ilerledim. Gözlerim, Mak'in hem dükkânı hem de evi olan viran binaya kilitlenmişti.

Yüksek kapısına nasıl vardığımı anlamamıştım. Fakat bir anda önünde dikiliyordum. Bir elimi kapıyı çalmak için kaldırdım ve...

Kapı açıldı.

Mak'i görmemle donakaldım.

Donuk bakan, niçin geldiğimi zaten bildiğini belli eden bir suçlulukla dolu gözleriyle orada dikiliyordu.

"Geldiğini hissettim," diye fısıldadı. Sesi zayıf çıkıyordu.

Gözlerim elinde sıktığı buruşuk kâğıda çevrildi. Üzerindeki yazı tanıdıktı.

Sınav'ın sonuçlarını duyuran bir el ilanı.

Bu şekilde öğrenmesi ne korkunç.

Ona doğru bir adım atarken gözlerim dolu doluydu. "Ah Mak..."

Bedeni bedenimle buluşur buluşmaz soğukkanlı tavrı yerle bir oldu.

Üzerime yığıldı. Ben kollarımı ona sıkıca dolarken omuzları titredi. Hera'nın ölümünü sergileyen, Mak'in onu boğmakla tehdit eden duygu seli içinde unuttuğu el ilanı uçup yere düştü. Bedenime yaslanan bedeni titriyor, kolları beni gevşekçe sarıyordu.

Mak boğulurmuşçasına, "O öldü," dedi. "O öldü ve bu benim hatam."

Burnumu çekerek, "Hayır, değil," diye fısıldadım. "Sakın bunun senin hatan olduğunu düşünme."

Hıçkırıklar bedenine yayılıp ikimizi kapı aralığında sarstı. "Onun yerinde ben olmalıydım." Kolları belimi sıktı. Ayakta kalabilmek için benden destek aldı. "Ben olmalıydım."

"Şışt." Bir elimi başının gerisindeki saçlarda gezdirirken, gözlerimden sıcak yaşların aktığım hissettim. "Geçecek."

"Dena." Sesi bir fısıltıydı, suçluluk dolu bir itiraftı. "Onun yerinde ben olmalıydım. Keşke ben olsaydım."

"Öyle söyleme." Ona daha sıkıca sarıldım. Her nefeste bedeninin sarsıldığını hissettim. "Sana ihtiyacım var."

Saçlarıma yaslanan dudaklarından, "Olmasın," sözcüğü çıktı. "Seni hayal kırıklığına uğratırım ancak."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adena

Sonraki günler boyunca, Mak'i gülümserken görmeyi kişisel bir amaca çevirdim.

Hassas insanlara uygun bir amaç değildi bu kesinlikle. Fakat öyle tatmin edici bir yanı vardı ki gülümsediğine dair en küçük işareti durmaksızın arıyordum.

Bizi o geceki etkinliğimize götüren de bu oldu.

"Saçmalık bu."

Birinin pek de şevkli olduğu söylenemezdi.

"Vay canına, şaka yapmıyormuşsun." Bir elimle kahkahamı bastırarak, devam edecek kadar kendimi toparlamaya çalıştım. "Gerçekten ip atlayamıyorsun sen."

"Yeter," diye söylendi Mak. Alıştırma yaptığımız ara sokaktan evine gitmek için hareketlendi. "Bunu yapamadan da şu yaşıma kadar gelebildim."

"Hadi ama!" Peşinden gidip onu yavaşlatmak için kolundan tuttum. "Biraz daha alıştırma yaptıktan sonra kapacaksın. Kafanı dağıtmana yarayacak bu."

Mak döndü. Yüzünde suçlayıcı bir ifade verdi. "Senin alıştırma yapman gerekmiş miydi?"

"Eh... Hayır, fakat..."

"Görüyorsun ya... Bu neşe dolu kız saçmalığına doğal bir yeteneğin var." Mak başını iki yana salladı. "Benimse... Ne kadar hayret verici gelse de... Yok."

"Peki." Sesimi alçaltıp sert çıkarmaya çalıştım. "Hep dertlisin ve keskin bıçaklarınla, gülmeyen yüzünle pek sert birisin."

Mak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya? Öyleyim demek?"

"Kulaklarda bıraktığın izlenim de öyle." Gülümsedim. "Öyle gibi yani."

"Peki." Bana alaycı bir gülümsemeyle karşılık verse de gözlerinde hâlâ Hera'yı kaybetmenin verdiği kederin buğusu vardı. "Eh, sen de kurdelelerin ve diğer firfirlı... şeylerinle durmadan kıkırdayıp mutlu gezen birisin."

Başımı yavaşça sallayıp ona doğru bir adım attım. "Peki, bu yanım hoşuna gidiyor mu?"

Yanıt vermek için durup düşünmesi gerekmedi. "Hoşuma giden birçok şeyin arasında o da var."

"Güzel," demekle yetindim. Bir elimi belime götürdüm. "Çünkü değişmeyeceğim. Kızlara has, firfirlı şeylerimi seviyorum."

"Ah, bunu biliyorum."

"Bak, ben bir..."

"Sevgi insanısın, dövüşçü değil," diyerek cümlemi tamamladı.

Gülümsedim. "Kesinlikle. Bu yüzden de geçenlerde o adamın yüzüne yumruk atmak, isteyeceğim son işti."

Mak omuz silkti. "Hak etti. Senin de alıştırma yapman gerekiyordu."

Sonrasında olup bitenlerin yarattığı şokun altına gömülen o an birden aklıma geldi. Adamın mor gözü ve Mak'i gördüğündeki o bariz korkusu. Yumruğum yüzüyle buluştuğunda koluma yürüyen ağrı: Bir daha hiç deneyimlemek istemediğim bir his.

Fakat aklıma birden Mak'in adama söyledikleri gelince, merakıma yenik düşüp bir kez daha sordum. "O günden laf açılmışken, adam beni tanımadığını söylediğinde onun yalan söylediğini nereden anladın?"

"Dena, bunu konuşmuştuk." Mak ofladı. "Biliyorum işte."

"Nasıl?" diye bastırdım.

"Bu saçmalık."

Parmağımı uyarı mahiyetinde sallayıp, "Bana zorla kendini azarlatma Makoto Khitan," dedim.

"Peki, peki." Bir anda ikimizin arasındaki mesafeyi kapatıverdi. "Biliyorum çünkü senin neye benzediğini asla unutmaması için gerekeni yapmıştım. Kim olduğunu tam olarak bilmesini ve bir daha sana yaklaşmamasını sağlamıştım." Bir nefes aldı. Yüzü yüzüme yakındı. "Fakat yaklaştı işte. Yani başarısız olmuşum."

Başımı iki yana salladım. Hayretten açılan ağzım gülünç görünüyor olmalıydı. "Na-nasıl? Neye benzediğimi asla unutmaması için gerekeni yaptın demekle neyi kastettin?"

Mak uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra bir şeyler mırıldandı. Sözleri beni daha da hayrete düşürdü. "Ona ve bulduğum diğer her adama yüz hatlarını ezberlettim. Gözlerinin rengini, o gözleri saran kirpiklerin uzunluğunu tarif ettim. Teninin sıcaklığını ve saçlarının kendine has buklelerini. Burnunu, dudakla-

rını, gülümsemeni. Hançerlerimden birinin avucunda bıraktığı yara izini bile. Onlara seni ezberlettim. Bu yüzden, evet, kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Buna rağmen tehditlerimi göz ardı etmeyi seçti."

Ben gözlerimi Mak'e dikerken aramızdaki sessizlik daha da büyüdü.

Yüzündeki ifade bana bakmasıyla yumuşadı. Fakat bakışındaki hüzün gözümden kaçmadı. Yas tutarken bile belli belirsiz gülümsemeyi başardı. "Seni dut yemiş bülbüle döndürmenin imkânsız olduğunu sanırdım."

"Ben sadece..." Söyleyecek sözleri bulmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Ben sadece benim için bunu yaptığına inanamadım." Mak gülümserken, "Yine de ip atlamayı öğrenmeyi reddediyorsun," diye ekledim.

Bu sözlerimin ardından avucuyla alnımı itti. Onu kafasındaki düşüncelerden uzaklaştırmanın mutluluğuyla gülümsedim. Karanlığın içinde parlak bir nokta olabildiğim için.

Mak hissiz bir tonda, "Bana sorarsan şu yaptığım şey beni öyle küçük düşürdü ki senin için bundan daha öte yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kıkırtım Mak'in peşi sıra ara sokağın sonuna ulaştı.

Sonra yine ip atlamaya çalışmasıyla ellerimi çırptım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Makoto

"Bu bok çukurunda uyumak hakkında ne demiştim?" Adena gülümsedi. Uzun bacaklarını bedeninin altında toplarken, Kale'nin arkasındaki zımpara gibi halıların üzerinde nasıl o kadar rahat edebildiğine şaşırdım. "Şey, hoşuna gittiğini ve benimle daha fazla zaman geçirmek için tekrar burada kalmaktan memnuniyet duyacağını mı?"

Gözlerimi devirdim. "O sözler kesinlikle ağzımdan çıkmadı. Fakat son kısım konusunda sana bir itirazım olamaz."

Bana o gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. Hani şu görünce gözlerimi ayırmakta zorlandıklarımdan. "Güzel. Çünkü her balo gecesi Kale'ye gelmemize karar verdim." Ona sürpriz olarak getirdiğim tarçınlı çöreğin tatlı hamurundan bir parça kopardı. "İstersen batıl inanç de buna fakat ilk balo gecesi buradaydık ve Paedyn hâlâ hayatta. Bu yüzden geleneğimizi sürdürmeye niyetliyim."

Hera ise hayatta değil.

Her gün yaptığım gibi bu düşünceyi bir kenara bırakıp ağır ağır konuşarak ,"Eh," dedim,"Ziyarette bulunmak burada uyumayacağım demek olduğundan..."

"Yo hayır, uyuyacaksın!" Adena ofladı. "Geçen sefer o kadar da kötü değildi."

"Sırtım hâlâ ağrıyor."

"Bir hafta oldu!"

Bunu fark etmemle afalladım.

Bir hafta geçmişti.

O el ilanını yıkık dökük duvardan koparıp alalı, göz gezdirdiğimde Hera'nın ilk Sınav'da bıçaklanarak öldürüldüğünü öğreneli bir hafta olmuştu.

Adena'nın kollarında ağlayalı bir hafta olmuştu. Onun teskin edici dokunuşlarını hissedeli. Suçluluğumu, pişmanlığımı, korkularımı dillendireli.

Onu kaybetmenin yasını tutmaya başlayalı.

Fakat yeterince ağlamış, acımı gözyaşlarımla boğmuştum. Acılarıma hissizleşmiştim. Hera'nın anısı hariç, kalan her şeye. Gözyaşlarından, sürekli ümitsizlik içinde olmaktan yorulmuştum. Hera da onun ardından o kadar acı çektiğim için beni azarlardı. Yıllarca yaptığı gibi sessizce bana kendimi toplamamı söylerdi.

Ben de o anda tam olarak bunu yapmaya çalışıyordum ve yanımda beni epey oyalayan biri vardı.

Adena'nın teklifini "Peki," diyerek kabul ettim. "Kale'ye gidelim bakalım. Veba'ya şükürler olsun ki bu geceden sonra bunu sadece bir kez daha yapmam gerekecek."

"Harika!" Teklifi kabul etmemin coşkusuyla Adena hafifçe

ciyakladı. "Sonra bir bakmışsın Pae dönüp yine yanımda kalıyor."

Ben ona alaycı birkaç söz söyleyemeden yeniden konuşmaya başladı. "Ah, şimdi bunu söyleyince aklıma geldi! Pae eve dönmeden Kale'yi yeniden dekore etmemiz gerek!"

Yüzümdeki boş bakışı görünce kaşlarını çattı. Elimle çevremize işaret ettim. "Tabii, buyur yap tatlım."

Adena sertçe, "Makoto," dedi. Gerçek ismimin dudaklarından döküldüğünü işitince kendi dudaklarım seğirdi. "Sadece bir dakika alır. Haydi, kalk bakalım ayağa."

Gönülsüzce ayağa kalkmamın ardından, bu işin hiç de bir dakika sürmeyeceğini gördüm. Adena benden ara sokağın duvarlarının her iki yanına ip bağlamamı ve ipi Kale boyunca germemi istedi. Sonra ipin üzerine kumaş parçaları dikmeye, kendi deyişiyle "kutlama hissi veren fakat sağ kaldığına çok şaşırdığımı da düşündürmeyecek" rengârenk bir flama yapmaya başladı.

Çok geçmeden, arkasında uyudukları çöp yığınını yeniden düzenlemeye, bariyeri "göze daha hoş gelecek" ya da kendisinin öyle olduğuna inandığı yeni bir hâle sokmaya zorlandım. İçlerinde görece yeni bir battaniyenin ve ortak kullanılacak bir yastığın da olduğu son dokunuşların ardından nihayet oturmama izin verildi.

"İşte, bak!" Adena artık biraz daha az boktan olan yeni uyuma yerine hayranlıkla bakarak ellerini çırptı. "Çok daha iyi oldu. Pae çok şaşıracak."

Tarçınlı çöreği ısırdım. Alaycı bir tonda, "Evet," dedim, "Konu, eve hoş geldin karşılaması olunca yeni düzenlenmiş bir çöp yığını gibisi yoktur."

Adena bir elini beline götürdü. "Bu çöp yığınından başka bir şeyim yok."

"Ben varım sanıyordum?"

Gözlerini öyle bir kırptı ki ona bunu bir daha nasıl yaptırabileceğimi düşündüm. "Öyle mi gerçekten?"

Yutkundum. Zayıf sözcükleri ağzımdan çıkmaya zorladım. "Sen beni kabul ettiğin sürece."

Yumuşak bir sesle, "Ya etmezsem?" diye sordu.

"O zaman başka kimsenin de olmam."

Gözleri üzerimde gezindi. Bu histen hoşlanmadığımı söyleyemezdim. Boğazını temizleyip ürkekçe gözlerini kaçırdı. Bariyerin başına gidip içinden geçti.

Yanıma oturduğunda omuzlarımız birbirine sürtündü. Bu his gerilmeme neden oldu. Onu istemediğimden değil, birinin beni istemesine hiç alışık olmadığımdan. Birinin beni seçmesine. Birinin beni emek vermeye değer görmesine.

Çünkü bunu hiç hak etmiyordum. Onu hak etmiyordum. Karanlık ışığın yokluğuysa, o yanımda değilken olduğum şey buydu. Onun rehberliği olmadan nasıl bu kadar uzun süre sendelediğime şaşıyordum.

"Nasıl bir şey?" Sorusu umulmadık bir şekilde beni düşüncelerimden kopardı. "Tüm o güce sahip olmak?"

Tereddüt etmeden yanıt verdim. "Yalnızlıkla dolu bir şey."

"Kimse senin gücünü bilmediği için mi?"

Başımı salladım. "Ve ben diğer herkesin gücünü bildiğim için."

Adena alçak sesle, "Herkese, Kai'ın onyıllardır görülen en güçlü Seçkin olduğu söyleniyor," dedi. "Fakat işte sen varsın.

Onunla aynı güce sahipsin ve kenar mahallede yaşıyorsun."

Buruk bir tonda, "Kenar mahallede saklanıyorum," dedim.

Adena iç çekti. Sesindeki hayal kırıklığı şaşırtıcıydı. "Bir Hükmedici olduğunu öğrenirse Kral'ın seni öldüreceğini mi düşünüyorsun gerçekten?"

Hissizce, "Beni sadece kendisine yönelik bir tehdit olarak göreceğini düşünüyorum," dedim. "Tıpkı Ölümcüller gibi. Sadece birer Ölümcül'ü yanında tuttu ve şimdi elinde, oğlu olduğu için kontrol edebildiği bir Hükmedici var."

Adena beni dikişlerinden biriymişim gibi inceledi. "İkiniz tuhaf bir şekilde birbirinize benziyorsunuz. Sadece beceri açısından da değil."

"Eh, o birçok boktan şey yaptı. Ben de epey boktan biriyim." Ballı hamur işinden bir ısırık daha aldım. "Eminim farklı koşullar altında sıkı dostlar olurduk."

Adena'nın yanıt olarak mırıldanmasından benimle hemfikir olduğunu anladım. Belli ki bana vereceği yanıt bundan ibaretti. Birden omuzlarına dökülen bukleler dikkatini benden kopardı. Benim dikkatimi de. O bukleler için ne demiştim? Ah, tabii ya. *Çok yaylandıklarını* söylemiştim.

Ne kadar da acınası bir kayıtsızlık denemesiydi bu. Her bir buklenin pırıltısına, iç içe geçip birbirilerine dolanmalarına hayran değilmişim gibi. O kıvırcık saçları özensizce bağladığında kendimi boynuna, serbest kalan tutamların sırtından aşağı mürekkep gibi akışına bakmaktan alıkoyabiliyormuşum gibi.

Bir gülüşün, o yumuşak dudaklarım birbirinden ne kadar kolayca ayırabildiğine hayran kalmaktan kendimi alabiliyormuşum gibi. Güneşin, tenini ışıktan bir pelerin giymek için doğmuş

gibi ısıtmasına hayran kalmaktan. Neşenin bedeninden, çırpılan elleriyle ve sevimli sözlerle taşmasına hayran kalmaktan. Aklım durmadan ona kayıyor, sonrasında kalbim anlamsızca peşinden sürükleniyordu.

Ve bedeninde hayran olunacak hiçbir nokta bırakmamış olmaktan endişe ediyordum.

"Sana bir hediyem var."

Sözlerini hem tedirgin hem de sarhoş edici, alçak sesli bir kıkırtı izledi. Kollarımın üzerine yaslanıp hüsnükuruntumu dile getirdim. "Umarım bir yataktır."

Fazla neşeli bir tonda, "Hayır," diye yanıt verdi. "Daha da iyisi. Umarım."

"Şu an bana geceyi uyuyarak geçirmekten daha cazip gelen çok az şey var." Kıpırtılı bedenine, üst üste koyduğu, ritmik bir şekilde inip kalkan bacaklarına baktım. "Yine de bir şansını dene tatlım."

Adena'mn yüzü endişeyle büzüştü. "Eh, bak şimdi gerildim işte!" Bir elini kaldırdı. "Peki. Şu an sana onu veremem. Hazır değil."

"Vebalar aşkına, ne yaptım ben?" diye mırıldandım. "Hadi ama Dena. Bırak göreyim şunu. Eminim... Şahane bir şeydir... Ya da senin şu cici sıfatlarından birine uyan bir şeydir."

Derin bir nefes almasıyla gözleri kapandı. Tepkisi gülünç derecede abartılıydı. "Peki, peki." Aniden gelen bir kararlılıkla gözleri açıldı. "Şatodaki boş zamanlarımda üzerinde çalıştığım bir şey. Bıçaklarım içinde taşıyacağın bir şey olmadığını fark ettim. Bu yüzden deeeeee..." Sözcüğü epey uzattıktan sonra, "Sana bu konuda yardım edebilecek ustalıkta olduğumu düşündüm.

Demek istediğim, ne de olsa Pae'nin yeleğini ben diktim. Bu da onun hırsızlık kariyerinde önemli bir rol oynadı..." dedi.

"Her gün kullandığın sözcük sayısı gerçekten hayret verici..."

"... çünkü tasarım tam onun ihtiyacına özeldi," deyip araya girmeme aldırış etmeden lafının sonunu getirdi. "Senin için de aynını yaptım."

Onu yüreklendirmek için defalarca başımı sallamamın ardından, nihayet yanındaki kumaş çantadan bir şey çıkardı. Adena nesneyi kollarını uzatarak sergilerken, gözlerimi İmparatorluk Muhafızı maskemi yaparken kullandığı o aynı beyaz derinin üzerinde gezdirdim.

Gözlerimi kırpıştırdım. Karşımdaki muhteşem silah kemeri beni şaşırtmıştı. Kemerde her bir bıçağıma özel ebatlarda kılıflar vardı. Parmaklarımı derinin yamaları üzerinde gezdirip her özenli dikişi ve sağlam kumaş parçasını yokladım.

Uzandığım yerde sırtımı ağır ağır doğrultup, hediyesini ellerinden alırken Adena'nın gözlerini üzerimde hissettim. "Bu..." Sustu. Sonra gülümseyerek yeniden söze girdi. "Hoşuna gitti mi bu? İstersen bıçakların ceplerini genişletebilirim. Cepleri ne uzunlukta yapacağımdan emin olamadığım için..."

"Hayır." Sesim alçak ve kararlı çıktı. "Hayır, senin yaptığın hâliyle kalsın istiyorum. Mükemmel olmuş."

Yüzü aydınlansa da tereddütle ve fısıltıyla, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Yatağa tercih eder misin bunu?"

Ona baktım. Sadece ona ayırdığım gülümsemeye ket vurmadım. "Yatağa bin kez tercih ederim."

Ellerini çırptı. Artık bu hareketine şaşırmadığım gibi getir-

diği neşeden gocunmuyordum da. Sadece kendimi buna şahit olabildiğim için talihli hissediyordum.

"Ah, güzel!" İç çekti. Sonra omuzları hissettiği ferahlamayla çöktü. Ben kemere gözlerimi dikmekten öte bir şey yapamayınca elini ısrarla salladı. "E, hadi o zaman! Üzerinde dene!"

Fazla itiraz etmeden kemeri belime doladım ve hızla tokasını tutturdum. Belimde epey aşağıda kaldığı için yakında kılıflarına yerleştireceğim bıçaklara uzanmam kolay olacaktı.

Başımı hayretle iki yana salladım. "Bana verilen tek hediye olabilir bu. Fakat daha iyisi olamayacağından eminim."

Adena o kendine has gülümsemesiyle, "Bu bana bir meydan okuma gibi geldi," dedi. "Sonraki hediyenin daha da muhteşem olması gerekecek."

Boş gözlerle bakarak itirazımı dile getirdim. "Ah, artık hediye yok."

Ortada böyle gülünç bir sebep olmasa Adena'nın öyle kaşlarını çatmasına neden olmak canımı sıkardı. "Nedenmiş peki?"

Öne eğildim ve kendisine aniden yaklaşmamla açılan gözlerini izledim. "Çünkü hiçbir şeyin bununla kıyaslanamayacağını gördüğünde üzüleceksin."

Tokasından kurtulmuş bir bukleyi parmağına sarıp çevirdi. Dalgınken sıkça yaptığını gördüğüm bir hareketti bu. "Bunu göreceğiz," dedi.

Yumuşak bir sesle, "Dena," desem de bu onu başım hızla bana doğru çevirmekten alıkoymadı. "Teşekkür ederim."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Sana hediye veren ilk kişi olmama üzüldüm."

"Ben üzülmedim." Sözcükler dudaklarımdan dökülüver-

mişti. "İlk hediyemi senin elinden almak, bu ilk güzel hatırayı seninle paylaşmak için bir on dokuz yıl daha bekleyebilirdim."

Ela gözler gözlerime çevrildi. "Fakat sen tek bir güzel hatıradan fazlasını hak ediyorsun."

"O hâlde seni yanımda tutmaya niyetlenmem doğru bir karar."

Bana gülümsedi. Giderek kararan ara sokağı aydınlatır gibiydi. "Bak bu hoşuma gider Mak."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz esnemesine karıştı. Bir kaşımı kaldırdım. "Yoruldun mu?"

İkinci kez esneyip, "Bittim," dedi. "Şatodan buraya yürümek ciddi bir egzersiz oluyor."

Dudak büktüm. "Evet, hatırlat da dövüş talimlerine kondisyon egzersizleri de ekleyeyim."

Adena homurdanıp bana yalvarırcasına baktı. "Neler olacak onda peki?"

Omuz silktim. Ellerimi yere yaslayıp sırtımı geriye yatırdım. "Bilmem. Sokakta seni birkaç kez koştururum. Belki birkaç çocuğa kovalatırım seni." Dudaklarımın kenarları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi. "Böylece yorulursun ve akşam ağzından çıkan sözcük sayısı azalır."

Adena kendini savunmaya hazırlanarak kollarını kavuşturdu. Konuştuğunda ses tonu sertti. "Eh, madem takdir görmüyoruz, belki de sözcük sayım ve ben başka bir yere gitmeliyiz."

"Ah canım, takdir ne kelime. Hayranlık gördüğünü bile söyleyebilirim."

Adena mahcup bir ifadeyle yutkundu. "Bu yüzden mi ben konuşurken bana bakmıyorsun bile?"

Bıkkın bir edayla başımı iki yana salladım. "Dena, konuşurken sana baksam söylediklerine dikkatimi verebileceğimi garanti edemem."

"Ah." Sözlerimin üzerine düşünürken uzunca bir süre duraksadı. "Anlıyorum."

Yayılan gölgelerde bile afalladığını yüzünden okuyabiliyordum. Boğazını gereğinden fazlaca temizledikten sonra sırtını ağır ağır altımızdaki sert halıya yasladı. Bulabildiği tüm battaniye ve kumaş parçalarını üzerine çekip kendini bir örtü kozasıyla sardı.

Yığının altından bir el çıkıp yanındaki boş zemine hafifçe vurdu. "Yat," dedi. "Bak, battaniyelerimi bile paylaşacağım seninle."

Kaskatı kesildim. "Sanırım az önce halının altında bir şey kımıldadı."

Adena endişe etmeden, "Ah, nasıl da sıcacık burası!" diye şakıdı.

"Evet, orada kal ki yerde sürünen her ne ise koynuna girsin."

Ben kaçma fırsatı bulamadan beni silah kemerimden tutup çekti. Hemen sonra yanında uzanıyordum. Kendimi nasıl bu tatsız durumda bulduğumdan emin değildim.

"Bak, çok da fena değilmiş!" Sesinden gülümsediğini anladığım Adena'ya aynı şekilde karşılık vermeye gerek görmedim.

"Tabii, huzursuz bir uyku istiyorsan."

Bedenini kıpırdatarak, bana yaklaştırıp çıplak omzunu ince kumaşla kaplı omzuma bastırdı. Vücudunun sıcağı beni büsbütün ısıtıp yanaklarıma kadar yayıldı. Birden yanımda duran Adena bana kırılgan geldi. Kolumu ona dolayıp onu koruma dürtümü üzerimden atmakta zorlandım.

Yumuşak bir sesle, "Yıldızları sayarım," dedi. "Uyumak için."

Başımı ona doğru çevirip silüetinin göğe bakışını izledim. Yumuşak dudaklarından dökülen her sözcüğe huşu karışmıştı. "Bir şeyin karanlık tarafından yutulurken bile nasıl böyle parlak bir ışık yayabileceğine hep şaşmışımdır."

Gözlerim yüzünün gölgeli hatlarında gezindi. "Ben de bunu çözmeye çalışıyordum."

"Umarım burada onlara nasıl hayran olunduğunu biliyorlardır," diye mırıldandı. "Demek istediğim, her gece yatmadan önce sayıyorum onları."

Yanında sönük kalan bir şeye hayranlık duyması karşısında başımı iki yana salladım.

"Yıldızların bile seni kıskandığından gayet eminim."

Başını bana çevirdi. Gözlerini gökyüzünden ayırıp bana dikti. "Ne?"

Ona doğru eğilip yumuşak bir sesle, "Yıldızları bile kıskandırıyorsun," dedim. "Çünkü bir gün –çok uzak bir gelecekte– onların yanında olacaksın ve ışığın hepsinden parlak olacak."

Onda aniden şair kesilmeme neden olan şey neydi? Emin olamasam da, ondan öğrendiğim bir şey vardı; hislerimi gizlememek. Muhtemelen itiraf etmemem gereken şeyleri itiraf etmem gerekse bile.

Hızlı hızlı nefes alıp verdiğini hissedebiliyor, düşüncelerin zihninde dönüp duruşunu neredeyse işitebiliyordum. Bedenime yaslanan bedeninin her karışı gergindi. Parmaklarım parmaklarına sürtündüğünde, nefesi boğazına takıldı. Çok sayıda titrek nefesin ardından, "Peki sen orada, yanımda olacak mısın?" diye fısıldadı.

"O kadar şanslı olursam."

Sertçe, "Söz ver bana," diye mırıldandı. "Yalnız olmak istemem."

Başımı sallayıp saçına yasladım. "Söz veriyorum Dena."

ON ALTINCI BÖLÜM

Adena

"Sana ikinci hediyem hazır."

Yatağına külçe gibi oturup arkamda tuttuğum sürprizi sıkıca kavrarken Mak'in bana doğru yürüyüşünü izledim. Ellerine bulaşan kül kollarına uzanmıştı. Gözlerim, bedenine yapışan gömleğinin ve yüzüne düşen siyah saç tutamlarının üzerinde gezindi. Görünüşü yutkunmama neden olsa da elimin ayağıma dolaştığını belli etmemeye çalıştım.

Uzun bacakları hemen sonra onu yanıma getirdi. "Başka hediye olmayacağına karar verdiğimizi sanıyordum. Senin akıl sağlığın için."

"O senin kararındı." Omuz silktim. "Ben bir öncekini aşmaya çalışmaya karar verdim."

"Haklı olarak dehşete düştüğümü bilmelisin."

"Kötü bir şey değil, yemin ederim!" Yanımdaki boş döşeğe işaret ettim. "Peki, otur bakalım."

Üzerine yerleştiği yatak gıcırdadı. "Şimdi," dedim ağır ağır konuşarak, "Gözlerini yum."

İtaat etmeden önce bir iç çekti. "Evet, çok korkuyorum şu an."

Onu duymazdan gelerek, hediyeyi ikimizin arasında kaldırıp ona uzattım. "Tamam, aç!"

Kirpiklerinin arasından bana şöyle bir baktı. Sonra başına bir şey gelmeyeceğinden emin olunca gözlerini tamamen açtı. Fakat bunu yapmasıyla çenesi de açıldı. Şaşkın yüzünde bir nebze huşu okunuyordu.

Telaşla, "Pae için yaptığım yelekten farklı," dedim. "Öncelikle yeşil değil, siyah. Bunun sana daha uygun bir renk olacağını düşündüm." Yeleği itinayla kollarıma serip yanlarındaki ceplere işaret ettim. "Ayrıca seninkinin astarında, artakalan o deriyi kullandım. Böylece kendine batırmaktan endişe etmeden bunlara bıçaklarını koyabileceksin!"

Başım iki yana salladı. Kül lekeli parmaklarını her bir dikiş yerinin üzerinde gezdirdi. "Nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?"

"Eh, annem gözlerim kapalı bile düz dikebilecek şekilde eğitti beni. Cep dikmek biraz alıştırma gerektirse de..."

Yumuşak bir sesle, "Hayır," diyerek araya girdi. Gülüşü de aynı ölçüde yumuşaktı. "Seni kastediyorum. Bir insan nasıl bu kadar iyi olabilir?"

Dudaklarım çekingen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ömrün boyunca antrenman yapınca çok da zor olmuyor."

Yüzünde bana bakarken sıkça beliren o bakış vardı. Beni ilk kez görüyormuş, bakacak yepyeni bir şey keşfetmiş gibi. Bende o zamana kadar dikkatini çeken tek şeymişim hissini uyandırıyordu bu bakış.

Çok geçmeden gözlerini kaçırdı. Parmakları kumaşın üzerinde dans edip ceplerden birinin altında oyalandı. "Bu nedir?"

Utangaçça gülümsedim. "Ah, senin için bir not."

Gözleri gözlerime çevrildikten sonra mor nakış ipliğinin üzerinde gezindi. Harf dikmede asla çok başarılı olmamışsam da el yazısı harflerim en azından okunaklıydı.

"Gökyüzünde görüşürüz," diye mırıldandı. Parmağım cümlenin ve yanına dikilen yıldızların üzerinde gezdirdi. "Biraz karanlık çağrışımları var gibi geldi bu bana, sence de öyle değil mi?" derken gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı.

"Sevgiyle bakarsan olmaz."

"Dena, ne antikasın sen."

Gülümsemem yüzümü ağrıtacak denli büyüktü. "Ah, teşekkür ederim."

"Hayır." Birden ciddileşti. "Ben sana teşekkür ederim tatlım. Sevgiyle giyeceğim bunu."

Gözlerimiz saniyelerce birbirlerine kenetlendikten sonra nihayet soruyu ağzımdan çıkarabildim. "Neden bana öyle diyorsun?" Kaşını kaldırmasıyla aceleyle ne kastettiğimi açıkladım. "Yani 'tatlım'?"

"Sebebin ortada olduğunu sanıyordum." Kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Ne yersen osundur."

Bu sözler karşısında nutkum tutuldu. Mak fırsattan yararlanıp konuşmasını sürdürdü. Fakat ancak bana biraz daha yaklaştığında, içimi bedeninin hafif temasıyla bile sıcakla doldurduktan sonra. Sanırım kaldırdığı eli ağır ağır yüzüme yaklaşırken, nefes alıp vermeyi bırakmıştım.

Mak gözlerime düşen kâkülümü yana çekerken, gırtlağının yukarı aşağı hareket edişini izledim. Parmaklarının hafif dokunuşları tenimi gıdıklıyordu. Nefesi saçlarımı havalandırıyor, kar-

nımın içindeki kelebekleri uyandırıyor, kucağımdaki ellerimi terletiyordu. Parmakları yanağımı okşarken, tenime kül bulaşıp bulaşmadığını düşünemeyecek kadar büyülenmiştim. Konuştuğunda sanki ruhumla konuştuğuna yemin edebilirdim. "Tattığım en tatlı şey sensin." Parmakları bir kez daha tenimi okşadı. "Ve sanırım hiçbir şeyi daha çok arzulamadım."

Vay anasını.

Küfürlü sözcükler kullanacak biri olmasam da içinde olduğum durum bunu gerektirir gibiydi. Böyle haykırmak, kolunun altına girmek ve Scorches Çölü'ne kadar koşmak istiyordum. Fakat dizime kadar battığım, o kadar engin olabileceklerini hayal bile edemeyeceğim karşılıklı duygular beni olduğum yere mıhlamıştı.

Ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Ben asla birine ait olmamıştım. Nasıl olabileceğim hakkında bir fikrim de yoktu.

Yanlış yapmaktan korktuğum için hiç yapmamak aklımdan geçiyordu.

Mak'in bana karşı hisleri gündüz düşlerine ve hezeyanlı düşüncelerime özeldi. Kafamın içinde inşa ettiğim, haftalarca bir gün gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ettiğim bir fanteziydik biz. Şimdi ise...

"Vebalar adına, hay şu kâküle!" Baştan çıkarıcı temasından sıyrılıp gergince güldüm. "Gözüme girip duruyor... Delirtiyor beni!"

Mak bana hayretle bakıp ani çıkışımı yorumlamaya çalıştı. Kızaran yüzümü bir elimle yelleyip abuk sabuk konuşmaya devam ettim. "Kâkülümü genellikle Pae keser, o yüzden böyle

yamuk. Eh, ona sorarsan o saçımı keserken yerimde durmadığımdan öyle oluyormuş fakat ben aynı fikirde değilim. Son zamanlarda Pae çok meşgul olduğu için de artık gözüme girmeye başladılar..."

"Ben keserim."

Mak'in sözleri beni saniyelerce afallattı. "Sen... Bunu yapar mısın?"

Mak'in dudak büküşü öyle tatlıydı ki... "Senin için ip atladım. Onun yanında bu ne ki?"

Ben kekeleyerek bir yanıt veremeden, Mak ayağa kalkıp yakındaki dolabın içini karıştırdı. Sonra elinde tozlu bir makasla döndü. Yatağa, yanıma oturup makası yüzüme yaklaştırdı.

Endişeli bir kahkahayla geri kaçtım. "Peki, şey, daha önce hiç yaptın mı bunu?"

"Saç kesip kesmediğimi mi soruyorsun? Hayır." Sesi sakin çıkıyordu. "Fakat bir şeyleri kesmek konusunda epey deneyimliyim."

"Harika." Makas bana yaklaşınca, eğilip büküldüm.

"Peki, buna devam edersen makasımı gözüne batıracağım." Yüzümdeki dehşet ifadesinden olacak, hemen, "Hayır, kasten değil tabii," diye ekledi.

"Peki, peki." Derin bir nefes aldım. "Sakinim ve şu an kesinlikle korkmuyorum."

Alaycı bir neşeyle, "Bu benim için yeterince ikna edici," dedi.

İlk saç tutamının kopmasıyla dilimi ısırdım. Üçüncüde kıkırdıyordum.

Mak iç çekti. "Şimdi ne oldu?"

"Hiçbir şey." Homurtuyla güldüm. "Sadece gıdıklandım."

"Paedyn haklıymış. Kâkülünün yamuk yumuk olması hep senin yüzünden."

Kıpırdamamaya çalışırken kollarımı kavuşturdum. "Belki de kâkülümü biraz yamuk seviyorumdur. Karakter katıyor."

"Ah, daha fazla karaktere ihtiyacın varmış gibi!"

Makası son kez kullanmasıyla kestiği son tutam kucağıma, diğer tutamların arasına düştü. Buklelerimin uçlarını avucumda toplayıp, her makas darbesini hissetmişler gibi sessizce yaslarını tuttum.

Gözlerimi yeniden Mak'e çevirmemle bir elini bana doğru kaldırdı. Başımı yana kaçıracak zamanım vardı. Fakat bunu yapmak yerine, parmaklarını yeni kesilen kâkülümün arasında gezdirmesine izin verdim.

Sessizce, "Hâlâ yamuk mu?" diye sordum.

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeyle yukarı kıvrılan Mak başını salladı. "Başını yana eğersen hayır."

Gözlerindeki keder her geçen gün azalmıştı ve ona şimdi baktığımda sadece memnuniyet görüyordum. Kabullenmişlik. Ben de ona gülümseyip başımla parlak saçlarına, aceleyle bağlanmış tokadan kaçan tutamlara işaret ettim. "Eh, hepimizin mükemmel saçları yok maalesef."

Güldü. Gür ses beni ürpertti. "Saçım muhtemelen en mükemmel olmayan yanım." Mak eliyle siyah tutamların arasında seçilen gümüş saçlara işaret etti. "Şuradaki tutam saçlarımın bütünlüğünü..."

Elim gümüş tutama gidince Mak sustu. Tutamların üzerinde elimi gezdirip parmak uçlarımda bıraktıkları hissi zihnime

kazıdım. Nefeslerini işitebiliyor, her geçen saniye bana daha da yaklaştığını hissedebiliyordum.

Pırıltılı gümüş tellere gülümseyerek, "Bence mükemmel," diye fısıldadım. "Tıpkı benim Pae'den aldığım küçük bukle gibi."

Mak'in eli belime gitti. Parmaklarının belimi kavrayışı başımı döndürecek kadar güçlüydü. Tam dokunuşuyla alev alacağımı düşünürken, o el sırtımdan yukarı gidip beni ona doğru çekmeye başladı.

Beni kendine yaklaştırdı. Birden, sessizce hiç durmamasını diledim. Kolunu bana sıkıca dolayıp alınlarımız birbirine değene dek öne eğildi. Sonra, "Bence sen benim kusursuzluktan çaldığım küçük parçamsın," dedi.

Sözleri, dokunuşu, parmaklarının tenimi okşayışı kalbimi hızlandırdı.

Tüm hayatımı istenmeyi dileyerek geçirmiştim. Ve şimdi o burada, ona izin vermem için yalvarıyordu.

Gözlerine bakabilecek kadar geriledim. Bakışındaki hürmeti gördüm. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi ona odaklamamla tüm korkum geçti. Beklentileri terk edip sadece *ben* olduğumda.

O benim fantezimdi. Bu da gerçekliğim.

Bunu fark etmemle tüm tereddüdüm kayboldu.

Ve onu öptüm.

Ellerim yüzünü sardı. Parmaklarım gururlu elmacık kemiklerinin üzerine yayıldı. Öpüşü yumuşaktı. Masum ve tatlı. Beni nazikçe öpüp korumacı bir tavırla sardı. Dudaklarıma değen dudakları yumuşak, hassas ve sıcaktı.

Hafifçe geriye çekilip kestiği kâkülümün telleri arasından onu süzdüm. Fakat onun gözleri hatlarını süzdüğü dudaklarımdaydı.

Onu izlemek kalbimin deli gibi çarpmasına, zihnimin o ana dek cüret edemediği fikirleri mırıldanmasına neden oluyordu.

Elini sırtıma bastırmasıyla titrek bir nefes almam gerekti. Nefes nefese, "Be-ben... Bu konularda çok becerikli değilimdir Mak," diye kekeledim. "Bana dokunmaları bir yana dursun, hoşlandığım oğlanların benimle konuşmalarına bile alışık değilim."

"Konuşmaya biraz ara verip seni doğru dürüst öpmeme izin verecek misin?" Sesi nefessiz çıkıyordu. Gözleri dudaklarıma çevrildi.

"Şey..." Yutkunarak ona yaklaştım. "Eh, henüz günlük sözcük sayıma ulaşmadığımdan..."

Dudakları dudaklarıma çöktü.

Bu öpücük, ilk öpüşmemizle taban tabana zıttı. Elleri saçlarımdan boynuma indi. Bu öpücük derin, acelesiz ve hayal ettiğim her şeydi.

Mak bir kolunu belime dolayıp beni kendisine öyle bir yasladı ki aklımdan kalbimin gürültülü atışlarını hissedebileceği geçti. Kendime vazgeçme fırsatım vermeden, bir bacağımı her iki bacağının üzerine atıp kendimi kucağında buldum.

Sonra Mak bir şey yaptı. O zamana kadarki tüm öpücüklerinden ve dokunuşlarından çok daha yakın bir şey. Beni geriye yatırıp gülümsemesini görmeme izin verdi.

Büyük, parlak, güzelliğiyle onun olan bir gülümseme.

Gözlerimi gülümsemesine dikerek nefessiz hâlde, "Benim için mi?" diye sordum.

"Her biri," diye mırıldandı.

Onu tutkuyla öptüm. Ömrüm boyunca birini öpmeyi hayal ettiğim gibi öptüm onu. Bir peri masalının finalini yaşıyormuşuz gibi öptüm onu.

Nasırlı bir el yüzümü sararken diğer el sırtıma uzandı. Dudakları dudaklarımın altında hareket ederken Mak nefesimi içine çekti. Bunu yapmasına memnuniyetle izin verdim. Memnuniyetle onun mükemmelliğinin bir parçasından fazlası olabilirdim. Onu tamamen doldurabilir, midesi bulanana dek içine duygularımı tıkabilirdim.

Nazikçe isterse ona her parçamı verirdim.

Geri çekilip derin derin nefes aldım.

Mak de aynını yaptı. Alnını eğip alnıma yasladı. Boğazımdan yukarı bir itiraf yürüyüp, mühürlenmiş dudaklarımı ayırarak döküldü. "Sana düşüyorum Mak."

Başparmağı yanağımı okşadı. "Bana düşüyor musun?"

Başımı sallayıp titrek bir nefes aldım. "Benim birine gönlüm kaymaz. Gönlüm kontrolsüzce düşer ona. Sonra gönlüm ve ben, kaçınılmaz bir şekilde yere çakılırız."

Yumuşakça gülümsedi. Sert hatlarının üzerinde nazik bir eylem. Gözleri yüzümün üzerinde gezinirken parmakları dağınık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Eh, seni yakalardım Dena fakat anlaşılan birlikte düşüyoruz."

Hayretle ona baktım. Gülümsemem yüzüme daha da yayıldı. "Gerçekten mi?"

Başını yavaşça salladı. "Gerçekten."

Dudaklarımı kenetleyip başımın döndüğünü gizlemeye çalıştım. Çuvallayıp dudaklarına bir öpücük kondurmam fazla zaman almadı. Uzun uzun öptüğüm Mak'ten ayrılmak benim için bir mücadeleydi.

"Bu gece şatoya geri dönmek zorundayım." Kollarını belime sarıp dudaklarımı yeniden esir almasıyla sözlerimin yerini

bir kıkırtı aldı. Dudaklarım dudaklarında, cümle kurmakta zorlanarak güldüm. "Hâlâ Pae'nin elbisesini..."

Bir başka öpücük sözümü kesti.

"... yarınki baloya..."

Sonraki öpücüğü başlatan ben oldum.

Cümlemi baş döndürücü bir gülümsemeyle bitirdim. "... yetiştirmem gerek,"

O beni durduramadan kucağından inmeyi başardım. Kumaş çantamı hızla omzuma atıp kapıya yöneldim. Mak arkamdan gelip kollarını bana doladı.

Kıkırdayarak kollarımı, belime doladığı kendi kollarının üzerine koydum. Neşeyle, "Haklıydım," dedim, "Hiçde göründüğün kadar aksi biri değilsin."

Arkamda sırtını dikleştirdiğini hissettim. "Evet kahretsin, ne yaptın sen bana böyle?"

Gülerek yüzümü ona çevirdim. "Yarın akşam görüşürüz." Yüzüne parmağımı doğrulttum. "Kale'de, unuttun mu?"

"Ah, demek uyuyamayacağım."Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "İple çekiyorum."

Gözlerimi devirdim. Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. Tatlı tatlı gülümsedi. Soğuk kabuğu saniyeler içinde eriyip gitti.

Mak gömleğinin kolunu aniden yüzüme kaldırınca soru sormak için ağzımı açtım. Fakat yanıt ben soruyu sormadan geldi. "Yüzünde kül var tatlım. Benim kabahatim olabilir."

Mak tenimi temizleyene dek ona gülümsedim. Sonra ona bir öpücükle veda ettim. Yumuşak, tatlı bir veda.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldadım.

"Saatleri saymaya başladım bile Dena."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Adena

Kollarım karanlıkla sarılmıştı.

Ben dikiş odasından aceleyle çıkarken siyah kumaş kucağımdan dökülüyordu. İpeksi elbiseye gülümseyerek bakarken eserim karşısında hissettiğim coşkuyu bastıramıyordum.

O ana kadarki en güzel kreasyonum olabilirdi bu. Hakkını verecek daha güzel birini de düşünemiyordum.

Koridorlar hizmetlilerle dolup taşıyordu. Hepsi de artık çok yaklaşan son baloya hazırlanıyordu. Aklımda bu düşünceyle adımlarımı hızlandırdım ve balo salonuna giden bir grup İmparatorluk Muhafızı'na çarpmamak için sağa sola kaçarak ilerledim.

Kale'de Mak'in yanında olduğumdan ne ilk ne ikinci baloya gitmiştim. Fakat saldırıyı yine de işitmiştim. O zamandan beri etrafta gezinen İmparatorluk Muhafızlarının sayısı artmıştı. Sağladıkları emniyet hissine rağmen ürperdim.

Lüks halı adımlarımı yumuşatsa da ayaklarımda bıraktığı his dikkatimi dağıttı. Kalemizdeki halı bu kadar rahat olsa Pae'yi

uyandırmak kim bilir ne kadar zor olurdu? Fakat bu Sınavları kazanırsa ilk işimiz bunun kadar yumuşak bir...

Kollarım fazlasıyla yapılı birine çarptı.

Gözlerimi yerden ayırıp tepemdeki en az benim kadar dalgın gözlere baktım. O gözler gri, fırtınalı ve –Veba yardımcım olsun– Prens Kai'a aitti.

İpeksi elbiseyi, terleyen avuçlarımdan kaymasın diye göğsüme yaslayıp apar topar reverans yaptım. "Prens Kai! Sizi görmemişim! Bu halı insanın dikkatini feci dağıtıyor."

Bir kez olsun her şeyi daha berbat edemeden çenemi kapattım. Gözlerim nihayet Prens'in siyah tuniğinden ayrıldığında, yüzündeki keyifli ifadeyi görüp rahat bir nefes aldım.

Vebalar adına, ne yakışıklı.

Bu düşünceden sıyırmaya çalıştığım kafamı iki yana salladığımı fark etmemiş olmasını diledim. Çünkü benim de kendi yakışıklı oğlanım vardı. Fakat Pae'nin epey şanslı bir kadın olduğunu da itiraf etmem gerekiyordu.

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Sen Adena olmalısın."

Hayretle, "Evet?" diye yanıt vererek sözcükten bir soru çıkardım. "Siz bunu..." Telaşlı bir hizmetçinin yolundan çekildim. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Eh, bu şatoda bu geceki baloya yeşil dışında bir renk giyecek kadar cüretkâr tek bir kız var." Prens o gri gözleri kucağıma serili kumaşın üzerinde gezdirdi. "Dolayısıyla sen, Loot'tan gelen terzi olmalısın."

Prens'e şaşkın gözlerle baktım. "Şey, evet, öyle olmalıyım." Gülümseyerek, "Çok iyi bir gözlemcisiniz," diye ekledim.

Kai'ın gözü kumaşın üzerinde gezindi. "Psişik arkadaşınla epey zaman geçirdim."

Dilimi ısırdım.

Diğer herkesin inandığı kandırmacanın bir parçası olmak son derece tuhaftı. Fakat yine de, Pae'nin sırrını korumanın gururu içinde Prens'e gülümsedim. "Ah, biliyorum." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani, bunu işitmek harika Ekselansları!"

Yine o hafif sırıtış. "Demek bu gece için siyahı seçti."

Başımı eğip elbiseye baktım. "Kesinlikle öyle. Göz alıcı görüneceğinden şüphem yok."

Prens rahat bir tavırla, "Benim de yok," dedi. "Kesinlikle bakışları üzerine toplayacak, bu bir sürpriz olmaz."

Prens Kai'ı dikkatle süzüp sözlerimi özenle seçtim. Bir kez olsun. "Öyleyse, yeşil giymemesinin sizin için sakıncası yok?"

Kai sorumun üzerine uzun uzadıya düşünmedi bile. "Elbette yok. Onun kalabalığa karışmasını istemem."

Gözlerim müstakbel İnfazcı'yı süzerken dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvırıldı. Kai kesinlikle kardeşi gibi değildi. Hayır, belli ki Kai, Paedyn'in bir mesaj vermesini tercih ederdi. Kalabalığın arasında seçilmesini.

Böylece hangi yakışıklı Prens'in tarafını tutacağıma karar vermiştim. Çünkü hikâyeleri ne kadar trajik olsa da kaderinde Paedyn olan Kai'dı. Bu hayatta ne kadar zıt roller oynasalar da. Sonraki hayatta her şey farklı olurdu belki.

Sessizce, "Bunu işitmek güzel," dedim.

Kai tuniğinin kollarını özensizce sıvadı. "Neden dikkatini dağıttı?"

"Anlamadım?"

Kai başıyla ayaklarımıza işaret etti. "Halı."

"Ah!" Omuz silktim. Söyleyeceğim sözleri seçmeye çabaladım. "Halının ayaklarımın altında bıraktığı hissi ezberlemeye çalışıyordum. Böylece Pae'yle ben Kalemiziçin böyle yumuşak bir halı satın alabiliriz."

Kai'ın yüzünde bir ifade belirip kaybolsa da ardındaki duyguyu deşifre edemedim. Açık renk gözlerini saran siyah kirpikleri açılıp kapanırken, bir an için bir şey söyleyecek gibi oldu. Fakat bunu yapmayıp, bir adım uzaklaşarak sohbetimizi tek hareketle sonlandırdı. Başını hafifçe sallayıp, "Umarım o halıyı bulursun," dedi.

Sonra dönüp omzunun üzerinden bana sırıttı. "Duvardan geçersen odasına çok daha hızlı ulaşırsın. Güven bana, bunu defalarca yaptım."

Bu sözlerinin ardından, İnfazcı kalabalık koridorda yürümeye başladı. İmparatorluk Muhafızları kenara çekilip ona yol verdiler.

Şaşkın hâlde sırtına bakakaldım. Yutkunmak bile bana birden zor gelir oldu.

Onun ne olduğunu nasıl unutabilmiştim?

Az önce Mak'in dengiyle tanışmıştım. Onu bir anda öldürtebilecek olan adamla. Sırf aynı güce sahip oldukları için. Loot'ta gizlenen Hükmedici'nin aksine, o güç Prens'ten dalga dalga yayılır gibiydi. İkisinin bende uyandırdıkları his ürkütücü biçimde tanıdık olsa da tehditkâr havaları kendilerine hastı.

Başımı iki yana salladım. Kalabalık koridordaki yolculuğuma yeniden başlamamla zihnimde düşünceler uğuldamaya başladı. Fakat yanımdaki duvarı görmemle aniden durdum.

Belki de tavsiyesine uymam gerek.

Duvarın diğer yanına adım attığımda, Pae'nin yatak odası benden sadece birkaç adım ötedeydi. Kapısını ardına kadar açtığımda rahat bir nefes aldım. "Pae, umarım üzerinde bu elbiseyle göreceğin ilgiye hazırsındır!"

Başını paravamn arkasından uzattı. Bu hareketiyle gümüşi saçları savruldu. "Umarım abartıyorsundur."

Gizlendiği yere koştuğumda, Ellie'nin uğraşması gereken saçın bolluğundan yıldığını gördüm. Fakat benim endişelenmeye gerek duymadığım, tekrarlanan bir sorundu bu.

Bu yüzden elbisesini açıp kendi üzerimde gösterdim. Yüzümde gururlu bir gülümsemeyle, "Sen söyle," dedim. "Sence bununla soylular bile gözlerini sana diker mi? Özellikle de içlerinden biri?"

Pae karşısındaki elbiseye hayretle baktı. Kömürle sürme çekilmiş gözleri elbiseyi baştan ayağa süzdü. "Korkarım öyle olacak."

"Mükemmel!" Memnuniyetle omuz silktim. "O hâlde işimi iyi yaptım demektir."

Pae yüzündeki huşudan hiçbir şey eksilmeden, homurtuyla güldü. "Adena," dedi, "İşini biraz fazla iyi yapmış olabilirsin."

Hülyalı bir edayla, "Ne var, bir prensin –ismi lazım değil– seni görüp dizlerine kapanmasından mı endişe ediyorsun?" diye sordum.

Pae kızaran yanaklarına rağmen kollarını kavuşturup, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok A," dedi.

Bir parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Hımm. Eh, ismi ay sözcüğüyle kafiyeli biri..."

Ellie alçak sesle, "Tay sözcüğüyle de," diye araya girdi.

Yüzüm aydınlandı. "Ha, bir de az önce koridorda kendisiyle konuşmuş olabilirim."

Pae başını öyle hızlı çevirdi ki az kalsın gümüşi saçları ağzımın içine dolacaktı. "Hadi oradan."

İç çekip neşeyle gülümsedim. "Konuştum."

Pae bıkkın bir tonda, "Siz ikinizin konuşacak neyi olabilir ki?" dedi.

"Hım, dur bir düşüneyim. Ortak ilgi alanımız ne olabilir?" Hınzırca gülümsedim. "Aaa, tabii ya. Sen!"

Ellie kıkırdarken Paedyn homurdanmamak için kendini tuttu. "Vebalar aşkına, belki de anlatmasan daha iyi olacak."

Ona aldırış etmeden, "Eh, özetlemek gerekirse," diye devam ettim, "Seninbu gece çok güzel olacağın konusunda benimle aynı fikirde. Bir de kesinlikle seninle dans etmek isteyecek."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Prens'in ağzından tam olarak o sözler çıkmamışsa da Pae'nin bundan haberi yoktu. Ayrıca Prens'in aklında bunun olduğundan emindim.

Pae iç çekti. Malum yüzüğü başparmağında durmadan çeviriyordu. "Aklıma getirme şunu."

Kaşlarımı çattım. "Bir şey mi oldu?"

Pae neşesizce güldü. "Çok şey oldu."

Kalan giysilerini üzerinden çıkarmasına yardım ettim. Sonra elbiseye girdi. "Ah, anlat hadi," dedim. Her ayrıntıyı iştahla bekliyordum.

Kollarını ince, sarkık yenlerden geçirdi. "Sınav'dan sonra anlatsam olur mu A?" Sesi bitkin çıkıyordu. "Daha olanları kendim hazmedemedim."

Korsesini çekmesine yardım ettim. "Tabii Pae. Senin Sınav'a

odaklanman gerek."

Bunu vicdan azabımı hafifletmek için söylemiştim. Hâlâ ona Mak'ten, onunla geçirdiğim zamandan bahsetmemiştim. Benim birisine *düşme* huyumu bilse de son öğrenen o olacaktı.

"Sağ ol A." Paedyn gülümsedi. Rahatlamış görünüyordu.

"Henüz teşekkür etme." Bir parmağımı kaldırıp ona dönmesini işaret ettim. "Korseyi sıkmadım daha."

"Vebalar," diye mırıldandı. "Bu elbise biraz daha az güzel olsa giymemek için yalvarabilirdim."

"Ah, lütfen ama..." dedim. "İtiraf etmesen de güzel giysiler giymeye bayılıyorsun. Yalan mı Ellie?"

"Bence..." Ellie duraksadı. "Hoşuna gidiyor gibi..."

Pae homurtuyla gülse de korsesinin bağcıklarını çekmemle sesi kesiliverdi. "Eh, nefes alamamaktan hoşlanmadığımı, adım gibi biliyorum."

"Fakat nefes kesicisin." Homurtuyla gülmemek için kendimi zorladım. "Hem de nasıl."

"Bence bu iş gereğinden fazla hoşuna gidiyor senin A." Ofladı.

"Seni giydirmek için son şansım olabilir bu." Bağcıkları sıkmamla Pae homurdandı. "Bu yüzden fırsatı kaçırmamalıyım!"

Pae epeyce yalvarıp yakarınca, nihayet korsesinin bağcıklarını düğümleyip eserime hayranlıkla bakmak için onu çevirdim. Büyük kısmı transparan olan korse, Pae'nin boncukların ve korseyi süsleyen helezonik desenlerin altında kalan bronz tenini gözler önüne seriyordu. Sadece tasarım amaçlı, ince yenler elbisenin Pae'nin üzerinden düşmemesine hiç katkıda bulunmadan omuzlarından sarkıyordu.

Yerlere dökülen, bir örnek iki yırtmacın süslediği eteği süz-

düm. Ben bunu yaparken, Paedyn kumaşı kenara çekip gümüş hançerini bacağına taktı. Sonra sırtını dikleştirip fikrimizi söylememiz için Ellie ile benim önümüzde dikildi. "Eee? Ne düşünüyorsunuz?"

Ellie gülümseyerek, "Güzel görünüyorsun Paedyn," diye fısıldadı.

Karşımdaki görüntü gözlerimi istemsiz yaşlarla doldurdu. "Tehlikeli görünüyorsun. Fakat birçok açıdan da zarif."

Paedyn sözlerim karşısında yumuşamıştı. "Aldığım en iyi iltifat olabilir bu."

Ellie iç çekti. "Birazdan balo salonuna gitmen gerek ve hâlâ saçına ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Basit bir şey olsun," dedim. "Belki bir topuz? Köprücük kemikleri görünsün istiyorum."

Ellie söyleneni yapıp Pae'nin saçlarını ensesinde gevşek bir düğüm yaptı ve tutamları yüzüne serbestçe dökülecek şekilde ayarladı.

Ellerimi önümde birleştirip ortaya çıkan esere gülümseyerek baktım. "Muhteşem! Şimdi, geç olmadan git!"

Paedyn hafifçe güldü. Uzanıp ellerimi tuttu. "Teşekkür ederim A. Sana benim için diktiğin elbiselerin her birine ne kadar bayıldığımı anlatamam."

Hınzırca, "Elbiselere bayıldığını biliyorum," dedim. "Tabii bana da."

"Tabii sana da." Sırıttı. "Elbette."

Birden gülümsememin yerini çok ciddi bir ifade aldı. "Bu Sınav'dan sonra bana döneceğine söz ver."

Paedyn içtenlikle, "Elimden gelenin en iyisini yapmaya söz

veriyorum," diye mırıldandı. "Sadece bir Sınav daha ve sonra özgür olacağım. *Biz* özgür olacağız."

Dudaklarım beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin için durmadan tezahürat yapacağım Pae."

Uzunca bir süre birbirimize hayranlıkla baktık. Sonra onu kapıya kışkışladım. "Hadi bakalım, gidip prensinle dans et!"

Paedyn, "Elimde olsa etmem!" diye seslendi. Omzunun üzerinden bir gülücük atıp koridorda gözden kayboldu.

Paedyn kapıdan çıkar çıkmaz Ellie yüzünü bana çevirdi. "Senin oğlanla görüşmeye gidecek misin?"

Gülümsedim. "Tabii ki." Kumaş çantamı toplayıp mutlu bir gülümsemeyle kapıya yürüdüm. "Yarınki Sınav için döneceğim, endişe etme. Midem izlemeyi kaldırır mı bilemesem de."

Elini sallayıp beni uğurlayan Ellie'ye aynı şekilde karşılık vererek koridora çıktım. Heyecandan hoplaya zıplaya yürümemek için kendimi tuttum. Kale'de geçireceğimiz gecenin heyecanıyla doluydum ve...

Biri yolumu kesti.

Bir hizmetçiydi bu. Genç ve utangaç adam bana tereddütle baktı. "Ah!" dedim. "Selam."

Fakat oğlan nezaketime aynı şekilde karşılık vermedi. Hayır, bana sadece ezbere bir cümleyle yanıt verdi.

"Kral bu akşam seninle konuşmak istiyor."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Makoto

Kale'ye giderken hayret verici bir mutluluk içindeydim. En son ne zaman o kadar mutlu olduğumu hatırlamıyordum. Hera'nın yanındayken bile.

Hera.

İçinde artık onun olmadığı bir hayattan keyif almak bana yanlış gelse de hâlâ her gün, yokluğunun yasını elimden gelen her şekilde tutuyordum. Sokakta gülümseyen yüzlerde onu görüyor, sihir numaralarının nasıl çocukları güldürüp ebeveynleri büyülediğini hatırlıyordum. Kılıç bilerken çıkan seslerde, küçükken nasıl bana kılıç bilemesine izin vermem için yalvardığını işitiyordum. Yağmurda, yaklaşan fırtınada onun kokusunu alıyordum.

Dört yanımdaydı o. Aynı zamanda hiçbir yerde değildi de.

Tek başıma yas tutuyordum. Sessizce. Kendime sadece bir geceliğine Adena'nın kollarında kendimi koyuverme hakkını tamyordum.

Fakat insanlar muhtemelen Hera'yı çoktan unutmuştu. Sınavların bir başka kurbanıydı o, kazanma şansı hiç olmamıştı. Ölümünde oynadığım rolü, başarısız kurtarma girişimimi düşünmemeye çalışıyordum.

Canımı çok yakıyordu bu. Özgürlüğünü kaybetmesine neden olduğumu düşünmek. Özgürlüğümüzü.

Artık gidemezdim. Adena hâlâ buradayken bunu yapamazdım.

Akşam yaklaşırken, tenhalaşmaya hazırlanan kalabalık sokakta insanları dirseklerimle iterek ilerliyordum. O tanıdık çıkmaz sokağa giderken kulağıma renksiz sohbetler geliyordu.

Dalgalanarak beni karşılayan renkli flamayı görünce gülümsememi tutamadım. O flamada fazlasıyla Dena'ya has bir şey vardı. Çok rahatlatıcı. Çok masum ve tatlı.

Fakat onun beni masumca öpmediği kesindi.

Eh, belki ilkinde. Fakat sonra hemen arzuma karşılık vermişti.

Ağzıma yapışan ağzının hareketleri hipnotize ediciydi. O anda benden bir şey istese korkarım yerine getirmekten başka bir seçeneğim olmazdı.

Bariyerin üzerinden atlayıp halının yanındaki ödünç yerime geçtim. Geçen her saniyede daha da kirleniyorum gibi geliyordu bana. Paedyn'in yerini kalıcı bir şekilde çalmamdan endişe etmesine gerek yoktu.

Bu düşünce başka düşünceleri getirdi. Bir anda Adena'nın en iyi arkadaşına benden bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Fakat bu düşünce kısa sürede yerini daha da kaygı verici bir soruya, Adena'mn en iyi arkadaşına benden, gücümden *gerçek*

anlamda bahsedip bahsetmediği sorusuna bıraktı. Bütün krallık, yarışmacı ve müstakbel İnfazcı'yla Sınavlar boyunca birbirlerine yakınlaştıkları haberiyle çalkalanıyordu. Paedyn'in ağzından kaçacak bir tek söz, Prens'in ne olduğumu öğrenmesine yeterdi...

Giderek daha endişe verici olan düşünceleri aklımdan attım. Dena'nın sır tutmakta çok başarılı olduğuna ikna olmuştum. Fakat bu iddiayı destekleyecek başka kaynaklarım yoktu.

Halının üzerinde huzursuzca kıpırdanırken, hiçbir şeye dokunmamak için elimden geleni yaptım. Adena'nın gelişini sabırsızca beklerken, bana diktiği yeleğin cebinden ince, uzun kutuyu çıkardım. Kutunun kapağı kolayca kayarak açıldı ve içindekine hayranlıkla baktım.

İğne, Adena'nın parmaklarına batırdığına şahit olduğum iğnelerden biraz daha büyüktü. Gümüş güçsüz ışıkta bile parlıyordu. Üzerine oyulmuş ayrıntılı yarım ay desenlerini seçebiliyordum.

Daha önce hiç, birine hediye almamıştım. En azından bu tür bir hediye.

Öyle sevgi dolu, gereklilikten değil, isteyerek verilen bir şey.

Korkunç gerçek de işte buydu. Onu istiyordum.

Ne demişti buna? Birine düşmek mi?

Parıldayan iğneye gözlerimi diktim. İğne onu sihirle ara sokağa, özlem dolu kollarıma getirebilecekmiş gibi. Çünkü bir noktada ben de ona düşmeye başlamıştım. Artık o düşüşün dönüşü yoktu.

Zaman ağır ağır ilerleyip sokağı karanlığa buladı. Ona aldığım hediyeyi kabına koyup yeniden cebime sakladım. Sırtım kirli duvarda, göz kapaklarım giderek ağırlaştı.

Nerede kaldı?

Çok önemli bir konu olmadıkça Kale'deki gecemize gelmeyeceğinden şüpheliydim. Muhtemelen Paedyn'le işi uzamıştı. Belki de elbisede bir değişiklik yapması gerekmişti.

Bu düşünce beni gülümsetti. İnsanlara neyi nasıl giyeceklerini anlatırken muhtemelen nasıl da keyifleniyordu.

İç çektim. Bacaklarımı toparlayıp ayağa kalktım.

İşi çıkmıştı. Bundan emindim. Sırf işini yaptığı için benden defalarca özür dileyecekti. Ben de ona bana bir öpücük borçlu olduğunu söyleyecektim. Belki iki. Belki bir düzine.

İşin iyi yanı, Kale'de uyumam gerekmeyecek.

Terk edilmiş sokağa adım atıp dükkâna dönmek için yürümeye başladım. Hemen ötedeki bir duvarda çarpık çurpuk bir el ilam gördüm ve üzerinde ne yazdığını karanlıkta okumaya çalıştım.

Son Sınav'ın yarın gerçekleşecek olmasının şaşırtıcı bir yanı yoktu. Gözlerimi burukça devirdim. Şu Sınavlar bize yeniden musallat olana dek geçecek beş yılın tadını çıkarmaya hazırdım.

İlanın tam ortasındaki iri harfli cümleye gözüm takıldı.

Bu yılki final Sınav'ı Çanak Arena'da gerçekleşecek. Herkes izlemek için davetlidir.

Başka bir yılda olsak bunun benim için bir anlamı olmazdı. Sınavlar, alışılageldiği üzere krallığın eğlenebilmesi için Çanak Arena'da gerçekleştirilirdi. Fakat bu yıl farklıydı. Bu yıl, yarışmacılar hâlâ arenada rekabet etmemişlerdi.

Tam bu düşünceleri aklımdan çıkaracakken kimin arenada olacağını anımsadım.

Adena.

O tribünde olacak, en iyi arkadaşını gözlerini elleriyle kapatarak izleyecekti. Daha önce herhangi bir Sınav'ı izlemek için Çanak Arena'ya girmeye cesaret edememiştim. Fakat daha önce Adenam da yoktu.

Ona sürpriz yapabilirim. Yanına otururum. Onu teskin ederim.

Tehlikeliydi bu. Fakat Adena içindi.

Onunla Kale'ye dönecektim. Bu bile tek başına bir sürpriz olacaktı. Sonra cebimde güvenle duran hediyesini ona verecektim. O ciyaklayacak, ben gülümseyecektim. Sadece onun için.

Dükkânıma giden ara sokağa döndüğümde, dudaklarıma bir gülümseme yerleşecek oldu.

Çünkü hayatımda ilk kez bir Sınav'ı izleyeceğim için heyecan duyuyordum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Adena

Onu bir daha asla göremeyebilirim.

İkimiz birlikteyken kaçamak gülümsemesini bir daha asla göremeyebilirim. Şu an benim yapmak istediğim gibi onu sıkıca saran yeleği bir daha asla görmeyebilirim. Bana huzur veren o gümüş saç tutamını bir daha asla göremeyebilirim.

Birbirimize gönlümüzün düşüp düşmeyeceğini asla göremeyebilirim.

Fakat en kötüsü, Kale'deki buluşmamızı kaçırdığım için ondan asla özür dileyemeyebilirim.

Zindanlar soğuktu.

Sanırım bu beklenen bir durumdu. Tabii zindan havasını ilk elden deneyimlemeyi planlamamıştım.

Sırtıma yaslanan rutubetli duvar, Kral beni çağırttığında üzerimde kazak olmadığına pişman etmişti beni. Ya da belki dantelli hırkam. Fakat ara sıra hücreme gelen İmparatorluk Muhafizları

hariç, çıkardığım işi takdir edecek kimse olmadığından hırkayı ilk kez zindanlarda giymek hiç hoşuma gitmezdi.

Parmaklıklarımın ötesindeki yalnız, titrek ışığa bakarak gözlerimi yumdum ve zonklayan şakağımı taş duvara yasladım. Midem oradaki herkesten daha konuşkan olmuş, büyüyen açlığımla guruldayıp duruyordu. Bir gözümü hafifçe açıp hücremin köşesine özensizce atılan bayat ekmeğe diktim. Hareket etmek düşüncesi bile yüzümü buruşturmama neden oldu. Dilimi ısırıp ekmeğe yaklaştım. Ayak bileklerime bağlı zincirler derimi kumaş gibi yırtıyor, gözlerim yaşarıyordu. Paslı metal derimi kaldırmış, altında kıpkırmızı kabarcıklar oluşmuştu.

Titrek bir nefes alıp ekmeğe uzandım.

Ne göreceğimi biliyordum. Hatta kaçınılmaz olanı geciktirmek için gözlerimi sıkıca kapadım. Bu bir kâbusmuş gibi, Pae beni uyandıracakmış gibi. Çünkü hep uyandırırdı beni. Her zaman korkuyu savuşturmanın, ikimiz için de güçlü olmanın bir yolunu bulurdu. Parmaklarının düz kesmediği o kâkülde gezindiğini, beni rüyalarımdan koparan teskin edici dokunuşunu hissedecektim. Sonra başımı omzuna koyup birlikte oturacak, yıldızları onlar sabah ışığına karışana kadar izleyecektik.

Fakat burası Kale değildi. Etrafımda ne yıldızlar ne de zonklayan başımı dayayabileceğim omuzlar vardı. Uyanıktım ve gözlerimi açtığımda...

Parmaklarımı görünce hıçkırdım. Keşke ellerimi arkadan bağlasalardı da göremeseydim.

Bunu neden yaptıklarını bilmiyordum. Hepsi bir yana, neden burada olduğumu bile bilmiyordum.

Parmaklarımı kırmaya başladıklarında çığlık atmış, o acının

ortasında yaşamı benim için güzelleştiren tek şeyi elimden almamaları için onlara yalvarmıştım. Parmaklarım benim ekmek teknem, huzurum, sağ çıkmayı başardığım geçmişimle olan bağımdı.

Sonra ağlamıştım.

Başta sessiz bir matemdi bu. Gözyaşlarım kapalı göz kapaklarımın ardından süzülmüştü. Fakat soğukkanlılık zaten hiçbir zaman övündüğüm bir vasfım olmamıştı. Çok geçmeden kırık kemiklerimin ve yıkılan hayallerimin sesleri arasında hıçkırarak ağlıyordum.

Ancak uzattığım elimi bulanık görünce ağladığımın farkına vardım. Yine. Anlaşılan, Kral buraya tıkılmamı istediğinden beri tek yaptığım ağlamaktı. Neden hapsedilmiştim? Hâlâ bu soruya bir yanıt bulamamıştım. Fakat zaten daha acil sorunlarım vardı.

Burnumu çekip kendimi güçlükle ekmeğe doğru zorladım. Zincirlerin gerilmesiyle ayak bileklerim acıdığında nefesim kesildi. Bu kadar acıyı kaldıramıyordum. Pae gibi değildim ben. Canımın o kadar kötü yanmasına alışık değildim. Delik deşik parmaklara, yaralı ellere alışık olsam da ağrılar içinde bir bedene ve kırık kemiklere alışık değildim.

Ofladım. Külçe gibi yere yığılıp sırtımı duvara verdim.

Önemli değildi. Gerçekten. Açlığa alışıktım ben. İşin aslı, bayat ekmeği istemiyordum da.

Fakat midem bu fikrime itiraz etti. Yüksek sesle.

Mideme daha uzun süreler açlığa dayandığımızı, durumumuzu dramatize etmemesini söyleyecek olduğumda gölgeler konuşmaya başladı. Ne de tuhaftı bu!

"Sessiz olur musun? Uyumaya çalışıyorum burada."

Aksi ses beni irkiltti. Gözlerimi kısıp yanımdaki hücreye baktım. "Be-ben bir şey demedim." Hırıltılı sesim boğazımı yün gibi kaşındırmıştı.

"Evet," diye homurdandı adam. "Eh, fakat midenin söyleyecek çok şeyi var."

"Evet," diye iç çektim. "Her yanım gevezeleşti." Gözlerim, hücreme bağlı köşeye sinmiş birinin silüetini belli belirsiz takip etti. O korkunç ekmeğe en yakın köşedeydi. Belki benim yerime ona uzanabilirdi. Neşeyle, "Bak ne diyeceğim," dedim. "Bana o ekmeği atarsan midem susar. Böylece ikimiz de istediğimizi alırız. Benim karnım doyar, sen de uyursun."

Belli ki adam sözlerimi komik bulmuştu. Tabii ağzından çıkan gürültünün bir kahkaha olduğunu varsayarsak. "Ah, öyle mi? Peki, ekmeği kendime saklamayacağımı nereden biliyorsun?"

"Hırsızlık yaptığın için mi buradasın?"

"Hayır. Ondan beteri."

Alçak sesle, "O hâlde şansımı deneyeceğim," dedim. "Anlaşılan hiç hırsızlık deneyimin olmamış."

Yine, kahkaha olduğunu düşündüğüm o sesi çıkardı. Sonra yerinden kıpırdayıp cılız parmaklarımı ekmeğimi bulmak için kendi hücresinin parmaklıkları arasından geçirdi. Ekmeği tutmayı başarınca bir homurtuyla somunu bana fırlattı. Somun yerde yuvarlanıp bacağıma çarptı.

Gölgelere gülümsedim. "Görüyorsun ya, hırsız değilsin sen. Teşekkür ederim." Parmaklarımı yeniden görmemle duraksadım. Çarpılmış, kırık ve işe yaramaz parmaklarımı.

Ağrı felç ediciydi.

Avucumu ekmek somununun üzerine koydum. Baskı karşı-

sında yüzüm buruştu. Hemen sonra cesaretimi toplayıp her iki elimle ekmeği kıstırarak ağzıma götürmeye çalıştım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Fakat bir ısırık aldım. Sonra bir ısırık daha. Her ısırıkta küfün ve gözyaşlarımın tuzunun tadı vardı.

Ekmekle beraber yuttuğum hıçkırıklarım arasında, "... işin ne çocuk?" diye soran adamın sesini yarım yamalak işittim.

"Ben..." Burnumu çektim. "Ben terziyim. Yani e-eskiden terziydim."

Belli belirsiz bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. "Loot'un moda konusunda her tür yardıma ihtiyacı var. Küçük bir iş yürütüyordum. En iyi arkadaşım... Kendisi şu anda Sınavlarda bu arada... Eh..." Kaşlarımı çattım. "Sanırım burada olduğun için, bundan haberin olamaz. Neyse, o bana kumaş getirir, ben de giysiler dikerdim. Elbette diktiğim şeylerden istediğini alma hakkı vardı. Ah, fakat ona böyle birçok cebi olan şu yeleği tasarlamıştım çünkü şey... Onun biraz hırsızlık deneyimi vardı..."

"Onu sormadım çocuk." Adam kızmış gibiydi. "Lanet olsun, gerçekten çok konuşuyorsun, değil mi? *Burada* ne işin olduğunu sormuştum. Buraya düşmek için ne yaptın?"

"Ah. Şey. Ben de bunu senin kadar biliyorum." Konuşurken sert ekmeği dişlerimin arasından geçirip yutmaya çalıştım. "Eh, bir ara bir şeyler çalmaya çalışmıştım. Sonu iyi olmadı. Pae hâlâ Geçişken olup da bu kadar kötü bir hırsız olmama şaşıyor." Ekmekten bir ısırık daha almaya çalıştım. "Hep duvarlardan geçebilse onu kimsenin durduramayacağını söyler. Çok da zengin olacağını."

"Nasıl yani? Seni sebepsiz yere mi attılar buraya?" Homur-

tuyla güldü. "Sıradan falan da değilsin belli ki."

Paedyn'in kaderinin böyle olması düşüncesi midemi altüst etti.

"Hayır. Hayır, ben kesinlikle Seçkin'im. Fakat bunun burada bana bir faydası yok tabii." Hücreleri çevreleyen taşlara baktığımda, güçlerimi baskılayıp parmaklıkların arasından öylece geçip gitmeme engel olan Köreltici'nin varlığını hissettim.

Birden adamın ciddileştiğini sezdim. "Acaba sana ne yapacaklar?"

"Eh..." Ellerimi görmesi için havaya kaldırdım. "Bundan daha kötü bir şey yapamazlar."

Adam kısık sesle, "Evet," dedi. "Bu başına gelirken çıkan sesleri işittim."

Gönülsüzce, "O hâlde rahatını kaçırdığım için özür dilerim," dedim. Bu sözlerim karşısında kıkırdadı. Tepkisi beni gülümsetti. "Eeeee?" dedim. "Sen ne yaptın da buraya düştün?"

Beni izlediğini hissedebiliyordum. "Bana burada bir hücreyi hak ettiren bir şey. Senin aksine."

Sessizce, "İnsanlar değişebilir," dedim.

"Ben değişemem."

Neşeli bir sesle, "Orasını bilemem," dedim. "Bir yabancıya yardım etmek kişisel gelişim için atılan ilk adım olabilir."

Sebebini bilmesem de gülümsediğini hissedebiliyordum. "Adın ne çocuk?"

"Adena. Fakat dostlarım –şey yani dostum– bana A der." Adamın yanıtı bir homurtu oldu. "Senin adın ne?"

Sesinde neredeyse suçlayıcı bir ton vardı. "Neden bilmek istiyorsun ki?"

Omuz silktim. "Belki de yeni bir arkadaş edinmek istiyorumdur?" Bu sözüme neden güldüğünden emin olamadım. "Benimle arkadaş olmak istemezsin çocuk. Bunu yapanların sonu hep ölüm olur."

"Eh, demek ki o zaman arkadaş yokluğu çekiyorsun."

Yine boğuk bir kıkırtı geldi. "Bak işte bu konuda haklısın çocuk. Peki. Adım Al."

"Al mi? Bir şeyin kısaltması mı bu?"

"Öyleyse de bunu bilmem mümkün değil." Öksürdü. Boğulurcasına. "Ebeveynimle hiç konuşmadım. Kendimi bildim bileli yalnızım."

"Hım." Uzunca bir süre susup benim de babamı hiç tanımadığımı düşündüm. Sessizliğim onu huzursuz etmiş olacaktı ki söze girdi.

"Evet. Ayrıca bana lakap takacak arkadaşlarım da hiç olmadı."

"Eh..." Ona doğru sırıttım. "Artık var A."

"A mı?" dedi. "O senin lakabın değil mi çocuk?"

"Pae'nin yanındayken evet. Sen ise 'çocuk'ta karar kıldın sanki."

Güldü. Çıkan ses beni gülümsetti. "Sen özel bir şeysin, biliyorsun ya çocuk?"

Ekmeğin kalanını ona doğru fırlattım ve elinin somunu çekingence kavrayışını izledim. "Teşekkür ederim A. Ben..."

Zindan duvarlarında yankılanan ayak sesleri sözlerimi boğdu.

Hücrenin kapısı ardına kadar açıldı. Sonra etrafım bir anda İmparatorluk Muhafızlarıyla çevrildi. İçlerinden ikisi, kırık par-

maklarıma dikkat etmeden beni yaka paça ayağa kaldırdı. Haykırdım. Ellerimi onlardan korumaya çalıştım...

Sonra ağzıma bir şey tıkıldı.

Ağzımı dokusu pamuğa benzeyen bir şeyle tıkamışlardı. Muhafizlar beni hücreden sürükleyerek koridora götürürken itirazlarım boğuldu. Panik içindeydim. Yanımdaki parmaklıklar arasından Al'in gözleriyle buluşan gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Artık yüzünü seçebiliyordum, kırışıklarla doluydu ve endişeyle büzüşmüştü. Al başını iki yana sallayıp köşesine sindi.

Arkadaşlarının sonu hep ölüm oluyordu. İstisna olmadığımı düşünmeye başlıyordum.

Al sonu gelen bir başka arkadaşına daha arkasını döndü. Göz kapaklarım kapanmaya başlarken Al gitgide bulanıklaştı.

Sonra...

Sonra hiçbir şey.

Sadece karanlık ve kör edici bir acı vardı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Makoto

Çanak Arena'ya giden patikada bedenler uzun bir sıra olmuştu.

Eğdiğim başıma güneş vuruyordu. Tenim terden kayganlaşmıştı. Etrafıma bakıp her yönden yaklaşan Ilyalıları gözledim. Sanki tüm kenar mahalleliler bu son Sınav'ın sonucunu görmeye gelmişti.

Her bir gücün üzerimdeki baskısını, adımlarımı nasıl ağırlaştırdığını hissediyordum. İnsan selini takip ederek bizi çevreleyen bedenlere karıştım ve haşmetli arenaya doğru yürümeye devam ettim.

Farklı şartlar altında, sadece bir saatten biraz daha fazla yürüyecektim. Fakat bu kalabalık ve bu kalabalığın mümkün olduğunca yavaş yürüme becerisi yüzünden süre uzuyordu.

Çanak'a giden çok sayıda tünelden birine girmeye başladığımızda güneş iyice yakıcı bir hâl almıştı. Arena beton kaplı, soğuk ve iticiydi. Sohbetler ve ayak sesleri, içinden geçtiğimiz tünelin kemerinde yankılanıyordu. Sonra Çukur'un zemini üzerinde kalan, halka şeklindeki kaldırıma çıktık.

Tezahürat yapan binlerce Seçkin'le dolu, dizi dizi oturaklar göğe yükseliyordu. Devasa arena ürkütücüydü. Aşağımızdaki Çukur'da yaşananlar ise daha da ürkütücüydü. Tehditkâr çalılardan oluşan dev bir labirent kumun üzerinde uzanıyor, merkezdeki geniş açıklığı çevreliyordu.

İnsanlar oturacak yer arayarak, bana sürtünerek yanımdan geçerken orada dikilmiş, hayretle arenaya bakıyordum. Ancak o anda benim de oturacak bir yer bulmam gerektiğini hatırlayıp yola devam ettim.

"Sadece ortaya ilk varan yarışmacı olmanız gerekmiyor..."

Gür sesin kaynağı yolun ilerisindeki geniş, cam kutudaydı.

Kral.

Yıllardır duyduğum korku, sıkışan boğazıma yürürken yutkundum. Kral'ı gördüğüm günün son günüm olacağını düşünmüştüm hep. Fakat bunun için hâlâ zaman vardı.

"... aynı zamanda, sizi orada bekleyen kişiyi de öldürmek zorundasınız." Kral arenaya göz gezdirirken mantıksızca bir endişeyle ona yakalanmaktan korktum. Fakat söylediklerine hiç de şaşırmamıştım. Esaslı bir gösteri sunmak için zindanlarına hapsedilmiş bir suçluyu kurban etmesi şaşırtıcı değildi. Yarışmayı yarışmacılar için daha riskli hâle getirmek adına yapmayacağı yoktu.

Oraya gelmemin sebebi olan kişiyi aramaya odaklanmamla Kral'ın konuşmasının kalanını işitmez oldum. Kanımda yüzlerce güç titreşiyordu. Adena'yı ararken tüm o güçleri baskılamakta zorlanıyordum. Ömrüm boyunca onu gizlemek zorunda kaldığımdan, becerimle yeteri kadar pratik yapamamıştım. Bu yüzden gücünü hafifçe hissettiğim, bulabildiğim ilk Geçişken'e odaklandım.

Sınav haykırışlarla ve yere vurulan ayakların gürültüsüyle başlayınca dikkatim dağıldı. Merkeze ulaşmak için gür yeşilliğe dalan yarışmacıları izledim.

Gözlerimi kapatıp yine o Geçişken becerisine odaklandım. Bu kez güç tenimi gıdıklandığında ona bağlandım.

Verdiği hissi takip ettim.Yolda ilerlerken tribüne göz gezdirdim. Gücün verdiği his her adımda daha da şiddetlendi.

Ta ki arkası gelmeyene kadar.

Güç tenimin altında cılızca vızıldıyor, yolda ne kadar ilerlesem de güçlenmiyordu.

Çok geçmeden tüm arenanın çevresini dolanmıştım. Kalabalığın içinde ümitsizce onun o aydınlık gülümsemesini seçmeye çalışıyordum. Ya da belki beni görünce coşkuyla el sallayışını.

Yoktu.

Aniden durup yolda geriye döndüm. Kafa karışıklığı boğazımdan yukarı çıkıp hüsran dolu bir iç çekiş olarak ağzımdan kaçıverdi.

Etrafımdaki tribüne doğru, "Hangi cehennemdesin Dena?" diye mırıldandım.

Belki de yanlış Geçişken'e odaklanmıştım. Belki bulmaya çalıştığım kişi Adena değil, bambaşka biriydi.

Böylece gözlerimi yumup kendimi odaklanmaya zorladım. Fakat bu güç tanıdık, yakın geliyordu bana. Beni kendine çekişine bakılırsa sadece Adena'ya ait olabilirdi.

Ve o güç beni sağa çekiyordu.

Bir gözümü aralamamla tek gördüğüm, yan tarafımda kalan Çukur'un tırabzanı oldu. Başımı iki yana sallayıp ofladım. Belli

ki bende bir tuhaflık vardı. Tribünü kaplayan Köreltici, güçleri sezme becerimi mi etkiliyordu?

Yeniden onu hissetmeye çalışırken bedenimi hemen tırabzana çevirdiğimi fark ettim.

Çukur'un içine bakıp gözlerimle bitkileri ve Çıkur'un üzerindeki ekranlarda canlı yayınlanan görüntüleri taradım. Bir an için gözüme takılan gümüş renkli saçlardan, o sırada çalıdan çitlerin arasında koşan kişinin Paedyn olduğunu anladım.

İşte yine o çekim gelmişti.

Gözlerim alana, hepsinin ortasındaki kumdan daireye çevrildi.

Orada bir beden vardı. Ufak tefek, doğal olarak korkan biri.

"... aynı zamanda, sizi orada bekleyen kişiyi de öldürmek zorundasınız."

Demek zindanlardan getirilip buraya, çok daha kötü bir kaderin kucağına atılan suçlu buydu.

Gözlerimi kırpıştırıp ona baktım.

Sonra boğazım kurudu.

Dizlerimin üzerine çökmemek için tırabzanı kavramam gerekti.

Çünkü o siyah saçların, korkuyla başını her çevirişinde yaylanan buklelerin ait olduğu kişiyi tanıyordum.

Dikildiğim yerden o yamuk kâkülü seçebiliyordum.

Kalabalığın tezahüratları haykırışımı yuttu.

Onu bulmuştum.

Bir Sınav'ın tam ortasında.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Adena

Çukur'un içi sıcaktı.

Fakat sanırım beklenmeyecek bir durum değildi bu. Yeri döven ayakların seslerine uyandım. Binlerce kişinin tezahüratlarından kulaklarım çınlarken duyularım ağır ağır canlandı. Ağırlaşan göz kapaklarımı açmak için mücadele ederken çevremdeki yüksek çitleri görüp irkildim.

Bileklerim arkadan bağlanmışken ve ayaklarımı ipler sarmışken ayağa kalkmakta epey zorlandım. Etrafımdaki çalıdan çitlere hayretle baktım ve gür bitkilerin ardından gelen sesler karşısında yutkundum. En azından artık parmaklarımı görmek zorunda kalmayacaktım. Fakat öyle fena acıyorlardı ki ne hâlde olduklarını aklımdan çıkarmam imkânsızdı. Durmadan zihnimde canlanan kırık kemiklerin ve şişmiş eklemlerin görüntüsünü aklımdan çıkarmak için çabaladım.

Rüya görüyordum. Öyle olmalıydı.

Tüm bunlar bir kâbustu. Birazdan, Pae terden ıslanmış kâkü-

lümü parmaklarıyla geriye atıp beni uyandıracaktı. Sonra oturup Kalemizin arkasından yıldızlara bakacaktık. Olmak istediğim yer orasıydı.

Fakat bu yer orası değildi.

Bu yerde, çıplak ayaklarımın altında sıcak kumlar vardı. Güneş başımın üzerindeki sarmaşıkların arasından sızıyordu. Bu yer bir bitki duvarı, üzerime kapanan bir yeşillik kafesiydi. Bu yer bana hem yabancı hem de tanıdıktı.

Bunu fark etmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Neden Çukur'daydım? Çukur'da olamazdım ben. Bugün son Sınav yapılacaktı ve...

Son Sınav'da mı uyanmıştım? Olamazdı bu... Demek istediğim, neden burada olacaktım ki?..

Ağır ağır kendi etrafımda dönüp ayak bileklerimi birbirine bağlayan zincirlerle mücadele ettim. Beni bayıltan her ne ise başım darbesinin etkisiyle zonkluyor, gözlerimin bulanıklaşması beni ürkütüyordu.

Sınav'ın başladığını ancak yeri döven ayakların gümbürtüsünden ve gitgide şiddetlenen tezahüratlardan anlayabilmiştim.

İşte orada dikiliyordum. Sersemlemiş, kıpırtısız ve tüm bunların sadece kafamın içinde gerçekleştiğini ümit ederek.

Pae beni bulacaktı. Ne yapması gerektiğini bilirdi o. Her zaman ne yapması gerektiğini bilirdi.

Yüzümden aşağı terler akıyordu. Parmaklarım zonkluyordu. Başım ağrıyordu. Midem gurulduyordu.

Zaman yavaşlar gibiydi. Boğuk bir çığlık işitmemle sese doğru döndüm.

O dehşet Paedyn'e ait olamazdı. Hayır, çünkü o güçlüydü,

emniyetteydi. Muhtemelen şu çalıların ardında dikiliyordu ve beni birazdan bulacaktı.

Sabır asla sahip olduğum niteliklerden biri olmamıştı.

493.

Sırf sıkıntıdan saniyeleri saymaya başlamıştım.

Bacaklarım titriyor, dengemi bozuyordu.

494, 495, 496...

Bu Sınav'ın ne olduğundan emin olmasam da en kötü yerinde durduğumdan gayet emindim.

Zonklayan parmaklarıma ya da bu Sınav'a dâhil edilmemin bir sebebi olduğu düşüncesinin verdiği rahatsızlığa aldırış etmemek güçtü.

İşe yaramaz bir terziyle ne yapacaklardı ki?

521, 522, 523...

Pae galip çıkacaktı. Ödülü de beni bulmak olacaktı.

Her yönden haykırışlar geliyor, tezahüratlarda tam olarak çıkaramadığım isimler zikrediliyordu.

Burada olduğumu biliyorlar mıydı? Ayakta durmak için mücadele verdiğimi görüyorlar mıydı?

547'nci saniyede her şey dönmeye başladı.

Boğazım öyle kurudu ki güçlükle yutkunabiliyordum.

552.

Eli kulağındaydı. Pae beni her an kurtaracaktı.

Görüşümün çerçevesi içe çöküyor, bu da bana uzun bir tünelden içeri bakıyormuşum hissi veriyordu.

Sırf yıldızları görebilmek için uyanmak istiyordum.

Başım öyle dönüyordu ki bana doğru koşan figürü az kalsın görmeyecektim.

"Adena?"

Sesi acının sisini aşıp bana ulaştı. Paem bulmuştu beni.

Bana doğru koşuyordu. Ayaklarının topuklarından etrafa kumlar saçılıyordu. Öyle ferahlamıştım ki dizlerimin üzerine çöküp bulanık silüetine gülümsedim. "Paedyn!" diye bağırırken ayağa kalkmaya çalıştım. Fakat yüzündeki bakış beni afallattı.

Neden o kadar keyifsiz görünüyordu ki? Kazanmıştı işte.

Belki de ortadan kaybolmam onu endişelendirmişti. Bu düşünce beni özür dilemeye, telaşla ona o zamana kadar nerede olduğumu açıklamaya itti. "Pae, çok üzgünüm. Ben..."

Bu son saniye öncekilerin hepsinden daha uzun gelmişti.

Bu son saniye ateş gibi gelmişti.

Ölümcül.

Sonun başlangıcı gibi.

Acı göğsüme yayılıp bedenimi kavurdu.

Acele etmeden aşağı, sonum olacak şeye baktım.

Göğsüme saplanan kanlı dala hayretle bakarken oraya nasıl geldiğini merak ediyordum.

Her şey donuklaşmış, bana ait olmayan bir gırtlaktan kopan çığlık gibi sessizleşmişti.

Gözlerim ağır ağır bana doğru koşan kıza çevrildi. Dudaklarında beliren çığlığı görsem de çıkışını işitmedim.

Ben kumların üzerine yığılmadan beni tuttu. Beni kollarına aldı. Kucağında sallanırken, hissetmek isteyip hissedemediğim kollarına. Parmakları kâkülümü yüzümden uzaklaştırırken o tanıdık his karşısında gülümsedim.

O hep yanımda olur, beni kâbuslarımdan uyandırır, gözlerime düşen kâkülümü geriye atardı.

Bedenimi tırmalayan acıyı hissetmekten ziyade seziyordum. Hani kalbinin kırıldığını, parçalara ayrıldığını hissetmene gerek olmadan bilmek gibi.

Gözlerimi ondan ayırmadım. Benim güçlü Paem. Bana iyi olacağımı söylüyordu. İyi olmayacağımı biliyordum.

Ölüyor olabilirdim fakat aptal değildim.

Şimdi de bana tarçınlı çörekler vadediyordu. Öyle çok tarçınlı çörek yedirecekmiş ki bana, artık bıkacakmışım. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk. Tarçınlı çöreğe olan aşkım benimle birlikte solacaktı.

Solmak.

Ne saçma bir sözcüktü bu. Genellikle kumaşlarımın rengiyle özdeşleştirdiğim bir sözcük. Tek bir sözcüğü varlığımın sonuyla ilişkilendirmek ne tuhaftı.

"... kalacağına söz vermek zorundasın..."

Boğuk işittiğim sözleri göğsüme saplanan daldan daha çok yaralıyordu beni. "Pae." Titrek bir nefes aldım. "Bilirsin, tutamayacağım sözler vermem."

Sonrasında ne söylediğini pek işitemedim. Gözyaşları yüzüme düşse de bedenimi boğan hissizlik örtüsü o damlaları hissetmeme engel oluyordu. Her zamanki gibi inatçıydı. Besbelli ki beni almaya gelen ölümü inkâr ediyordu.

Hissettiğim sadece buydu. Ölümün yüzümde gezinen parmakları. Teskin edici bir okşayış gibi. Ölümden korkacağımı düşünürdüm. Onun ağır ağır beni sürüklediği sondan da. Fakat sonun geldiğinin farkında olmak bir şekilde huzur vericiydi.

"Benim için giyeceğine söz verir misin?"

Sözcükler ağzımdan çıkıverdi. Hemen arkasından da kan

geldi. Bulanık görüşümle bile, yüzündeki soru soran ifadeyi o soruyu işitemeden seçebilmiştim. Güçlükle, "Yeleği," dedim. "Cepleri olan ye-yeşil yeleği." Ölüm beni susturmaya çalışsa da sesini bastırdım. "Dikmesi çok zamanımı aldı ve o kadar... e-emeğin boşa gitmesi beni kahreder."

Benden kalan son parçaydı o.

Hayattaki tutkumun son fiziksel parçası.

Hayır. Mak vardı. Hayattaki tutkum oydu. İkisinden de dileğim, ben öldükten sonra sonsuza kadar beni onlara bağlayacak yeleklerimi giymeleriydi.

Fakat bunların hiçbirini dillendirmedim.

Söz verdi. Yakardı. Beni kendine çekti.

Ne iyiydi o. Ne kadar iyi biri olduğunu bildiğinden emin değildim. Damarlarında gezinen ya da gezinmeyen güç her ne ise ondan çok daha kıymetli olduğunu bildiğinden.

Onu sıra dışı biri olarak görmediğim tek bir an bile olmamıştı.

Göz kapaklarım ağırlaşsa da zorla gözlerimi açtım.

Öldüğümde dinlenecek çok zamanım olacaktı.

Bilinmezliğe çekilmek huzurluydu.

Onu geride bırakmak ise tam tersi.

Ölümle cebelleşiyordum. Son bir kez konuşmak için.

"Bu bir veda değil... Sadece bir dahaki görüşmemize kadar güle güle diyoruz."

Dudaklarım hissizleşti. Bu sözlerin ardından ondan ayrıldım.

Ölümün beni götürdüğü yer neresiyse, onu oradan kollayabilecek miydim acaba?

Ölüm Paedyn'i kollamama izin verse iyi olurdu.

Kanın ağzımda bıraktığı tat acı olsa da Pae için tatlı tatlı gülümsedim.

Sonra saymaya başladım.

Bir, iki, üç...

Ölüm, hayatın hiç olmadığı kadar nazikti.

Gökyüzüne baktım. Gözlerimin önünden yıldızların geçtiğini gördüm.

Kale'de ne güzel bir geceydi bu.

Dört, beş, altı...

Onu yeniden görene dek saniyeleri sayacaktım.

Mak'in yanımda parıldadığını görene dek yıldızları sayacağım.

Yıldızlar bana göz kırpıp beni eve buyur ediyorlardı.

Sekizinci saniyeye vardığımda bilincim kapandı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Makoto

Onun kumun ortasında dikildiğini görmemle bocalayan kalbim birkaç kez tekledi.

Nefes alamıyor, düşünemiyor, benden çok uzakta olan bedenine çaresizce bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Doğru olamazdı bu. Adena suçlu olacak son kişiydi. Ölmeyi hak edecek son kişiydi.

Bir İmparatorluk Muhafızı, yanımdan hızla geçerken omzuma öyle sertçe çarptı ki onu kolundan tuttum. Döndü. Gözleri öfkeyle yanıyordu. Daha önce asla bir İmparatorluk Muhafızı'yla konuşacak kadar kendimi kaybetmemiştim. Fakat adamı pazısından tutmuş, "O bir suçlu değil, ne diye orada?" diye haykırmıştım bile.

Adam dudak büküp beni itti. O denli sarsılmış olmasam bunu yapmasına izin vermeyebilirdim. "Kral'ın emri, kenar mahalleli." Dişlerini göstererek aklınca gözümü korkutmaya çalıştı. "Bir daha beni tutarsan seni onun yanına atarım."

"Eh, o hâlde..." Muhafiz'ı kolundan tuttum ve o kolu öyle bir çevirdim ki nefesi kesildi.

Geriye sendeledi. Gözleri nefretle açıldı. "Neden sen..." Sonra birden durdu. Gözlerini kısması iyiye işaret değildi. "Düşündüm de bence onun ölümünü izlemek canını daha fazla yakar."

Muhafiz'ın sözleri karşısında göğsüm inip kalktı. Ben bir çılgınlık yapamadan adam topuğunun üzerinde dönüp uzaklaştı. Ardından bakakaldım. Nefeslerim titrek, avuçlarım terliydi.

Ağır ağır, orada bulacağım şeyden korkarak arenaya doğru döndüm. Gözlerim onu bulduğunda, bileklerini arkadan bağlayan ipleri seçebildim.

Fakat gözlerim parmaklarına odaklandı. Parmakları tuhaf, dikiş dikerken zihnime kazıdığım o parmaklardan çok farklı görünüyordu.

Kör edici güneş ışığının altında görebilmek için gözlerimi kıstım.

Sonra bir kez daha destek almak için tırabzana tutundum.

Arkadan bağlanmış parmakları bükülmüş, şişmiş, kırılmıştı.

Dikiş diken parmakları. Dikiş diken parmaklarını kırmışlardı.

Duygularım boğazımı düğümledi. Yutkunmakta zorluk çeker oldum.

Ah o güzel elleri. Yüzümü tutan, sayısız güzel giysi üreten, en küçük şeyler için neşeyle çırpılan o güzel elleri.

Artık o eller bunları asla yapamayacaktı.

Başımı iki yana sallayıp akmak için yalvaran gözyaşlarımla mücadele ettim.

Hayır, bu gerçek olamaz. Neden onun başına gelsin ki bu?

Biri, dairenin kenarından, bitkilerin arasından hızla çıkageldi. Dökülmeyen gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırarak kuruttum. Tırabzana yaslandığımda bana tanıdık gelen bir figürü seçtim.

Paedyn.

Tehlikeli bir şekilde ümidin yüreğime işlemesine izin verdim. O ümit kalbimi canlanmaya zorladı.

Hakkında bildiklerim doğruysa, Gümüş Kurtarıcı can yoldaşının acı çekmesine asla izin vermezdi. Bu yegâne ümitle, onun sendeleyen Adena'ya doğru kumların üzerinde koşuşunu izledim.

Beni dinleyecek tüm ilahi varlıklara dua ettim. Tüm samimiyetimle. Adena'nın canını bağışlamaları için kendi canımı sundum onlara.

Fakat belli ki hiçbir şeyin beni dinlediği yoktu. Yakarışlarımı dikkate almak bir yana, hiçbir şey kulak verecek kadar bile aldırış etmiyordu bana.

Çünkü sırtına bir dal saplandı.

Çığlık attım.

Ses boğazımı acıttı. Yüzlerce baş bana doğru çevrildi.

Gözlerimi kaçıramadım. Sırtından akan kandan başka bir şeye bakamıyordum. Bedenini deşen dalın ucu, içinde atan güzel kalbini delip geçmişti.

Onun dizleri kumla, benimkiler betonla buluştu.

Paedyn'in Adena'nın yanına çöküşünü izlerken gözyaşları tenimden aşağı süzüldü. Onun o kıvırcık saçlarla kaplı başı kucağında sallayışını, Adena'nın perişan hâldeki bedenine sarılışım izlerken.

Adena'yı kucaklayamamak canımı yakıyordu. Kalbim sızlarken görüşüm bulanıklaştı. Göğsümün üzerinde, paramparça olan kalbimin hemen yukarısında kalan, cebimdeki kutu ağırlaştı.

İğne asla Adena tarafından tutulmanın hazzını yaşamayacaktı.

Ben de öyle. Bir daha asla.

Kulaklarımdaki inatçı çınlama yüzünden Paedyn'in çaresiz haykırışlarını güç bela işitiyordum. Fakat gözüm Adena'nın üzerindeydi. Beni sonsuza dek terk edene kadar gözlerimi üzerinden ayırmadım.

Adena'nın gözleri gökyüzüne bakıyordu. Bana bakmalarına bayıldığım o iri, ela gözleri zihnimde canlandırdım ve o gözleri öyle hatırlamayı seçtim.

Görüler ona odaklanmıştı. Herkesin görebilmesi için ölümünü yukarıdaki ekrana yansıtıyorlardı. Titreyen elimle ağzımı kapatarak hıçkırığımı bastırmaya çalıştım.

Adena tepesindeki göğe bakarken ağır ağır gözlerini kırpıştırıyor, her hareketinde göz kapakları daha da ağırlaşıyordu.

Yıldızları sayıyor.

Yıkılmıştım.

Tamamen. Varlığımın her noktası, Adena'mn ne yaptığını fark etmemle paramparça oldu.

Bedenim hıçkırıklarla sarsılırken tırabzanın parmaklıklarını kavradım. Bacaklarım betonun üzerinde titriyordu.

Kâkülünü kesmem iyi olmuştu. Yamuk saçları alnını öpüyor, o ela gözlerin yıldızları görmesine engel olmuyordu.

Şimdi son kez saydığı yıldızları.

Ağladım. Utanmadan. Onun için.

Güneşi gölgede bırakacak kadar parıldayan kız için.

Gönlümün çaresizce düştüğü kız için.

Mutlu bir sonu hak eden kız için.

"Say yıldızları Dena."

Beni boğan sözcükleri, ruhunu benden uzaklara taşıyan rüzgâra fısıldadım. "Yıldızları say."

Ben de onunla birlikte saydım.

Bir, iki, üç...

Fakat ondan farklı olarak, ben onu yeniden görene dek saniyeleri sayacaktım.

Dört, beş, altı...

Gökyüzünde, onun yanında olana dek sayacaktım.

Yedi, sekiz, dokuz...

Sonra birden, o saniyenin bir an önce gelmesini diledim.

On, on bir, on iki...

Gücünün titrediğini ve solduğunu hissettim.

Sonra ölümünü izledim.

Koyu teninden yaşamın akışını, gözlerindeki ışığın çalınışını izledim.

Bağ koptu. Becerisi parmaklarımın arasından kayıp gitti. Beni üşümüş, sıcaklığından yoksun, titrer hâlde bıraktı.

Bir daha becerisini asla hissetmeyecektim. *Adena*'yı asla hissetmeyecektim.

On üç, on dört, on beş...

Paedyn'in eli, Adena'nın gözlerinin üzerinden geçip dünyayı sonsuza dek o gözlere kapattı. Ayağa kalkıp titreyen bacaklarımla sendeleyerek patikada ilerlemeye başladım.

On altı, on yedi, on sekiz...

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, öfke kanımı yakıyor-

du. Aşağıdaki dünyaya inen beton bir tünele girdim. Onsuz bir dünya. Onun artık olmadığı bir dünya.

O dünyada yaşayabileceğimden emin değildim.

On dokuz, yirmi, yirmi bir...

Hıçkırıklarım duvarlarda yankılanıyor, Çanak'ın içinden gelen tezahüratları bastırıyordu. Onun yerinde ben olmalıydım. Keşke ben olsaydım.

Yirmi iki, yirmi üç, yirmi dört...

Tezahürat yapıyorlardı. Güneşten bir parça gözlerinin önünde sönmemiş gibi tezahürat yapıyorlardı.

Yirmi beş, yirmi altı, yirmi yedi...

Ayaklarım dışarıdaki patikayla buluşup yüzüm güneş ışığına bulandığında bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm.

Beni saran yeleği avuçlarımda sıkıp giysiyi bir arada tutan dümdüz dikiş yerlerini çekiştirdim.

Yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz...

Bir daha asla o dikiş dikerken ona hayranlıkla bakamayacaktım.

Başım ellerime düşünce sıcak gözyaşlarım avuçlarımda birikti. Sonra parmaklarımı yeniden yeleğin üzerinde gezdirip onun parmaklarının şereflendirdiği her parçanın üzerinden geçtim.

Otuz bir, otuz iki, otuz üç... Kalbim ceplerden birinin altında kalan kabartılı ipliklerin üzerinde gezindi.

Orada ne yazdığını bilmek için bakmama gerek yoktu. Yanaklarımdan aşağı daha da fazla gözyaşı süzülsün diye sözcükleri okumama gerek yoktu.

"Gökyüzünde görüşürüz."

Hıçkırığımı tutarak gökyüzüne baktım.

Otuz dört, otuz beş, otuz altı...

Güneş beni sıcağına bulayıp huzurla kapladı.

Teskin ediciydi. Nazik.Yumuşak.

Hüzünle gülümsedim. Hâlâ yüzümü lekeleyen gözyaşlarına rağmen güldüm.

Ve işte o oradaydı. Işığı herkesten çok parlıyordu.

Bir açıdan, o hep güneş olmuştu. Böylesi bir karanlığın varlığına rağmen, varlığını sürdüren aydınlıktı o.

Otuz yedi, otuz sekiz, otuz dokuz...

"En yakın yıldızı seçtiğin için teşekkür ederim Dena."

Titrek bir nefes aldım.

Kırk, kırk bir, kırk iki...

"Anlaşılan beni yalnız bırakmamak için buralarda olacaksın."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adena

Son geldiğinde, her şey ışıktan ve karanlıktan, gürültüden ve sessizlikten ibaretti.

*Zihnimde kalan sadece sevdiklerimin anılan*ydı.

Biri, bir dost. Diğeri, yarım kalmış.

Sonraki hayatıma yanımda götürdüğüm sadece bu oldu. Fakat izledim. Sıcak, ışıklı, yükseklerden.

Tam da onun söz verdiği gibi.

Teşekkür

En sevdiğim yazarların kitaplarının teşekkür bölümlerine göz gezdirmediğimi, bu işi yapmanın en iyi yolunu bulmaya çalışmadığımı söylersem yalan olur. Çünkü ben –lafı uzatan yazar– bu kitabı mümkün kılan insanlara duyduğum hayranlığı ifade ederken sizin –sevgili okurlarımın– dikkatini ayakta tutan gizli bir formülün varlığına ikna oldum. Belki bu bölümün sonunda, o formülü çözüp çözemediğimi bana söyleyebilirsiniz.

Kalbimin bir parçasını bu sayfaların kıvrımları arasında bıraktığımı söylemek benim için fazla duygusal kaçabilir. Fakat *Powerful*'un benim için anlamı çok büyük. *Powerless*'ın yayımlanmasının ardından bu öyküyü yazmak epey gözümü korkutan bir deneyimdi. Bu öykünün sadece Adena'ya ait olmasını çok istedim ve onun hakkını verememe fikri taşıyamayacağım kadar ağırdı. Fakat sadece bir ayda, bu kısa roman gerçekten kendi kendini yazdı. Ne var ki metnin son sözcüğünü yazdığımda çok daha büyük bir iş de başarılmıştı. Kendime bir şeyi ispatlamıştım:

Benim öyküm –hayalim– *Powerless*'ı 18 yaşındayken bitirdiğimde sona ermemişti. Ve artık hayal kurmaya devam edecek cesareti kazanmıştım. Yazmaya devam edecek, sevdiğim işi yapmayı sürdürecek cesareti.

Pekâlâ, benim hakkımda bu kadar konuşmak yeter. Bir avuç inanılmaz insan olmasa, teşekkür bölümlerini kaleme alma fırsatı bulamayacağımı hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim. Öncelikle, bir değil iki Simon & Schuster ekibiyle el ele çalışmanın müthiş ayrıcalığına sahibim. Ürkütücü ölçüde fazla çalışan hayal gücümle bile, hem ABD'de hem de İngiltere'de beni ve öykülerimi böylesine el üstünde tutacak insanlar olacağını hayal bile edemezdim. Keşke hepinizi yanaklarınızdan öpebilsem fakat aramızda binlerce mil mesafe olduğundan, isimlerinizi büyük bir hayranlıkla yazmakla yetinmem gerekecek.

O güzel İngiltere ekibimden başlayayım. Başta Yasmin Morrissey'den bahsetmek gayet adil olur. Kahraman editörlerimden biri olarak *Poweless*'la ilgili birçok konuda sayısız sesli mesaja, e-postaya ve Zoom görüşmesine göğüs gerdin. Bu kitabın her aşamasında yanımda oldun ve yılmaz desteğinden dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Sahtekârlık sendromum ve öz eleştirilerim bile seni yıldırmadı! Çalışkanlığın olmasa bana ne olacağını düşünmek beni gerçekten korkutuyor ve gelecekte sana yeniden çok sayıda uzun sesli mesaj atmayı iple çekiyorum!

Fakat İngiltere ekibinden teşekkür etme şerefine eriştiğim daha çok üye var. Yayın direktörlerim Rachel Denwood ve Ai Dougal'dan başlayayım. Lara Hough ve Danielle Wilson, kitaplarımı İngiliz kitapçılarla buluşturmak için müthiş bir çaba ver-

di. Şirketteki tasarımcımız Loren Catana, *Powerful*'un muhteşem kapak tasarımına imza attı. Pazarlamadan Miya Elkerton ve Olivia Horrox'a, halkla ilişkiler bölümünden Jess Dean ve Ellen Abernethy'ye teşekkürler. Maud Sepult ve Emma Martinez'in liderlik ettikleri muhteşem telif hakları ekibi *Powerless* için harika uluslararası yuvalar buldular. Son –ama son derece önemli– olarak Nicholas Hayne'e ve diğer herkese teşekkür ederim.

Bir o kadar sevimli ABD ekibime gelince, Nicole Ellul'ı teşekküre ve minnete boğmalıyım. Korkusuz editörüm olmak yabana atılır iş değil. Her yayım sürecinde bana büyük bir iyi niyetle kılavuzluk ettin ve çıkardığım işe olan inancını ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin. Seriyi şu an olduğu şeye dönüştüren her fikrin ve küçük, büyük her eklemen için sana teşekkür ederim. Sadece şevkin bile benim için ilham kaynağı oldu.

ABD ekibinin geri kalanına da teşekkür ederim. Baş editörüm Jenica Nasworthy'ye her şeyi derli toplu tuttuğu için teşekkürü bir borç bilirim. Fakat büyük, genel bir teşekkürü hak eden daha başkaları da var. Chava Wolin, Lucy Cummins, Hilary Zarycky, Alyza Liu, Justin Chanda, Kendra Levine, Nicole Russo, Emily Ritter ve Brandon MacDonald... Hepiniz yaptığınız işte harikasınız. Teşekkürler.

Bu arada, lütfen çekinmeden gevezeliğime ara verip kitabın başındaki muhteşem resme ve haritaya hayranlıkla bakın. Ayrıca, evet, söylentiler doğru. Hepsi, müthiş yetenekli Jordan Elliot tarafından elle çizildi. Dünyamı hayata geçirmek için daha uygun birini düşünemiyorum ve birlikte çalışmaya devam etmemiz benim için büyük bir onur. İnsanın ağzını açık bırakacağına emin olduğum gelecek çizimlerin şerefine!

Azimli avukatım/temsilcim Lloyd Jassin'e teşekkür ederim. Yayıncılık dünyasında yolumu bulmama yardım ettiğin için teşekkürler. Sen olmadan karşıma çıkan engelleri aşmayı hayal bile edemezdim. Seninle çalışmak bir zevk ve bunun yıllarca sürmesini ümit ediyorum.

Powerful'u hayata geçirmeme yardım eden inanılmaz Simon & Schuster ekiplerinin yanı sıra, perde arkasında emeği geçen daha birçok kişi var. O insanlarla da akrabalığım var. Öncelikle annem ve babam olmadan bu hayallerin hiçbirinin gerçeğe dönüşmeyeceğini alçak gönüllülükle kabul etmeliyim. Anne, baba; sizler bu yolculuğun her adımında beni destekleyip kendi becerime inanmakta zorlandığım anlarda bana inandınız. Küçük kızınıza tutkusunun peşine düşecek kadar güvendiğiniz için size teşekkür ederim. İkiniz hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım. Özellikle de hem sırdaşım, hem asistanım hem de muhasebeciliğimi yaparak bir koltuğa üç karpuz sığdıran bir annem olduğu için.

Ailenin bücürü olarak, burada isimlerini anmam gereken benden büyük kardeşlerim var. Jessie, Nikki, Josh... Hepiniz kendinize has bir şekilde beni desteklediniz. Tüm yüreklendirici mesajlarınız ve beni takdir ettiğiniz için size çok minnettarım. Ailemin yanı sıra bu kitabı yazma sürecinde aklımı kaçırmamamı sağlayan birçok arkadaşım var. Ivy ve Ella'ya teşekkürler. Liseyi de, hayatımın şimdiki çılgın safhasını da sayenizde atlattım. Size sevgim sonsuz. Sevgili Oliviama gelince sen olmasan *Powerful* asla gerçek olmazdı. Bu öykünün iskeletini kirli bir kafe masasında kurgulamak, en aziz hatıralarımdan biri olacak ve seninle planlar kurmaya devam etmeyi ümit ediyorum. Benim

uzunlukları insanı ürküten mesajlarıma katlandığın için sana teşekkür ederim. Sen gerçekten halkın sesisin Poolie!

Şimdi sırada gözümü korkutan bir iş var. Malum bir oğlan hakkındaki duygularımı ifade etmek. Zac, senin dayanağım olduğunu söylemek bile hafif kaçar. Bana cesaret verdiğin, yardım etmeye hep istekli olduğun için sana teşekkür ederim. İster bana yemek pişirmek, ister yaslanıp ağlayacak bir omuz sunmak olsun, bana hep huzur veriyorsun. Sen benim için gerçekten kurgusal erkek arkadaşın ete kemiğe bürünmüş hâlisin ve bir gün bizim öykümüzü yazabilmeyi ümit ediyorum.

Powerless'ın arka kapağında belirttiğim gibi, bana sözcük aşkımı ve yazma arzumu bahşeden o en yüce varlığa teşekkür etmek isterim. Lordum ve kurtarıcım olmadan, bugün olduğum yerde olamazdım ve Tanrı'ya bana tanıdığı fırsattan dolayı şükrediyorum.

Şimdi sıra sende sevgili okur. Şu noktaya kadar dikkatini ayakta tuttum mu? Nihayet sana seslenmemi bekliyor muydun? Çünkü bu sayfaya kadar varmamı tamamen sana borçluyum. Birlikte bu yolculuğa çıktığımız için onur duyuyorum. Zaman ayırıp öykümü okuduğun için duyduğum onur ise bambaşka. Sen benim ilham kaynağım, her sözcüğümün sebebisin. Yıllar boyunca ilgini ayakta tutabilmeyi ümit ediyorum.

Daha çok hayalin ve o hayallerin yaratacağı öykülerin şerefine.

XO, Lauren